

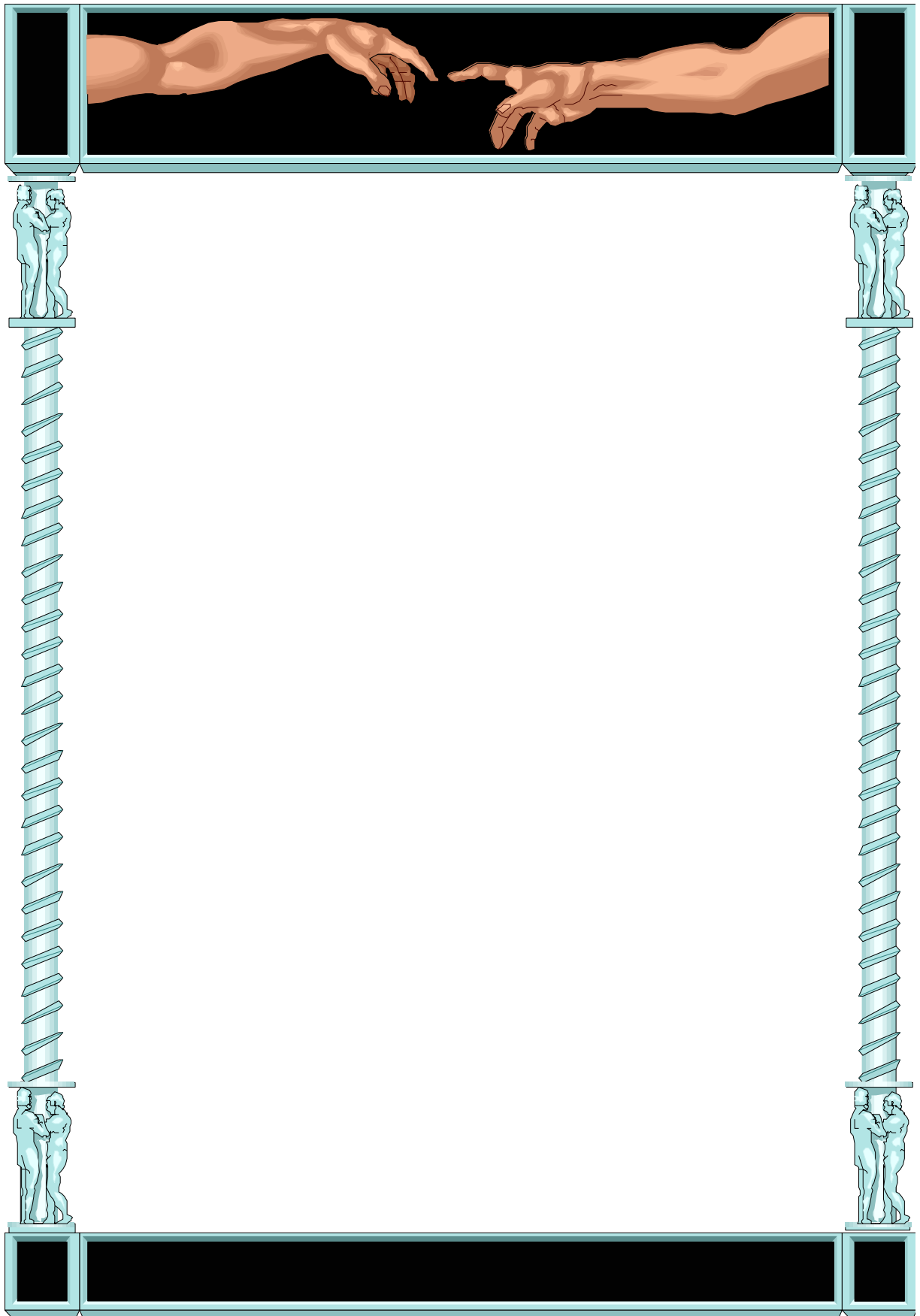
NEVEROVATNO,

ali istinito

Obecanje, sila i stvarnost vecnog jevandjelja

Jack Sequeira

Prevod sa engleskog: Vlatko Gagic

S A D R Z A J

UVOD

- 01. Problem greha**
- 02. Bozja spasonosna ljubav**
- 03. Definicija jevandjelja**
- 04. Hristos nasa Zamena**
- 05. Dva Adama: Rimljanima 5**
- 06. Dva Adama: 1. Korincanima 15**
- 07. Krst i velika borba**
- 08. Krst i pomirenje**
- 09. Krst i ljudska rasa**
- 10. Opravdanje verom**
- 11. Opravdanje i posvecenje**
- 12. Radosno iskustvo spasenja**
- 13. Princip krsta**
- 14. Delo Svetoga Duha**
- 15. Duh, dusa i telo**
- 16. Zakon i milost I**
- 17. Zakon i milost II**
- 18. Subotnji odmor**

U V O D

Ova knjiga predstavlja ono sto smatram osnovnim ucenjem Svetoga Pisma o jevandjelju. Adventisti sedmoga dana su naglasavali trostruku andjeosku vest, cija sustina je "vecno jevandjelje" koje treba objaviti "svakom narodu, plemenu i jeziku" (Otkrivenje 14,6). Ali, pre nego budemo u stanju da objavimo ovo jevandjelje, mi moramo jasno da shvatimo sta je ono u stvari - njegovo obecanje i njegovu silu. Ono sto jevandjelje podrazumeva je skoro neverovatno - velicina Bozje ljubavi i njegova sposobnost da nas menja. Ono mora postati ziva stvarnost u nasim zivotima.

Isus je rekao, "I propovedace se ovo jevandjelje po celome svetu za svedocanstvo svim narodima i tada ce doci posljedak" (Matej 24,14). Sada, nakon skoro dve hiljade godina, mi moramo nazalost priznati da je Boziji narod propustio da pokaze jevandjelje - ovu snaznu silu otkrivenu u Isusu Hristu, koja nas u potpunosti moze izbaviti od tiranije greha i sebicnosti. Mi zivimo u "vremena teska" koje je Pavle prorekao za poslednje vreme. Ljudi i zene su postali "samozivi ... koji imaju oblicje poboznosti, a sile su se njezine odrekli" (2. Timotiju 3,2.5). Crkvi je danas neophodno potrebno probudjenje (ponovno cenjenje istine) i reformacija (promena ponasanja). Pocetna tacka u tome mora biti jasno razumevanje Isusa i njegovog jevandjelja. Ono ce doneti ozbiljno pokajanje i zauzvrat otvoriti put Svetome Duhu da bude izliven kao i na pedesetnici. Isus je rekao ucenicima Jovana Krstitelja da se novo vino ne sipa u stare mehove (vidi Matej 9,17). Ova knjiga predstavlja plan spasenja u novom svetlu i zahtevace od citaoca da ostavi po strani sve prethodno stvorene ideje, tako da bi mogao da ceni poruku koju ona sadrzi.

Vec cetiri stotine godina je Protestantizam u pogledu spasenja podeljen u dve grupe. Prva grupa, Calvinisti, propovedaju da je Hristos na krstu spasio ljudska bica, ali da je spasenje ograniceno samo na izabrene - one koje je Bog predodredio da budu spaseni. Arijanizam, na drugoj strani, drzi da je Hristos na krstu zadobio spasenje za celokupno covecanstvo, ali da je to spasenje samo omoguceno i da osoba mora poverovati i pokajati se, tako da bi ta mogucnost postala stvarnoscu. Oba ova pogleda su samo uslovno radosna vest.

Ja verujem da nijedna od spomenutih grupa ne predstavlja potpunu istinu u pogledu spasenja i da bibilija uci da je Bog zaista i bezuslovno spasio celokupno covecanstvo na krstu, tako da smo mi tim aktom opravdani i pomireni sa Bogom (vidi Rimljanima 5,10.18; 2. Korincanima 5,18.19). Verujem da je jedini razlog, zbog koga ce neko biti izgubljen, taj da je namerno i uporno odbijao Boziji dar spasenja u Hristu (Jovan 3,16). To je ono sto sacinjava trostruku andjeosku vest iz Otkrivenja 14, vecno jevandjelje, koje se treba propovedati svakom narodu, plemenu i jeziku, pre nego sto dodje kraj.

To je cilj i svrha ove knjige.

Ova knjiga nije namenjena površnom citaocu. Njena namena je vise za proucavanje, nego za citanje. Njena potpuna vrednost ce doci do izrazaja tek kada se bude proucavala uz bibliju. Dok budes citao svako poglavlje, otvori tekstove koji su naznaceni; citaj ih za sebe samog i to iz vise prevoda, ako je moguće. Tako ce ti istina, kakva je opisana u Hristu, doci direktno iz Bozje reci. U proucavanju istine jevandjelja ces otkriti dosta toga sto se protivi tvom ljudskom nacinu razmisljanja. Razlog tome je sto Bozja rec nije filozofija, nego bozansko otkrivenje. Razum je vazan, ali ne smemo zameniti razum za otkrivenje. Pogledaj sta sledeci tekstovi kazu:

- Isaija 55,8.9. Boziji putevi i misli su jako udaljeni od nasih puteva i misli.
- 1. Korincanima 1,17.18. Jevandjelje, kao i krst, su ludost ljudskom umu.
- Jovan 16,12.13. Sveti Duh, a ne nas bespomocni um, nas mora voditi u svaku istinu.

Jevandjelje se suproti nasem ljudskom razumu, jer smo mi svi sagresili i izgubili smo slavu Bozju (Rimljanima 3,23). Zbog Adamovog pada je celo covecanstvo u ropstvu greha i bez Bozje spasonosne milosti u Hristu Isusu beznadezno izgubljeno. To je razlog zbog koga nas prirodni um nikada ne moze da primi bozansku istinu bez delovanja Svetoga Duha (vidi 1. Korincanima

2,14).

Ne tvrdim da su sve misli u ovoj knjizi originalne. Ja sam jednostavno pokušao da predstavim ono što je Bog meni milostivo otkrio kroz moje vlastito proučavanje njegove reči, kao i kroz spise ljudi inspirisanih Duhom. Svaka istina dolazi od Boga i on ju otkriva na različite načine različitim ljudima, tako da bi ona bila na korist celom Hristovom telu.

"I poznacete istinu i istina će vas izbaviti." (Jovan 8,32). Sa ovom ozbiljnom molitvom šaljem ovu knjigu svima onima koji istinski ljube Gospoda.

1. PROBLEM GREHA

Jevandjelje je Bozje resenje za problem greha i zato je vazno zapoceti nase proucavanje prvo razumevanjem greha. Mi suvise cesto pokusavamo da razumemo resenje problema greha, kojeg je Bog pripremio za nas u Hristu (jevandjelje), bez potpunog prepoznavanja razmera tog problema (greh). Time izvrcemo stvari naopacke. Tek kada zaista shvatimo nasu potpunu gresnost, u nasoj prirodi kao i u nasim delima, tek tada cemo zaista razumeti i resenje kojeg je Bog dao. Mi necemo izgubiti pouzdanje sami u sebe i okrenuti se Hristu kao nasoj jedinjoj pravедnosti sve dok ne shvatimo svu izopacenost prirode greha. Jevandjelje dobija smisao tek kada se shvati u kontekstu problema greha.

POREKLO GREHA

Greh se pojavio na nebu, u umu Lucifera, vodje andjela (Jez 28,14.15). Biblija ne opisuje kako se je greh mogao pojaviti u umu jednog savrsenog bica, jer je greh neobjasnjiv. Iz ovoga razloga se greh naziva „tajna bezakonja“ (2 Sol 2,7).

Sustina Luciferovog greha je bilo samouzvisenje (Isa 14,12-14). Egocentricnost, ljubav prema samome sebi, je osnovni princip svakog greha. On je u potpunoj suprotnosti sa principom nesebicnosti i samopozrtvovne ljubavi, koji je osnova Bozjeg karaktera i vladavine (Jov 4,7.8.16). Greh je u sustini pobuna protiv Boga i njegove samopozrtvovne ljubavi.

Luciferov greh je konacno doveo do otvorenog rata na nebu. On i andjeli, koji su stali na njegovu stranu, su pobedjeni i zbaceni sa neba (Otkr 12,7-9). Premda je greh zapoceo na nebu u umu Lucifera, Bog nije dopustio da se on tamo i razvije. Lucifer i njegovi andjeli su tek na zemlji razvili princip greha, nakon sto su bili zbaceni sa neba. Pogledajmo kako se je to dogodilo.

RAZVOJ GREHA

Bog je stvorio ovu zemlju za coveka i dao mu vlast nad njom. Sve je bilo savrseno; greh nije postojao niucemu sto je Bog stvorio (1 Moj 1,26.28.31). Greh je dosao u Bozji savrseni svet kroz Lucifera, nazvanog Sotona. On je iskusao nase prve roditelje, Adama i Evu, da pogrese i prouzrokovao promenu njihovog savrsenog stanja u kojem ih je Bog stvorio (1 Moj 3,1-24; Lk 4,5.6). Na taj nacin je Sotona postao vlasnik ovoga sveta i nacinio ga njegovim na osnovu principa „koga ko nadvlada onaj mu i robuje“ (2 Pet 2,19).

Prilikom kusanja u pustinji je Sotona rekao Isusu da su vlast i lepota sveta „meni predana; i kome ja hocu dacu je“ (Lk 4,6). Zapazi da Isus ne dovodi u pitanje njegovu izjavu. Od pada Adama i Eve je Sotona postao „knez ovoga sveta“ (Jov 14,30). Ustvari Pavle ga naziva „Bog sveta ovoga“ (2 Kor 4,4). Kao potomci Adama i Eve i mi smo u ropstvu greha i Sotone (Jov 8,34; Rim 6,17; 2 Pet 2,19). Mi smo rodjeni sebicni i nase sklonost je da zelimo da zivimo nezavisno od Boga (Rim 1,20-23). Ceo svet je pod Sotoninom kontrolom, osim onih koji su sebe dali Hristu (1 Jov 5,19).

Koristeci pala ljudska bica kao svoja orudja, Sotona je razvio carstvo koje je u potpunosti zasnovano na sebicnosti; biblija govori o njemu kao o „carstvu sveta“ (Otkr 11,15). Ono je u potpunoj suprotnosti sa Bozjim „carstvom nebeskim“ (Mt 3,2), koje je zasnovano na samopozrtvovnoj ljubavi. Sve ono sto cini sistem ovoga sveta - politika, obrazovanje, trgovina, rekreacija, sportovi, drustvene organizacije, tehnologija, nacionalizam - je zasnovano na Sotoninom principu sebicnosti. Sada se ovaj princip mozda ne moze jasno videti oko nas, ali „sve sto je na svetu ... nije od Oca, nego od ovoga sveta“ (1 Jov 2,16). Sve na ovome svetu je, bez izuzetka, zasnovano na „pozudi“ ili principu sebicnosti (ljubavi prema samome sebi).

Sotona je lazov i prevarant i zbog toga nam se mnogo toga na ovom svetu cini da je dobro. Na kraju istorije ovoga sveta ce Sotona biti sasvim razotkriven i svi ce videti da je on varao celi svet - one koji su ocigledno bili zli, kao i one koji su izgledali kao dobri (Otkr 12,9; 13,3.4). Sve sto je na svetu je deo Sotoninog carstva sebicnosti. Skoro sest hiljada godina je Bog dopustao Sotoni da razvije greh na zemlji na nacin kako je on to zeleo, ali ce doci vreme kada ce Sotona i njegovo carstvo biti razotkriveni i unisteni zauvek (2 Pet 3,10-13; Ps 92,7-9).

Sotona i njegovo carstvo moraju biti unisteni, ali je Bog nasao nacin za spasenje palog ljudskog roda zarobljenog od strane Sotone (2 Pet 3,9). To je radosna vest, jevandjelje, za koju Bog zeli da ju svako cuje i prihvati. On je od postanja sveta pripremio nebesko carstvo za nas (Mt 25,34); oganj vecni je namenjen samo „djavolu i andjelima njegovim“ (stih 41). „Jer Bogu tako omilje svet, da je i sina jednorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine nego ima zivot vecni“ (Jov 3,16). Svi koji verom odgovore na Bozju ljubav, pokazanu u daru Njegovog Sina, ce biti izbavljeni od osude koja pociva na Sotoni i njegovom carstvu (Rim 8,1; Jov 5,24).

DEFINICIJA GREHA

Biblija upotrebljava nekih dvanaest razlicitih jevrejskih reci u Starome zavetu, kao i oko pet grckih reci u Novome zavetu, da definise greh. Ove reci mogu biti sazete u tri osnovna koncepta. Sva tri su izrazena u Psalmu 51,2.3: „Operi me dobro od *bezakonja* mojega, i od *greha* mojega ocisti me. Jer znam *prestupe* svoje i greh je moj jednako preda mnom“.

BEZAKONJE. Osnovno znacenje ove reci je „biti savijen“ ili „pognut“. Sveto Pismo upotrebljava ovaj izraz da opise nase duhovno stanje. Izraz BEZAKONJE se ne odnosi prvenstveno na jeno gresno delo, nego na stanje gresnosti. Kao razlog pada u greh, covek i zena su po prirodi duhovno „pognuti“. Sebicnost je osnovna pokretacka sila nase prirode. Pavle ju opisuje kao „zakon greha i smrti“, koji je na delu u nasim zivotima (Rim 8,2; 7,23). To stanje je uzrok naseg gresenja i cini nas robovima greha (Rim 3,9-12; 7,14). Sledeci tekstovi opisuju stanje nase duhovne pognutosti:

Psalam 51,5 "Gle u bezakonju rodih se, i u grehu zatrudnje mati moja mnom." Posto je David bio fizicki lepa osoba, (1 Sam 16,12) ocigledno je da se ovde radi o njegovom duhovnom stanju. Od samoga zaceca i rodjenja on je bio u stanju bezakonja. Mi smo rodjeni sa prirodom koja je naklonjena (pognuta) grehu ili sebi.

Isaija 53,6. „Svi mi kao ovce zadjosmo; svaki od nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na

nj bezakonje svih nas“. Ovaj stih naglasava dve cinjenice. Prvo, svako od nas je zasao u stranu zato sto smo svi sledili nasu prirodnu naklonjenost (pognutost) nasem „vlastitom putu“. Drugo, ova naklonost da seldimo nas vlastiti put, ova okrenutost samima sebi, je bezakonje koja je stavljeno na Hrista, nasega Nosioca greha. Kada je Isus „osudio greh u telu“ na krstu (Rim 8,3), to je bila bas ta sklonost (nagnutost) grehu koju je on osudio. Prema tome, u pogledu naseg gresnog stanja, nema vise „osude onima koji su u Hristu Isusu“ (Rim 8,1).

Isaija 64,6. „Ali svi bijasmo kao necisto sto, i sva nasa pravda kao necista haljina; zato opadosmo svi kao list, i bezakonja nasa kao vetar odnesose nas“. Zbog cinjenice da smo „zaceti u nepravdi“ (Ps 51,5) je sva pravednost koju mi proizvodimo nasim vlastitim naporima kao prljava haljina pred Bogom, jer je zaprljana sebicnoscu. Nasuprot prljavim haljinama nase vlastite pravde, Isus nam nudi belu haljinu Svoje pravde, tako da mozemo zaista da budemo obuceni i „da se ne pokaze sramota golotinje tvoje“ (Otk 3,18).

Matej 7,22.23. „Mnogi ce reci meni u onaj dan: Gospode, Gospode! Nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom djavole izgonili, itvojim imenom cudesu mnoga tvorili? I tada cu im ja kazati: nikad vas nisam znao; idite od mene koji cinite bezakonje“. Sva dela nase vlastite pravde ce sud obelodaniti kao bezakonje - cak i ona ucinjena u Hristovo ime. Isus ce jasno takva dela motivisana sebicnoscu oznaciti kao dela nepravde. Da li nasa dela poticu od Hrista i prema tome proizlaze motivisana samopozrtvovnom ljubavlju? Ili ona poticu od nas samih kao „hvala po telu“ (Gal 6,12). Da li su nasa dela dela vere, rezultat pravog odnosa sa Hristom? Ili ih mi cinimo u Njegovo ime bez da ga zaista poznajemo?

Jedanputa kada razumemo sta je sve ukljuceno u bezakonje, razumecemo da nista dobro ne stanuje u nama (Rim 7,18). Tada cemo poceti da budemo gladni i zedni Hristove pravde, koja nam ne besplatno ponudjena u jevandjelju.

Bezakonje je, prema tome, jednostavno zelja da trazimo nas vlastiti put. Mi smo rodjeni sa ovom sklonosti (deformacijom). Ovo stanje cinimo nemogucim da postanemo zaista pravedni bez Spasitelja, jer Bozji zakon zahteva da cak i nasi motivi budu cisti i nesebicni (Mt 5,20-22.27.28).

GREH. Ovo je drugi izraz koji Biblija upotrebljava da opise nase prestupe. Pravo znacenje ovoga izraza je „promasiti cilj“. Duhovno ovo znaci „izgubiti slavu Bozju“ (Rim 3,23) ili ne zadovoljiti Njegov ideal nesebicne ljubavi.

Posto smo svi rodjeni duhovno pognuti, nije tesko videti zasto „ni jednoga nema pravednog“ i zasto „nema ni jednoga koji cinimo dobro“ (Rim 3,10.12). Nase gresno stanje (bezakonje) nam onemogucava da ucinimo nesto drugo bez Spasitelja, nego da promasimo cilj (greh). Zbog toga je jevandjelje nasa jedina nada u pogledu spasenja. Mi mozemo izabrati da li cemo prihvatiti Hristovu pravednost ili ju odbaciti, ali ne da li cemo gresiti ili biti pravedni. Mi smo rodjeni u ropstvu grehu i bez obzira koliko mi pokusavamo ili koliko hocemo da cinimo dobro, mi cemo promasiti cilj koji je Bog postavio (Rim 7,15-24). Za dalje proucavanje o ovom predmetu citaj Jov 15,14-16; Ps 14,2.3; Isa 1,4-6; Jer 17,9 i Mk 7,23.

PRESTUP. Ova rec oznacava namerno i svesno krsenje zakona. Ona pretpostavlja da znamo sta zakon zahteva. U duhovnom pogledu je prestup namerno krsenje Bozjeg moralnog zakona, koji je Njegovo sredstvo za merenje pravednosti (1 Jov 3,4). Poznavanje Bozjeg zakona pretvara greh (promasaj cilja) u prestup (namernu neposlusnost). Zapazi sta sledeci tekstovi kazu po ovom pitanju:

Galatima 3,19. Zakon je dat da nacini greh prestupom.

Jakov 2,9. Zakon nas uverava da smo prestupnici.

Rim 3,20. Kroz zakon znamo sta je greh.

Rimljanima 5,20. Zakon ne resava problem greha, nego ga "umnozava".

Rimljanima 7,7-13. Zakon razotkriva nase gresno stanje i ukazuje na nase jadno stanje u pogledu pravednosti.

Posto je greh prevarljiv, nama je zbog nasih greha nemoguće da sasvim shvatimo vlastito stanje dok ga nam Bog ne otkrije. To je razlog zbog koga je Bog dao zakon. On nikada nije nameravao da zakon postane put spasenja. Nase gresno stanje je razlog zasto zakon ne moze proizvesti pravednost u nama (Rim 8,3). Mi smo prodani grehu i jedini nacin da budemo spaseni je da budemo u Hristu. „Jer se delima zakona ni jeno telo nece opravdati pred Njim“ (Rim 3,20; Gal 2,16; 3,21.22; 5,4). Bog nam je dao zakon iako smo gresni da on bude „nas cuvar do Hrista, da se verom opravdamo“ (Gal 3,24).

Ovo opravdanje verom ce biti predmet naseg proucavanja u sledecem poglavlju.

PROBLEM GREHA

KLJUCNE MISLI IZ 1. POGLAVLJA

1. Greh se je pojavio na nebu, u umu Lucifera, vodje andjela (Jez 28,14.15).
2. Kusanjem Adama i Eve je Lucifer (Sotona) preuzeo vlast nad ovim svetom (1 Moj 3,1-24; Lk 4,5.6; 2 Pet 2,19).
3. Kao potomci Adama i Eve, mi smo svi u ropstvu greha. Mi smo rodjeni egocentricni i nasa prirodna sklonost je da zelimo da zivimo nezavisno od Boga (Jov 8,34; Rim 1,20-23; 6,17).
4. Biblija definise greh sa tri reci ili koncepta:
 1. BEZAKONJE. Ova rec se ne odnosi u prvome redu na gresan postupak, nego na stanje gresnosti; prema nasoj prirodi mi smo „pognuti“ (Ps 51,5; Isa 53,6; 64,6).
 2. GREH. Ova rec doslovno znaci „promasiti cilj“. Ovo se odnosi na nase pogreske merene u odnosu na Bozji ideal (Rim 3,23; 7,15-24; Isa 1,4-6).
 3. PRESTUP. Ova rec se odnosi na namerna neposlusost i krsenje Bozjeg zakona (1 Jov 3,4; Rim 7,7-13).
5. Bog nam je dao zakon da bi nam otkrio nase gresno stanje. On nikada nije nameravao da zakon bude sredstvo spasenja (Rim 3,20; Gal 2,16; 3,21.22; 5,4).
6. Zakon je dat da nas dovede Hristu, tako da mozemo biti opravdani verom (Gal 3,24).

2. BOZJA SPASONOSNA LJUBAV

Kada Biblija kaze „Bog je ljubav“ (1 Jov 4,8.16), sto ne znaci da je ljubav samo jedna od Njegovih osobina, nego da je on sam ljubav. To znaci da je ljubav sustina Njegove prirode. Iz

ovoga razloga je neophodno sve ono što je u vezi sa Bogom i onim što on čini razumeti u kontekstu njegove ljubavi (Mt 22,36-40; Rim 1, 18-32). Pavle definiše Božju gnjev kao pasivnu ljubav, koja nikoga ne prisiljava, nego samo dopušta da idemo putem koga smo svesno izabrali (Rim 1,24.26.28).

Osnova nasega spasenja se nalazi u Božjoj prirodi ljubavi. Bez ove ljubavi ne bi bilo ni jevandjelja, radosne vesti (Jov 3,16; Ef 2,4-7; Tit 3,3-5; 1 Jov 4,9). Prema tome, ako hoćemo da razumemo i cenimo radosnu vest o našem spasenju, mi moramo biti ukorenjeni i utemeljeni u Božjoj ljubavi (Ef 3,14-19).

Mada zvuči paradoksalno, ali naša najveća prepreka na putu ka razumevanju Božje ljubavi je naša ljudska ljubav. Većina od nas čini grešku primenjujući ljudske predstave o ljubavi na Boga. Time spustamo Božju ljubav na ljudski nivo, pogrešno predstavljamo Boga i izvrćemo jevandjelje o Njegovoj spasonosnoj milosti u Hristu. To je razlog zašto Pavle insistira da razumemo „pretezniju od razuma ljubav Hristovu“ (Ef 3,19).

Naši moderni jezici još više otežavaju ovaj problem razumevanja Božje ljubavi. Engleski, kao i većina modernih jezika, ima samo jednu reč za ljubav. Ova činjenica otežava da shvatimo ceo spektar značenja reči ljubav u Bibliji, kao i da razlikujemo između Božje ljubavi i ljudskih predstava o ljubavi, koje su pomućene sebičnosti. Božja ljubav (agape) je potpuno suprotna ljudskoj ljubavi (filos). Ove dve ljubavi ne možemo uporediti, nego samo staviti nasuprot jednu drugoj (Isa 55,8.9; Mt 5,43-48; Jov 13,34.35; Rim 5,6-8).

AGAPE I FILOS

Pisci Novoga Zaveta su imali četiri grčke reči na raspolaganju kada su želeli da opisu božansku i ljudsku ljubav. Te četiri reči su:

STORGE. Predstavlja ljubav prema porodici ili rođacima.

PHILOS. Srdačna ljubav dve osobe; bratska ljubav.

EROS. Obično označava ljubav među različitim polovima. Reč „erotika“ vodi poreklo od ove grčke reči. Grčki filozof Platon je dao ovoj vrsti ljubavi plemenito, duhovno značenje. On ju je nazvao „nebeskim erosom“ i definisao je kao ljubav odvojenu od kulnih ili materijalnih interesa u traženju Boga. Tako je za Grke „eros“, na način kako ju je Platon definisao, postao najviši oblik ljudske ljubavi. Mi još danas govorimo o „platonskoj ljubavi“.

AGAPE. Ovo je čista ljubav, neokaljana bilo kakvim sebičnim motivom. U obliku imenice je ova reč bila nejasna i neobična reč u grčkom - možda zbog toga što je takva ljubav sama po sebi neobična.

Novozavetni pisci su pisali grčkim, tako da su im ove četiri reči stajale na raspolaganju da naprave razliku između Božje i ljudske ljubavi ili čak da razlikuju između različitih vrsta ljudske ljubavi, kao što su oni to i činili. Reč koja je u Novome Zavetu najčešće korišćena da opiše ljudsku ljubav je „filos“. (Reč „eros“ se uopšte ne pojavljuje u Novome Zavetu). Svi pisci Novoga Zaveta su izabrali da upotrebe tada retko korišćenu reč „agape“ da definišu Božju ljubav. (Novi Zavet koristi ponekad reč „filos“ da opiše Božju ljubav, ali uvek u kontekstu „agape“ ljubavi). Oni su uzeli ovu reč i dali joj novo značenje zasnovano na otkrivenju Božje ljubavi, koju su videli pokazanu u životu Isusa Hrista i čiji vrhunac je dostignut na krstu (Rim 5,6-10). Božanska „agape“ ljubav, na način kako su ovaj izraz upotrebljavali pisci Novoga Zaveta, se u najmanje tri aspekta potpuno razlikuje od ljudske ljubavi.

1. Ljudska ljubav, „eros“ ili Platonov „nebeski eros“, je uvek uslovna. Mi kao ljudi ne volimo one koji nam se ne sviđaju. Mi volimo one koji nas vole i odgovaraju na našu ljubav. Božja „agape“ ljubav je, nasuprot našoj ljubavi, безусловna. Ona teče od Njega spontano, bez

posebnog razloga, nezavisno o nasoj dobroti ili osecaju vlastite vrednosti. Kada ovo razumemo, onda Bozje spasenje postaje bezuslovna radosna vest (Rim 5,6-10; Ef 2,4-6; Tit 3,3-5). Ovo je razlog zbog koga Biblija tako jasno naglasava da smo spaseni samo miloscu - Bozjom nezasluzenom, nezaradjenom naklonoscu (Dela 15,11; Rim 3,24; 5,15; 11,6; Ef 1,7; 2,8.9; Tit 1,14; 2,11; 3,7).

2. Ljudska ljubav je promenljiva i nepouzdana. Dobar primer za ovo tvrdjenje, kao i za vrlo promisljenu upotrebu razlicitih reci za ljubav od strane pisaca Novoga Zaveta, se nalazi u Jovanu 21,15-17. U ovim stihovima Isus pita Petra tri puta da li ga voli i tri puta Petar da ga voli. U nasim Biblijama se cini da su sva tri Isusova pitanja, kao i Petrovi odgovori, isti. U prva dva pitanja postavljena Petru Isus upotrebljava rec „agape“, ljubav koja nikada nece prestati. Petar odgovara upotrebljavajuci rec „filos“, ljudsku ljubav. Treci put Isus pita Petra da li ga voli upotrebljavajuci rec „filos“. Drugim recima Isus kaze:“Petre, da li je to jedina vrsta ljubavi koju ti imas za mene - ljudsku ljubav na koju se ne moze osloniti?“ Nije ni cudo da je Petar nakon ovoga pitanja postao zalostan. Sada je on bio istinski obracen i izgubio je poverenje u sebe. On odgovara ponizno:“Gospode, ti znas sve; ti znas da te ljubim [fileo]“ (stih 17). Ovaj promenljivi, nepouzdan „filos“ je jedina vrsta ljubavi koju ljudska bica mogu sama od sebe proizvesti.

Sasvim suprotno toj ljubavi je Bozja nepromenljiva „agape“ ljubav. Bog je nevernim Jevrejima objavio , „Ljubim te ljubavlju vecnom“ (Jer 31,3). U Pavlovom klasicnom opisu bozanske ljubavi „agape nikada ne prestaje“ (1 Kor 13,8). Isus je bez ikakve sumnje pokazao ovu ljubav na krstu, kada je „ljubio svoje koji bijahu na svetu, do kraja ih ljubi“ (Jov 13,1).

Kada shvatimo ovu nepromenljivu prirodu Bozje ljubavi prema nama, mi cemo postati „ukorenjeni i utemeljeni u ljubavi [agape]“ (Ef 3,17). Onda cemo reci zajedno sa Pavlom: „Ko ce nas rastaviti od ljubavi Bozje? ... Jer znam jamacno da ni smrt, ni zivot, ni andjeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadasnje, ni buduce, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar moze nas rastaviti od ljubavi (agape) Bozije, koja je u Hristu Isusu Gospodu nasemu“ (Rim 8,35.38.39).

3. I najveca ljudska ljubav ima u sebi tragove sebicnosti. Posto smo mi po prirodi egocentricni, sve

sto radimo ili mislimo je ukaljano ljubavlju prema sebi ili sebicnoscu. Društveno, politicki, akademski, materijalno, ekonomski, cak i religiozno smo mi svi robovi „naseg vlastitog puta“ (Isa 53,6; Fil 2,21). Kao sto smo to videli u prethodnom poglavlju, svi smo mi zaceti u „bezakonju“, naklonjeni sami sebi. Posledica toga je da smo svi, bez izuzetka, izgubili Bozju slavu - Njegovu „agape“ ljubav (Rim 3,23).

Bozja ljubav je sasvim suprotna ljudskoj ljubavi. Ona je samopozrtvovna, daje samu sebe. Iz ovoga razloga Isus nije trazio da bude jednak sa Ocem, nego se odrekao sebe i postao Bozji sluga, poslusan do smrti i to na krstu (Fil 2,6-8). Isus je za sve vreme svog zivota na zemlji pokazivao „agape“ ljubav svoga Oca. Ucenici su videli u njemu „slavu kao jedinorodnoga od Oca“ (Jov 1,14). On je ziveo za dobrobit drugih, zbog nas je postao siromasan, tako da bi se mi kroz Njegovo siromastvo obogatili (2 Kor 8,9).

U Bozjoj ljubavi nema ni malo sebicnosti. Ova ljubav, koja nastaje u zivotu hriscana kroz Svetoga Duha, je najsnaznije svedocanstvo o preobrazavajucoj i spasonosnoj sili jevandjelja (Jov 13,35.36).

Najveci izraz Bozje samopozrtvovne ljubavi je bio pokazan na krstu, kada je Isus Hristos umro drugom smrću za celo covecanstvo (Jev 2,9). Ova druga smrt je potpuni prestanak

života; ona znači odvojiti se od života zauvek. Očigledno je da je Isus umro ovom smrću za nas, jer hriscani, iako opravdani u Hristu, još uvek moraju umirati prvom smrću (smrt kao „spavanje“), ali neće biti podložni drugoj smrti (Otkr 20,6). Isus je na krstu bio spreman da bude lisen život zauvek, ne samo za tri dana, da bi smo mi umesto Njega živeli. Takva ljubav puna samoodricanja je preobrazila Njegove učenike. Oni su pre krsta bili zaokupljeni vlastitim interesima (Lk 22,24). Posle krsta su bili spremni da slede Isusov primer žrtvujući se za druge. Na isti način ćemo i mi biti promenjeni kada vidimo samopozrtvovnu Isusovu ljubav koja sja sa krsta.

Sazeto rečeno ljudska ljubav je uslovna; Božja ljubav je безусловna. Nasa ljudska ljubav je promenljiva; Božja ljubav je nepromenljiva. Nasa ljudska ljubav je sebična; Božja ljubav je nesebična (samopozrtvovna). Jevandjelje neće postati безусловna radosna vest za nas sve dok ne shvatimo ovaj trostruki kvalitet Božje „agape“ ljubavi. Božja „agape“ ljubav neće moći da izagna svaki strah i osposobi nas da služimo Bogu iz nesebičnih motiva sve dok ne postanemo u njoj „ukorenjeni i utemeljeni“ (1 Jov 4,7.12.16-18).

AGAPE I VELIKI SUKOB

Sotonina pobuna protiv Boga na nebu je u stvari bila pobuna protiv Božje „agape“ ljubavi, koja je bila temelj zakona (Mt 22,36-40; Rim 13,10; Gal 5,13.14). Za Lucifera je ideja da ljubav „ne traži svoje“ (1 Kor 13,5) bila suviše restriktivna. On se je pobunio i uveo princip ljubavi prema samome sebi ili „eros“ (Jez 28,15; Isa 14,12-14). I nakon svoga pada Sotona nije prestao da mrzi koncept samopozrtvovne ljubavi. Kada je Bog obnovio princip nesebične ljubavi u ljudskoj rasi kroz propovedanje jevandjelja, Sotona se je naravno svim silama borio protiv njega (Otkr 12,10-12). Prvo što je Sotona napao u hriscanskoj crkvi nije bila subota ili stanje mrtvih. Njegov napad na ove istine je dosao kasnije. Prvo na čega se je usredsredio bio je koncept Božje „agape“ ljubavi.

Nakon što su apostoli nestali sa scene, vodjstvo hriscanske crkve je doslo u ruke crkvenih „otaca“. Mnogi od njih su bili poreklom Grci. Ono što ih je posebno uvredilo je bila činjenica da su pisci Novoga zaveta ignorisali ono što su oni smatrali najvećim oblikom ljubavi - Platonov „nebeski eros“ - upotrebljavajući nejasnu reč „agape“. Razlog tome je, prema njihovom misljenju, bila činjenica da su Isusovi učenici bili Jevreji (svi osim Luke), da nisu sasvim dobro razumeli grčki jezik i da je zato bilo potrebno ispraviti tu gresku.

Marcion, koji je umro oko 160. posle Hrista, je bio prvi koji je pokušao to da promeni. Sledeći je bio Origen, koji je umro 254. posle Hrista i koji je ustvari promenio Jovanovu veličanstvenu izjavu „Bog je ljubav (agape)“ u „Bog je ljubav (eros)“. Međutim borba nije ovde stala, ona se nastavila sve do vremena Augustina, biskupa iz Hipa u severnoj Africi. On je živio u četvrtom veku posle Hrista i bio je jedan od velikih „otaca“ rimsko-katoličke teologije.

Augustin je shvatio kako je to beznačajno jednostavno zameniti „eros“ za „agape“. Umesto toga on je učinio nešto mnogo pametnije i opasnije. Upotrebljavajući argumente grčke logike, on je kombinovao koncept „agape“ ljubavi sa idejom „erosa“ i proizveo ono što je on nazvao na latinskom „karitas“.

Hriscanstvo je prihvatilo ovu Augustinovu formulaciju i „karitas“ je postala ključna definicija božanske i hriscanske ljubavi u rimo-katoličkoj teologiji. Posto je Augustinova ideja bila mesavina „agape“ i „erosa“, jevandjelje je izvrnuto od „Ne ja, nego Hristos“ (Gal 2,20) u „Ja plus Hristos“. Ovaj koncept jevanjelja još uvek prevladava danas. Pravo značenje pojma „agape“ je izvrnuto, jevandjelje je izopaceno sebičnosti, hriscanska crkva je izgubila svoju silu i sunovratila se u tamu. Tek u sedamnaestom veku, nakon što je Luter shvatio problem u pokušao da

ispravi Augustinovu gresku, crkva je pocela dolaziti zvetlu cistoga jevandjelja jos jedanputa. Nazalost, hriscanska crkva je danas jos uvek u velikoj meri u tami, pokusavajući da razume pravo znacenje „agape“ i time i samoga jevandjelja.

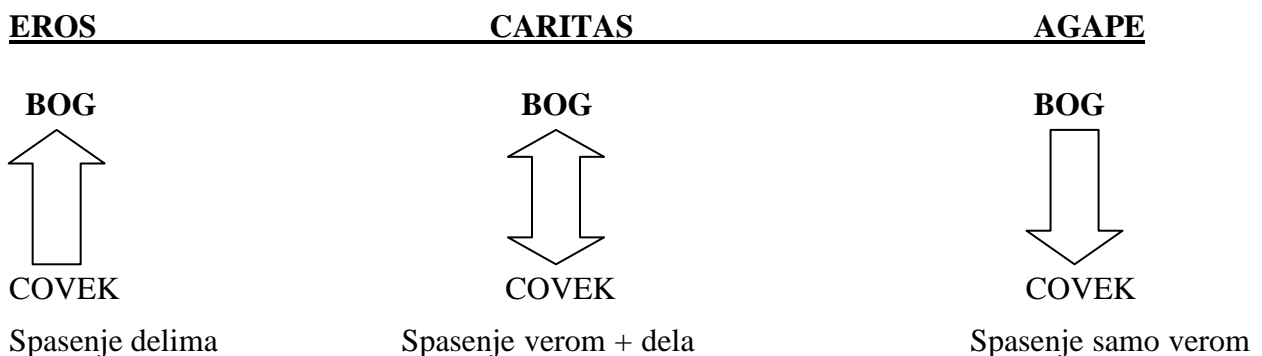
TRI JEVANDJELJA

Iz prethodnog proucavanja smo videli da postoje tri koncepta ljubavi: „eros“ ili ljubav prema sebi; „agape“ ili samopozrtvovna ljubav; i „caritas“, koja je mesavina ljubavi prema sebi i samopozrtvovne ljubavi. Svako od ovih konceptata ljubavi je proizvelo svoje vlastito jevandjelje.

Razlicite neznabo Zacke religije, prozete „erosom“ ili ljubavi prema sebi, su utemeljene na jevandjelju dela. Grcki filozof Aristotel je napisao: „Spasenje je kretanje stvorenja prema Bogu“. Slicno ovome, Platon je verovao da Bog spasava samo dobre. „Eros“ jevandjelje uci da se ljudska bica moraju sama spasiti udovoljavanjem Bogu kroz zrtve i dobra dela. Ovo verovanje je legalizam ili spasavanje delima, sto je osnova svih nehriscanskih religija.

Jevandjelje utemeljeno na „caritasu“ uci da mi moramo prvo kroz nasa dobra dela da pokazemo da zelimo da budemo spaseni. Kada Bog vidi ovaj dokaz, on ce nam izaci u susret na pola puta i spasiti nas. Drugim recima, mi moramo uciniti sve sto mozemo sa nase strane da zadovoljimo Bozji ideal, a Hristos ce dodati razliku koja nam ne dostaje. Hriscani iz Galate su upali u ovu zamku (Gal 3,1-3), kao sto u nju upadaju i mnogi hriscani danas. Vera plus dela jevandjelje, ili opravdanje plus posvecenje, je osnova rimo-katolicke teologije. To je vrlo prefinjeni oblik legalisma.

Jevandjelje Svetoga pisma nije ni „eros“ ni „caritas“ jevandjelje. U potpunoj suprotnosti sa ove dve vrste jevandjelja, apostoli su ucili da je Bog pokazao svoju „agape“ ljubav prema nama, kroz smrt svoga sina Isusa Hrista, jos dok smo bili bespomocni gresnici, cak neprijatelji Boga. Isusova smrt nas je potpuno pomirila sa Bogom (Rim 5,6-10). Ovo je jasno ucenje Novoga Zaveta u odnosu na jevandjelje (Jov 3,16; Ef 2,1-6; 1 Tim 1,15; Tit 3,3-5). Sledeci dijagram predstavlja tri vrste jevandjelja o kojima smo govorili:

„Eros“ i „caritas“ jevandjelje mogu biti opisani samo kao uslovne radosne vesti. Svako zavisi od ispunjavanja odedjenih uslova, pre nego sto nam Bog bude mislostiv. Samo „agape“ jevandjelje je bezuslovna radosna vest, koja pociva samo na Bozjoj nezasluzenoj naklonosti. To je razlog zasto je ovo jevandjelje okrenulo svet naglavacke kada su apostoli propovedali ovu velicanstvenu vest o spasenju u Isusu Hristu (Dela 17,6). To je ista vest koju svet tako ocajnicki zeli da cuje danas. To je jevandjelje koje ce obasjati zemlju Bozjom slavom pre nego sto kraj dodje (Mt 24,14; Otkr 14,6-15; 18,1).

AGAPE I VLASTITA VREDNOST

Jedna od posledica greha u našem životu je osećaj male vlastite vrednosti. Nas moderni, komplikovani svet sa svojim takmičarskim životnim stilom je samo uvećao ovaj problem. Jedan od rezultata takvog života je da psihijatri imaju posla više nego ikada. Ne želim da umanjim vrednost takvih saveta u određenim situacijama, ali se ipak nadam da će vas ova knjiga upoznati sa „veličanstvenim Savetnikom“ (Isa 9,6), koji jedini ima stvarno rešenje za problem osećaja vlastite niske vrednosti.

Kao što smo već videli u prvome poglavlju, Biblija ne ceni mnogo našu gresnu ljudsku prirodu. Isus je rekao Nikodimu, čija je religija toliko naglasavala ljudska dela, „da je ono što je rođeno od tela i krvi“ (Jov 3,6). Time je Isus mislio da naša gresna ljudska priroda ne može sama od sebe proizvesti nešto što bi Bog mogao smatrati dobrim ili zaslugom (Rim 17,18). Sve što mi činimo je prozeto sebičnosću. Zbog toga nema ni jednoga koji je dobar, ni jednoga koji je pravedan bez Isusa Hrista (Rim 3,10.12).

Iz ovoga razloga je Pavle upozorio hrišćane iz Filipe da se ne pouzdaju u telo (Fil 3,3). Ovo je sve naravno pogubno za ljudski ego, otežava nam da sami sebi pogledamo u lice, a još više da se suočimo sa Bogom. Rezultat je jedna vlastita predstava o sebi, niski osećaj vlastite vrednosti. Biblija ima radosnu vest za nas, a ta radosna vest je Božja безусловna „agape“ ljubav. Jedino stvarno rešenje za problem niske vlastite vrednosti je jasno razumevanje Božje безусловne ljubavi i Njegove spasonosne milosti u Isusu Hristu. On izjavljuje kroz proroka Isaiju, da će nas i pored naše gresnosti naciniti da vredimo više nego najfinije zlato Iz Ofira (Isa 13,12). Bog je to i učinio u Isusu Hristu, kao što ćemo to videti u sledećem poglavlju.

SPASONOSNA LJUBAV KLJUCNE MISLI IZ 2. POGLAVLJA

1. Ljubav nije amo jedna od Božjih osobina; ona je sustina Njegove prirode. Bog je ljubav (1 Jov 4,8.16).
2. Mi treba da razumemo sve o Bogu - čak Njegov zakon i Njegov gnjev - u kontekstu Njegove ljubavi (Mt 22,36-40; Rim 1,18-32).
3. Temelj našega spasenja je u Božjoj prirodi ljubavi (Jov 3,16; Ef 2,4-7; Tit 3,3-5). Novi Zavet upotrebljava grčku reč „agape“ da opiše Božju ljubav. Božja „agape“ ljubav se razlikuje od ljudske ljubavi u najmanje tri vida:
 - a) Ljudska ljubav je uslovna; Božja ljubav je безусловna. Ona teče od Njega nezavisno od naše dobrote ili vlastite vrednosti (Dela 15,11; Ef 1,7; 2,8.9; Tit 1,14).
 - b) Ljudska ljubav je promenljiva; Božja ljubav je nepromenljiva. Njegova ljubav nikada ne prestaje (Jer 31,3; Rim 8,35-39; 1 Kor 13,8).
 - c) Ljudska ljubav je sebična; Božja ljubav je nesebična (Fil 2,6-8). Najveći izraz Božje безусловne, nepromenljive, nesebične ljubavi je bio pokazan kada je
1. Isus je umro na krstu za celo čovečanstvo drugom smrću (Rim 5,8; Jev 2,9).
5. Tri koncepta o ljubavi su proizvela tri koncepta jevandjelja:
 - 6 a) SPASENJE DELIMA. Ovo „jevandjelje“ je zasnovano na sebičnosti, tj. ljudska bića se

moraju spasiti sama udovoljavajući Bogu kroz dela. To je legalizam i on je osnova svih ne-hriscanskih religija.

- b) SPASENJE VEROM PLUS DELA. Ovo „jevandjelje je zasnovano na kombinaciji sebičnosti i nesebičnosti, tj. mi moramo pokazati prvo kroz naša dobra dela da želimo da budemo spaseni - onda će nas Bog susresti na pola puta i spasiti nas. Ovo „jevandjelje“ vere plus dela je sustina rimo-katolicke teologije; prefinjen oblik legalizma.
- c) SPASENJE SAMO VEROM. Ovo jevandjelje je zasnovano na nesebičnoj ljubavi (agape); još dok smo bili bespomoćni, bezbožni gresnici, Bog je pokazao svoju ljubav prema nama kroz smrt Isusa Hrista i ta smrt nas je potpuno pomirila sa Njim. Ovo je jasno učenje Novoga Zaveta (Jov 3,16; Ef 2,1-6; 1 Tim 1,15).

3. DEFINICIJA JEVANDJELJA

Opstanak stanovnika Aleksandrije u severnoj Africi, koji su živeli nekoliko vekova pre nego je Isus došao na našu zemlju, je u velikoj meri zavisio od zita koje su dovozili brodovi iz Fenicije (danasnji Liban). To je bila zaista radosna vest kada su se brodovi pojavili u luci. Stanovnici Aleksandrije koji su govorili grčkim jezikom su skovali posebnu rec da objave radosnu vest da su brodovi sa zitaricama stigli. Tu istu rec „jevandjelje“ koristi i Novi Zavet da opiše bezuslovnu radosnu vest o spasenju za celo čovečanstvo.

Ovo spasenje nam je osigurano kroz istorijsku činjenicu Isusovog rođenja, života i smrti (Mk 16,15; Rim 1,1-14; 10,13-15). Jevandjelje je zaista „radosna vest“.

Apostol Pavle naziva jevandjelje „Božjom pravdom“ (Rim 1,16.17; 3,21). Ovime Pavle misli na pravdu koju je Bog:

1. planirao i započeo pre postanja sveta (Ef 1,4; Otkr 13,8);
2. obećao nakon pada u greh (1 Moj 3,15);
3. ispunio u životu i smrti Isusa Hrista (Jov 3,16.17; Gal 4,4.5).

Drugim rečima, to je pravda koja je u potpunosti Božje delo, bez ikakvog ljudskog doprinosa (Rim 3,28; Gal 2,16). Prema jevandjelju, čovečanstvo stoji u Hristu savršeno pred Bogom i Njegovim svetim zakonom (Kol 2,10; Rim 10,4). Spasenje u Hristu nas izbavlja od tri velika problema sa kojima se suočavamo kao gresna ljudska bića:

1. krivice i kazne za greh
2. sile i ropstva grehu
3. prirode i prisutnosti greha

Opravdanje nas izbavlja od prvoga problema; posvećenje od drugoga i proslavljenje od trećega. Vazno je razumeti da iako mi hriscani možemo tvrditi da je opravdanje gotova činjenica (Rim 5,1), da je posvećenje trajan, tekuci proces (1 Sol 4,2-7; 5,23). Proslavljanje je buduća nada koja će se ostvariti drugim Hristovim dolaskom (Rim 8,24.25; Fil 3,20.21).

Sva ova tri aspekta našega spasenja - opravdanje, posvećenje i proslavljenje - su već dovršena rođenjem, životom, smrću i vaskrsenjem našega Gospoda Isusa Hrista. Prema tome, sva tri su nam ponudjena u Hristu i ne mogu biti podeljeni. Onoga koga je Bog opravdao, onoga će posvetiti i proslaviti, ako mu ne okrenemo leđa kroz naše neverovanje (Rim 8,30; Jev 10,38.39). Ova tri aspekta čine jevandjelje - radosnu vest spasenja. Postoji nam je jevandjelje dato u jednoj osobi, Isusu Hristu, ono je nedeljivo. Mi ne možemo izabrati da primimo samo jedan aspekt

jevandjelja.

Sve što iskusimo u našem spasenju - u ovome ili u svetu koji će doći - je zasnovano na dovršenom delu našega Gospoda Isusa. Osnova celog našeg hrišćanskog iskustva je Njegovo rođenje, život, smrt i vaskrsenje. Iz ovoga razloga treba da smo utemeljeni u Njegovoj istini. Ovo je od presudne važnosti, jer ako je naše razumevanje onoga što je Isus učinio svojom zemaljskom misijom samo delimično i nepotpuno, onda će i naše iskustvo biti isto takvo. To je razlog zbog kojega On kaže „poznacete istinu i istina će vas osloboditi“.

„Ako vas sin oslobodi, onda ćete zaista biti slobodni“ (Jov 8, 32.36). Naše shvatanje utiče na naše iskustvo. Na primer, kada su neki hrišćani iz Korinta odbacili istinu o vaskrsenju onih koji veruju, Pavle nije pokušao da brani istinu o vaskrsenju citirajući biblijske tekstove. Umesto toga, on je tvrdio da će hrišćani biti podignuti u život zato što je Isus bio podignut u život (1 Kor 15,12-23). Isto tako, Petar hrabri hrišćane koji stradaju ukazujući na činjenicu da ako stradaju kao Hristos, da će isto tako jednoga dana biti i proslavljeni sa Njim (1 Pet 4,13).

Mi se poistovećujemo sa Isusom Hristom i Njegovim raspećem kroz veru. To znači da se prilikom obraćenja, kada poverujemo i primimo Hrista kao našega spasitelja, mi postajemo jedno sa Njim i Njegova smrt postaje naša smrt. Vera je sigurna u ono čemu se nada (Božje spasenje ponudjeno u Hristu), čiju sustinu mi još nismo potpuno iskusili (Jev 11,1).

DVA ASPEKTA SPASENJA

Spasenje se može podeliti na dva srodna, ali ipak različita aspekta. Prvo, spasenje je ono što je Bog već učinio za celo čovečanstvo u Isusovom životu i smrti. Ovo spasenje, prema Isusovim rečima, je radosna vest, koju je On poverio Njegovim učenicima da ju objave celome svetu (Mk 16,15). Pavle često opisuje ovo spasenje kao **ti u Hristu** (1 Kor 1,30.31; Ef 1,3-6; 2,13; Fil 3,9). Ovo spasenje je objektivna istina ostvarena u Hristovoj zemaljskoj istoriji i prema tome ga možemo teološki označiti kao **objektivno jevandjelje**.

Drugo, Sveto Pismo upućuje na spasenje kao ono što Bog čini u nama kroz Svetoga Duha. Ovaj aspekt spasenja nije neki dodatak objektivnom jevandjelju. On se odnosi na ostvarenje onoga što je Bog već učinio objektivno za nas u Hristu, u našem životu. Ovaj drugi aspekt spasenja se može opisati i kao plod objektivnog jevandjelja. Pavle često upućuje na ovaj aspekt izrazom **Hristos u tebi** (Rim 8,10; Gal 2,20; Ef 3,17; Kol 1,27). On uključuje mir sa Bogom, koji dolazi kao rezultat opravdanja verom (Rim 5,1; Dela 10,36; Kol 1,20); svetost života i pobedu nad grehom kroz proces posvećenja verom (Rim 6,22; 2 Pet 1,5-7) i promenu naše gresne prirode kroz proslavljenje, koje će se dogoditi prilikom Hristovog drugog dolaska (Rim 8,24.25; 1 Kor 15,51-54; Fil 3,20.21). Postoje se ovaj drugi aspekt spasenja odnosi na naše lično spasenje, ono se često naziva i **subjektivno jevandjelje**.

Danas su mnogi hrišćani zbunjeni u odnosu na ova dva aspekta spasenja. Ova zabuna je rezultat neprepoznavanja razlike između onoga šta je Bog već učinio u Hristu pre nekih dve hiljade godina i onoga šta on danas čini u životima vernika kroz njegovog Duha. Ova zabuna je dovela do mnogih sukoba u vezi sa doktrinom o opravdanju verom. Hristos je naša pravda u oba ova aspekta spasenja; oba su delotvorna samo kroz veru. Isto tako postoje i važne razlike između ova dva aspekta.

Mi često opisujemo prvi aspekt spasenja - objektivno jevandjelje - kao **uracunatu** Hristovu pravdu. Ona osposobljava vernika za nebo, sada kao i na sudu. Drugi aspekt spasenja - subjektivno jevandjelje - je **data** Hristova pravda. Ona pruža dokaz prisutnosti uracunate Hristove pravednosti u našem životu. Ona ne doprinosi ni najmanje našem osposobljavanju za nebo; ona pruža dokaz, svedoci ono što je istina o nama u Hristu. Data

pravda nas ne osposobljava za nebo, ali ako je nema u našem životu to je dokaz da ne razumemo jevandjelje ili smo odbili dar uracunate pravde. Odbacivanje da se obucemo u datu Hristovu pravdu pokazuje da nemamo pravu veru i prema tome nas onesposobljava za nebo.

RAZLIKE IZMEDJU „OBJEKTIVNOG“ I „SUBJEKTIVNOG“ JEVANDJELJA

Postoje cetiri glavne razlike izmedju objektivnog („ti u Hristu“) i subjektivnog („Hristos u tebi“) jevandjelja.

1. **POTPUNO/NEPOTPUNO.** Mi smo „u Hristu“ objektivno potpuno savrseni kroz Njegovu pravednost (1 Kor 6,11; Ef 1,3; Kol 2,10). „Hristos u tebi“ ili subjektivno spasenje je proces posvecenja, koji ce se dovrstiti pre drugog dolaska, kao i proslavljenje nasih tela i prirode koje cemo iskusiti prilikom drugog dolaska (Rim 5,3-5; 8,18-23; 1 Kor 15,51-57; Fil 3,12-14.20.21; Kol 1,27; 2,6; 1 Sol 5,23.24; 2 Pet 1,3-8).
2. **UNIVERZALNO/DELIMICNO.** U Hristu je celo covecanstvo izbavljeno zakonski opravdano i pomireno sa Bogom (Rim 5,18; 2 Kor 5,18.19; 1 Tim 4,10; Tit 2,11; 1 Jov 2,2). „Hristos u tebi“ se odnosi samo vernike koji su verom iskusili novo rodjenje (Jov 3,16; Rim 8,9.10; 1 Kor 6,17-20; 2 Kor 3,17.18; 6,14-16; 1 Tim 4,10).
3. **OSIM NAS/ZAJEDNO.** „Ti u Hristu“ pravednosti nismo nicime doprineli ili ju zasluili (Rim 3,21.28; Fil 3,9). „Hristos u tebi“ ukljucuje saradnju vernika, koji verom hodaju u Duhu (Jov 15,1-5; 17,23; Rim 8,9-14; 13,12-14; Gal 2,20; 1 Jov 3,23.24).
4. **ZASLUZENO/OCIGLEDNO.** „Ti u Hristu“ pravda je jedino sredstvo nasega spasenja. Ona nas potpuno kvalifikuje za nebo, sada kao i na sudu, sve dotle dok joj se ne odupremo i ne odbacimo ju (Dela 13,39; Rim 3,28; 10,4; Gal 2,16; Ef 2,8.9; Tit 3,5). „Hristos u tebi“ dokazuje ili svedoci nase spasenje u Hristu, ali ne doprinosi našem spasenju (Mt 5,14-16; Jov 13,34.35; 14,12; Ef 2,10; Tit 3,8).

Objektivna istina jevandjelja je da je Isus vec uciniio sve sto je neophodno da gresni covjek i zena budu proglašeni pravednima i kandidatima za nebo. Prema tome, one koji su prihvatili svoj položaj u Hristu Bog smatra vec pravednima, svetima, posvecenima i proslavljenima „u Hristu“ (Ef 1,3-6; 2,5.6; 1 Kor 6,9-11). Luterovo ponovo otkrice da ce „pravednik od vere ziv biti“ (Rim 1,17) je najveća istina koja se pojavila u ljudskom umu od otpada od jevandjelja u Srednjem tamnom veku.

„U HRISTU“ MOTIV

Centralna tema teologije apostola Pavla u pogledu jevandjelja je motiv ili ideja „u Hristu“. Ona je bazirana na biblijskom ucenju o solidarnosti ili kolektivnom jedinstvu, konceptu koji je stran zapadnom umu, ali jos uvek dobro poznat u drugim delovima danasnjeg sveta. Biblija jasno uci da je celo covecanstvo povezano zajednickim životom i prema tome cini jednu celinu - kolektivno jedinstvo.

Vrlo je interesantno primetiti kako pisac poslanice Jevrejima koristi koncept kolektivnog jedinstva da vesto istka argument da je Hristovo Melhisedek svestenstvo vece od Levitskog svestenstva (Jev 6,20-7,28). Prvo, on dokazuje da je Melhisedek bio veci od Levija. Kada se jednom uspostavi ova cinjenica, onda nije tesko uvideti kako je Hristovo svestenstvo po Melhisedekovom redu vaznije od Levitskog svestenstva.

Postavlja se pitanje kako pisac poslanice Jevrejima dokazuje da je Melhisedek veci od Levija?

Jednostavno, on podseca citaoce je Levi dao desetak Melhisedeku. Argument je brilijantan - onaj koji daje desetak je uvek manji od onoga kome se desetak daje. Problem je da Levi nije nikada dao Melhisedeku desetak licno. On cak nije ni bio rodjen u vreme Melhisedeka. Kako je onda mogao to uciniti? „U Avramu“, kaze pisac Jevrejima poslanice.

Levi, Avramov praunuk koji jos nije bio rodjen, je bio u „bedrima“ Avrama (Jev 7,10) kada je Avram sreo Melhisedeka i dao mu desetak (stihovi 7-10). Ovaj celokupni argument je zasnovan na ideji o kolektivnom jedinstvu. Ona nam pomaze da shvatimo kako celo covecanstvo stoji osudjeno „u Adamu“ i opravdano „u Hristu“, posto je celo covecanstvo bilo u „bedrima“ ova dva coveka i prema tome ukljuceno u ono sto su obojica ucinili.

Biblijsko podrazumeva da je Bog stvorio celo covecanstvo u jednom coveku - Adamu. „I stvori Gospod Bog coveka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh zivotni; i posta covek dusa ziva“ (1 Moj 2,7; Dela 17,26). Jevrejska rec prevedena nasom reci **zivot** u ovom stihu je u mnozini. Doslovno ovaj stih kaze da je udahnuo u Adama „dah zivota (mnozina)“, tj. zivote svih ljudskih bica.

Na slican nacin biblija podrazumeva da je Adamovim padom celo covecanstvo palo „u njemu“. Posto je Adam sagresio pre nego sto je imao decu koja bi mogla doneti vlastite moralne odluke, njegov pad je ukljucio celokupnu ljudsku rasu u greh (Rim 5,12; 1 Kor 15,21. 22). Za ljude zapadne civilizacije ovo nije jednostavno razumeti i prihvatiti, jer smo mi navikli da razmisljamo u kategorijama pojedinca. Ideja da celo covecanstvo kao kolektivna celina ima udela u Adamovom padu je jasno ucenje Svetoga Pisma.

Sa jedne strane ideja kolektivnog jedinstva podrazumeva da smo mi svi pali u jednom coveku - Adamu, sa druge velicanstvene strane je ideja da nas je Bog sve izbavio kroz jednog coveka - Isusa Hrista, „drugog Adama“ (Rim 5,12-21; 1 Kor 15,19-23.45-49). Cinjenica da je Bog u pogledu zakona opravdao celo covecanstvo u Hristu, je isto tako sigurna kao i cinjenica da je Sotona doneo prokletstvo celom covecanstvu kroz Adama (Rim 5,18).

Bozjim cudotvornim delom, koje je on sam zapoceo i dovrrio, je ujedinjeno u jednoj osobi - Isusu Hristu - nase celokupno covecanstvo kojem je potrebno spasenje sa Njegovom vlastitom, savrsenom, bozjom prirodom. Prilikom utelovljenja je Hristos uzeo celokupni zivot ljudske rase u njegovom palom stanju (1 Kor 1,30).

Kroz ovo zagonetni spoj je Bog omogucio Hristu da postane drugi ili „pslednji Adam“ (1 Kor 15,45). Na jevrejskom jeziku rec **Adam** znaci „covecanstvo“. Kao drugi Adam, Isus Hristos je postao predstavnik i zamena celokupnog covecanstva. Celokupna ljudska rasa je kolektivno jedno „u Njemu“ kao sto smo mi jedno „u Adamu“. Ono sto je Isus ucinio smo i mi ucinili, jer smo mi jedno u Njemu. Tako se Njegov zivot i smrt, koji su potpuno zadovoljili zahteve Bozjeg svetog zakona kao i pravde, smatraju nasim zivotom i smrti. „U Njemu“ smo opravdani zato sto su Njegov i nas zivot zauvek povezani utelovljenjem. Ovo je ukratko Pavlov motiv „u Hristu“. To je ono sto cini radosnu vest jevandjelja (Ef 1,3-12; 2,4-7).

Isus Hristos moze prebivati u tebi svojim Svetim Duhom (Rim 8,9.10) i ispuniti u tvome zivotu zahteve Bozjeg svetog zakona (stih 4) samo zbog objektivne cinjenice da si ti „u Hristu“ vec ispunio sve ono sto zakon nalaze. To je razlog zbog kojega Pavle dolazi do sledeceg zakljucka u pogledu opravdanja verom: „Kvarimo li dakle zakon verom? Boze sacuvaj! nego ga jos utvrdjujemo (Rim 3,31; 10,4).

Ideja kolektivnog jedinstva - da je celo covecanstvo bilo „u Hristu“ - daje novo razumevanje biblijskog ucenja o Hristu kao nasoj Zameni. Postoji moralna nedoumica u nacinu kako mi obicno mislimo o Hristu kao nasem Zameniku, dilema koja je resena konceptom kolektivnog

jedinstva. U sledecem poglavlju cemo obratiti paznju ovoj dilemi.

DEFINICIJA JEVANDJELJA KLJUCNE MISLI IZ 3. POGLAVLJA

1. Jevandjelje Novoga Zaveta je bezuslovna radosna vest o spasenju za celo covecanstvo koje je osigurano istorijskom cinjenicom Isusovog rođenja, zivota i smrti (Mk 16,15; Rim 1, 1-14; 10,13-15).
2. Spasenje u Isusu Hristu nas izbavlja od vrlo neugodnog položaja sa kojim se suocavamo kao gresna ljudska bica. Ono nas spasava od:
 - a) krivice i kazne greha. To je nase opravdanje.
 - b) sile i ropstva greha. To je nase posvecenje.
 - c) prirode i prisutnosti greha. To je nase proslavljenje.
3. Sva ova tri aspekta spasenja - opravdanje, posvecenje, i proslavljenje - su vec dovršena rođenjem, zivotom, smrću i vaskrsenjem Isusa Hrista.
4. Apostol Pavle opisuje spasenje koje je Bog obezbedio za celo covecanstvo kroz završeno delo Isusa kao „ti u Hristu“ (1 Kor 1,30.31; Ef 1,3-6; 2,13; Fil 3,9). Ono se moze oznaciti i kao „objektivno jevandjelje“ zato sto je to objektivna istina ostvorena Isusovom zemaljskim zivotom.
5. Pavle opisuje spasenje koje Bog cini u ljudima i zenama kroz Svetoga Duha kao „Hristos u tebi“ (Rim 8,10; Gal 2,20; Ef 3,17). Ono se moze oznaciti i kao „subjektivno jevandjelje“ zato sto je ono ostvarenje u nasem zivotu onoga sto je Bog vec ucinio za nas objektivno u Hristu.
6. Objektivno jevandjelje (uracunata Hristova pravda) je ono sto nas osposobljava za nebo - sada i na sudu. Subjektivno jevandjelje (data Hristova pravda) ne doprinosi nasem osposobljavanju za nebo; ono daje dokaz stvarnosti Isusove date pravde u nasem zivotu.
7. Biblija uci da je celo covecanstvo povezano u zajednicki zivot i prema tome cini jednu celinu - kolektivno jedinstvo (Jev 6,20-7,28).
8. Biblijsko glediste je da je Bog stvorio celo covecanstvo u jednom coveku - Adamu. Kada je Adam pao sa njime je palo i celo covecanstvo „u njemu“, jer mi delimo nas identitet sa njime. Celo covecanstvo, kao kolektivna zajednica, je ucestvovalo u Adamovom padu (Rim 5,12; 1 Kor 15,21.22).
9. Slicno tome Biblija uci da je Bog izbavio celo covecanstvo u Isusu Hristu, drugom Adamu (Rim 5,12-21; 1 Kor 15,19-23.45-49).
10. Prilikom utelovljenja je Isus uzeo zajednicki (kolektivni) zivot cele ljudske rase u njegovom palom stanju (1 Kor 1,30). Celokupna ljudska rasa je kolektivno jedno „u Isusu Hristu“, kao sto smo jedno i „u Adamu“. Ono sto je Isus ucinio, ucini smo i mi, zato sto smo mi kolektivno jedno u Njemu. Njegov savršeni zivot i smrt se smatraju isto tako i nasim zivotom i smrću (Ef 1,3-12; 2,4-7).

11. „U Hristu“ motiv je zasnovan na biblijskom ucenju o solidarnosti ili kolektivnom jedinstvu. To je centralna tema Pavlove teologije u pogledu jevadjelja.

4. HRISTOS - NASA ZAMENA

Biblijski koncept o kolektivnom jedinstvu nas vodi ka vaznoj doktrini o zameni. Ova doktrina je bila u zizi rasprave izmedju protestanstskih i katolickih teologa za vreme reformacije. Centralna tema rasprave je bio eticki problem proizasao iz istine o opravdanju verom. Ova tema je prisutna i danas i zaokuplja nasu paznju: kako Bog moze da opravda gresnika koji veruje i u isto vremen bude u skladu sa bozanskim zakonom koji osudjuje gresnika na vecnu smrt? (Rim 4,5; Gal 3,10).

Katolicki teolozi su insistirali da pre nego sto Bog moze da proglasi gresnika opravdanim, on mora da ga nacini pravednim kroz infuzovanu milost. Inace, Bog ne govori istinu proglašavajući gresnika opravdanim, koji je jos uvek gresnik. Reformatori su odbacili ovo resenje problema i umesto njega predložili biblijsku doktrinu o zameni. „Bog proglašava onoga koji veruje opravdanim“ tvrdili su reformatori, „na osnovu Hristovog zivota i smrti, koji potpuno zadovoljavaju zahteve zakona.“ Drugim recima, Hristova pravda zamenjuje nedostatak pravednosti kod onih koji veruju.

Katolicki teolozi nisu prihvatili ovo resenje. Njihov argument je bio da takva zamena nije eticka i da je nezakonita. Ni jedan zakon ne dozvoljava da jedna osoba preuzme krivicu ili kaznu druge osobe. Pravednost ne moze biti preneti sa jedne osobe na drugu. Prema tome, oni su optuzili reformatore da uce „zakonsku izmisljotinu“, „prenetu pravednost“ ili „nebesko knjigovodstvo“.

Obe strane u ovoj raspravi su bile do izvesnog stepena u pravu, iako su obe isto tako ucile i pogresno. Katolicki teolozi su bili u pravu sto se tice etickog argumenta. Bog mora da nacini gresnika pravednim pre nego ga proglasi pravednim pred zakonom. Ono u cemu su pogresili je bilo resenje koje su ponudili i koje je izazvalo opravdanu optuzbu od strane reformatora da su legalisti.

Reformatori su, na drugoj strani, bili u pravu u njihovom resenju problema. Biblija jasno uci da su gresnici koji veruju opravdani na osnovu Isusovog zivota i smrti, koji je zamenio njihov gresni zivot (Rim 10,4; Dela 13,39). Reformatori su nisu bili u pravu sto se tice etike u njihovoj definiciji zamene - da su Isusov zivot i smrt prihvaceni UMEMSTO naseg zivota i smrti. Osnovni princip Bozijeg ili ljudskih zakona je, kao sto su to katolicki teolozi naglasavali, da krivica ili kazna ne mogu biti preneti sa krivca na nevinog, niti moze pravednost jedne osobe biti legalno preneti na drugu (5 Moj 24,16; 2 Car 14,6; Jez 18,1-20).

Kako mi treba onda da razumemo biblijsko ucenje o zameni? Kako da ga definisemo? Biblijski gledano je doktrina o zameni zasnovana na konceptu solidarnosti ili kolektivnog jedinstva. Kao sto smo to vec prethodno videli, celo covecanstvo stoji osudjeno od strane zakona zato sto su svi sagresili u jednom coveku - Adamu. Isto tako

Bog moze opravdati gresnika pred zakonom zato sto je celo covecanstvo kolektivno bilo poslusno zakonu u jednom coveku, Isusu Hristu - drugom Adamu. Bog je ovo ucinio mogucim sjedinjenjem Njegovog sina u zajednicki zivot sa ljudskom rasom pri utelovljenju. To je dalo pravo Hristu da bude drugi Adam i da bude legalna zamena za palo covecanstvo.

Reformatori nisu resili eticki problem jevadjelja iz jednostavnog razloga sto su, slicno Rimokatolickoj crkvi, napravili razliku izmedju Hristove ljudske prirode i covecanstva koje je

on dosao da spasi. Samo kada poistovetimo Hristovu ljudsku prirodu sa prirodom celokupnog palog covecanstva koje je On dosao da spasi, mozemo propovedati eticko jevandjelje koje je bezuslovna radosna vest. Drugim recima, ljudsku prirodu koju Hristos nije uzeo, nije mogao ni spasiti.

HRISTOVA LJUDSKA PRIRODA

U sledecem poglavlju cemo proucavati kako Biblija jasno definise koncept zamene kroz ideju o „dva Adama“. Ali vazno je da prvo odgovorimo na dva vazna pitanja u vezi sa Hristovom ljudskom prirodom. Prvo pitanje je: „Zasto je Isus postao covekom?“ Danas postoje tri odgovora na ovo pitanje u hriscanstvu.

1. **ISUS JE POSTAO COVEK DA DOKAZE DA LJUDI I ZENE MOGU DRZATI BOZJI ZAKON.** Problem sa ovim odgovorom je da ga ne mozemo doslovno dokazati iz Svetoga Pisma. Cinjenica da je Isus u svojoj ljudskoj prirodi savrseno drzao zakon naravno dokazuje da ljudska bica kontrolisana Bozjim Duhom takodje mogu sasvim zadovoljiti zahteve zakona. Ali Biblija ne uci da je to bio glavni razlog zasto je Hristos postao covek.
2. **HRISTOS JE POSTAO COVEK DA BUDE NAS PRIMER.** Biblija upucuje na Hrista kao nas primer, ali samo u odnosu na one koji su ga prihvatili verom i iskusili novo rodjenje (1 Pet 2,21; Fil 2,5- 8). Biblija ne uci da je glavni razlog zasto je Hristos postao covekom da bude nas primer. Oni koji naglasavaju Hrista kao nas primer bez da ga prvo predstave kao naseg spasitelja daju utisak da uce teoriju primera u vezi sa pomirenjem (teorija primera kaze da oponasanjem Hristovog primera mozemo postati isti kao i on). Ovo je razlog zbog koga su cesto optuzeni za lazno ucenje da vernik moze postati savrsen vec ovde na zemlji i da moze u potpunosti drzati Bozji zakon.
3. **HRISTOS JE POSTAO COVEKOM DA SPASI LJUDE I ZENE OD GREHA.** Sveto pismo stavlja ovaj razlog na prvo mesto zasto je Bozji Sin postao covek (Mt 1,21; Gal 4,4.5; Jev 2,14-17). Samo srediste doktrine o Hristologiji je velicanstvena istina da je Hristos uzeo ljudsku prirodu da bi mogao biti Spasitelj sveta. Samo onima koji su ga prvo prihvatili kao Spasitelja on postaje primer. Kada jednom shvatimo da je glavni razlog zbog koga je Hristos uzeo ljudsku prirodu bio da spasi palo covecanstvo, suocavamo se sa drugim vaznim pitanjem u vezi Njegove ljudske prirode. „Kako je Hristos spasio covecanstvo u svojoj ljudskoj prirodi?“ Opet se srecemo sa vise odgovora koje nudi hriscanstvo. Svaki odgovor predstavlja razlicit pogled u vezi sa Hristovom ljudskom prirodom.
4. **HRISTOS JE U SVOJOJ LJUDSKOJ PRIRODI SPASIO LJUDE I ZENE ZASTUPNICKI** (jedna osoba cinu nesto umesto druge). Reformatori su zastupali ovaj pogled, kao sto to cine i mnogi evangelici danas. Da bi spasio ljude, oni uce, da je Hristos uzeo ljudsku prirodu pre pada u greh - duhovnu prirodu koju je Adam imao pre pada u greh. Evo logike po kojoj oni dolaze do ovoga zakljucka.

Greh je, kazu oni koji zastupaju ovo misljenje, je dvostruki problem. On je, kao prvo, stanje. Gresna priroda je sam greh automatski je osudjena zakonom. Prema tome, Hristos je morao uzeti bezgresnu ljudsku prirodu (kao Adam pre pada) da bi se zamenio sa nama za nasu gresnu prirodu, koja je osudjena. Da je Hristos uzeo nasu gresnu prirodu kakvu je mi poznajemo, On bi automatski postao gresnik i njemu bi samom bio potreban spasitelj.

Drugo, greh je takodje ono sto covek cini - gresna dela, kazu zastupnici ovog ucenja. Hristov savrseni zivot i smrt zamenjuju nase gresne postupke. Prema tome zastupnici ovoga misljenja vide Hristovo delo kroz ova dva aspekta greha. Isus je svojom bezgresnom ljudskom prirodom zamenio nase gresne prirode. Njegova savrsena dela - njegovi zivot i smrt - nas zastupnicki spasavaju od greha. Ipak, postoje dvaproblema sa kojima se suocavamo u vezi sa ovim pogledom.

Ovaj pogled cini jevandjelje neeticnim. Kao sto smo vec videli, ni jedan zakon, Bozanski ili ljudski, nece dozvoliti da krivica ili pravda budu preneseni sa jedne osobe na drugu. Prema tome oni koji uce zastupnicku zamenu su sa pravom optuzeni da uce „zakonsku izmisljotinu“ ili „prenetu pravednost“. Pokusaji da se resi ovaj eticki problem („Isus je iznad zakona“ ili „Isus je dobrovoljno umro za nas, tako da to cini njegovo delo etickim“) su neprihvatljivi. Zakon jednostavno ne bi dozvolio da greh bude prenesen sa gresnog na nevinog. Samo ako su gresnik i nevini zaista povezani, kao sto je to slikovito pokazano u Starozavetnoj sluzbi u svetinji, zamena postaje zakonski prihvatljiva (1 Kor 10,18).

Drugi problem u vezi sa idejom o spasenju baziranom na zastupnickoj zameni je opasnost da se jevandjelje vrlo lako preokrene u „jeftinu milost“. Ako je Hristos ucinio sve za nas bez da je morao da se poistoveti sa nama, ako je ziveo i umro UMEMO nas, onda bi trebalo biti moguće da primimo blagoslov Njegovog svetog zivota i smrti jednostavnim mentalnim slaganjem sa ovom istinom. Onda ne treba ni da se poistovetimo sa Njegovim zivotom ni smrću - kao sto to prava vera i krstenje od nas i zahtevaju (Gal 2,19.20; Rim 6,1-4). Mi jednostavno prihvacamo da je Hristos ziveo i umro UMEMO nas. Ovo ucenje je poznato kao „jeftina milost“.

Postoji i drugi odgovor na pitanje kako nas Hristos spasava i svojoj ljudskoj prirodi.

HRISTOS, U SVOJOJ LJUDSKOJ PRIRODI, NIJE SAMO ZASTUPIO LJUDE I ZENE, NEGO IH ZAISTA SPASIO. Oni koji zastupaju ovo glediste uce da je Hristos uzeo ljudsku prirodu, koju je Adam imao pre svoga pada. Oni tvrde da je Hristos morao uzeti gresnu ljudsku prirodu, kojoj je bilo potrebno spasenje, da bi spasio palo covecanstvo. Poistovecujući se tako sa nasim kolektivno palim covecanstvom, Hristos se kvalifikovao da postane drugi Adam i pred zakonom dobio pravo da bude nasa Zamena.

Prema ovome gledistu Hristovi zivot i smrt su zaista promenili proslost covecanstva. Posto je svako od nas kolektivno poistovecen sa Hristovom ljudskom prirodom, Njegov zivot i smrt su postali nas zivot i smrt. U Njemu smo ziveli savrsenim zivotom; u Njemu smo umrli nasu kaznu za greh. Kada je Hristos umro na krstu, celo covecanstvo je pred zakonom bilo opravdano, zato sto je celokupno covecanstvo umrlo sa Njime. Opravdanje verom jednostavno znaci uciniti opravdanje pred zakonom delotvornim u zivotu vernika. Vera prema tome postaje mnogo vise nego samo pukom mentalnom slaganjem sa istinom. Ona zahteva iskreno cenjenje krsta; ona prouzrokuje predanje volje i poslusnost istini u Hristu (Rim 1,5; 6,17; 10,16; Gal 5,7; 2 Sol 1,7.8). Takva poslusnost vere je osnova za istiniti sveti zivot (Gal 2,20; Rim 6,10-13).

Neki ljudi postavljaju ozbiljna pitanja u vezi sa ovim pogledom. „Ako se je Hristos poistovetio sa nasom gresnom ljudskom prirodom,“ pitaju oni, „ne cini li ga to gresnikom kakvi smo i mi, kojemu je, kao i nama, potreban spasitelj?“ Oni nas podsecaju da je gresna priroda, sama po sebi, greh.

Istina je da Pavle jasno uci da je ljudska priroda, koju mi posedujemo, gresna (Rim 7, 20.23) i da smo mi prema tome „po prirodi deca gnjeva (Ef 2,3). Isto tako je istina da Biblija jasno uci da je Hristos uzeo istu prirodu koju je imala i ljudska rasa koju je dosao da spasi (Jev 2,14-17). Kako

da resimo onda ovaj problem?

Ispravno resenje za ovaj problem je da uzmemo u obzir nacin na koji je rec koja govori o Hristovoj ljudskoj prirodi upotrebljena od strane pisaca Novoga Zaveta. U Jovanu 1,14; Galatima 4,4 i 2. Korincanima 5,21, na primer, pisci skoro kazu da je Hristos u svojoj ljudskoj prirodi bio isti kao i mi u nasoj paloj prirodi. Oni kazu da je On „bio **nacinjen** telom“ (Jov 1,14); da je „bio **nacinjen** od zene“ (Gal 4,4). Sta ova rec znaci?

Grcka rec prevedena sa **nacinjen** u nasim Biblijama znaci POSTATI. Kada je Hristos postao covek, On je u stvari POSTAO ONO STO NIJE BIO. Gresna priroda koju je preuzeo nije bila Njegova, nego nesto sto je On UZEO na sebe, ili ONO CIME JE ON NACINJEN da bi tu istu prirodu spasio. Rec „UZEO UDEO“ (Jev 2,14) i rec „SLICNOST“ (Rim 8,3) nose isto znacjenje kao i rec „NACINJEN“.

Sveto Pismo uci da je Hristos zaista „PREUZEO“ nasu osudjenu gresnu ljudsku prirodu kakvu je mi poznajemo. Ali On je u potpunosti pobedio „zakon greha i smrti“ (Rim 8,2) koji je bio u toj gresnoj ljudskoj prirodi i onda ga unistio na krstu. Da je Hristos pristao, makar i u mislima, na gresne zelje prirode koju je uzeo na sebe, onda bi i sam postao gresnik, kome je potreban spasitelj. Ovo je razlog sbog koga moramo biti posebno oprezni kada govorimo o Hristovoj ljudskoj prirodi, da ne mesamo Hristov um ili Njegov izbor sa grehom ili da kazemo da je „imao“ gresnu prirodu.

Cinjenica da su pisci Novoga Zaveta zapisali Isusov rodoslov, pokazujuci da potice od Davida (Rim 1,3), Avrama (Mt 1,1-16) i cak od Adama (Lk 3,23-38) jasno pokazuju da je Hristova ljudska priroda bila deo ljudske prirode koju je On dosao da iskupi. Sledece pitanje sa kojim se susrecemo je: „Kako i kada je Isus ocistio tu ljudsku prirodu od zakona greha i smrti?“ Vecina hriscana uci da se to dogodilo prilikom utelovljenja. Biblija ne podupire ovo stanoviste. Naprotiv, Biblija jasno uci da je Isus na krstu uzeo grehe sveta (Rim 8,2.3). Utelovljenje nije Bozje resenje za nas problem greha; Njegovo resenje je „krv Njegovog sina Isusa Hrista, koja nas cisti od svakoga greha“ (1 Jov 1,7). Utelovljenje je osposobilo Isusa da bude nasa Zamena i Spasitelj, ali krst je Bozja sila ka spasenju.

Kada se vecno jevandjelje razume u svetlu motiva „u Hristu“, Isusova ljudska priroda postaje sve za nas. Danas sve vise i vise ucenih ljudi prepoznaje ovu istinu. Evo sta dvoje od njih kazu o ovom predmetu:

Mozda je najosnovnija istina koju treba da naucimo u hriscanskoj crkvi, ili bolje da ju ponovo otkrijemo, jer smo ju zaboravili, da je utelovljenje bio dolazak Boga da nas spasi u sredistu naseg palog i izopacenog covecanstva, gde je covecanstvo najslabije u svome neprijateljstvu i nasilju protiv Bozje pomirujuce ljubavi.

Utelovljenje se treba razumeti kao dolazak Boga da uzme nasu palu ljudsku prirodu na sebe, nase sadasnje ljudsko bitisanje natovareno grehom i krivicom, nase covecanstvo obolelog uma i duse u svome zastranjenju ili otudjenju od Stvoritelja. Ovo je doktrina koja se moze naci svuda u ranoj crkvi u prvih pet vekova, izrazena uvek iznova u izrazu da ceo covek treba da bude u Hristu, da bi se ceo covek i spasio, da onaj koji nije u Hristu nije ni izlecen, ili da onaj koga Bog nije uzeo u Hristu nije spasen ... Inkarnacija se treba prema tome razumeti kao slanje Bozjeg sina u konkretnom obliku nase gresne prirode i kao zrtva za greh u kojem je On osudio greh u toj istoj prirodi da bi spasio coveka od njegovog telesnog, neprijateljski nastrojenog uma (Thomas F. Torrence, *The Mediation of Christ*, pp.48.49).

To je bilo sasvim opravdano da je Sin dosao da u domenu samoga greha osudi greh, pobedi ga i uzme njegovu silu. Prema tome da vazno je da je sa Hristom u stvari problem „gresnog tela“,

GRESNOG TELA ... Hristova telesna priroda nije bila nestvarna, nego jednostavna, stvarna cinjenica. On je delio sve nase uslove. On je bio pod istom unistavajucim silom. Iz „tela“ su nastajala u njemu ista iskusenja kao i u nama. Ali u svemu tome On je bio gospodar greha (Anders Nygren, Commentary on Romans, pp. 314.315).

SPASITELJ BOGOCOVEK

Prilikom utelovljenja dve razlicite prirode su bile u jednoj osobi - Isusu Hristu. Hristovo bozanstvo je moralo biti ujedinjeno sa kolektivno palim covcanstvom kojemu je bilo potrebno spasenje, da bi Hristos bio u mogucnosti da bude legalno nas zamenik i predstavnik. Ove dve razlicite, suprotne prirode su bile u jednoj osobi i tako je Hristos postao drugi Adam. Ovo je motiv „u Hristu“, koji je centralna tema Pavlove teologije. Evo sta Novi Zavet kaze o bozanskoj i ljudskoj prirodi, koje su bile sjedinjene u Hristu:

NJEGOVA BOZANSKA PRIRODA - ONO ONO STA JE ON

1. Bozji sin (Lk 1,35)
2. Nije stvoren (Jov 1,4)
3. Duh (Jov 4,24)
4. Jednak sa Bogom (Fil 2,6)
5. Bezgresan (2 Kor 5,21)
6. Nezavisan (Jov 10,18)
7. Besmrtan (1 Tim 1,17)
8. Zakonodavac (Jak 4,12)

NJEGOVA LJUDSKA PRIRODA - STA JE ON POSTAO

1. Sin covciji (Lk 19,10)
2. Rodjen od zene (Gal 4,4)
3. Telo (Jov 1,14)
4. Sluga Bozji (Fil 2,7)
5. Greh (2 Kor 5,21)
6. Zavisan (Jov 5,19.30)
7. Smrtan (Jev 2,14.15)
8. Pod zakonom (Gal 4,4)

Prilikom vaskrsenja ove dve prirode su postale jedna, deleci isti bozanski zivot. Na krstu je nas kolektivni, osudjeni zivot umro zauvek u Hristu (2 Kor 5,14). Vaskrsenjem je Bog dao ljudskoj rasi vecni zivot Njegovog sina (1 Jov 5,11). Sve ono sto smo mi postali kao rezultat greha je Hristos postao utelovljenjem. Kroz Njegov zivot, smrt i vaskrsenje mi mozemo postati, u Njemu, sve sto je On (2 Kor 5,17). To je radosna vest jevandjelja.

Po nasoj prirodi mi smo:

1. duhovno mrtvi, ali u Hristu smo duhovno zivi (Efes 2,5).
2. gresnici, ali u Hristu pravednici (2 Kor 5,21).
3. gresni, ali u Hristu sveti i bez mane (Efes 1,4).
4. osudjeni, ali u Hristu opravdani (Rim 5,18).
5. sinovi covciji, ali Hristu sinovi Bozji (1 Jov 3,1).
6. vezani za pakao, ali kroz Hrista na nebu (Efes 2,6).
7. smrtni, ali u Hristu besmrtni (2 Tim 1,8-10).
8. siromasni, ali u Hristu bogati (2 Kor 8,9).
9. manji od andjela, ali u Hristu naslednici sa Njim (Jev 2,6-12; Rim 8,17).

U sledecem poglavlju cemo proucavati detaljno sta Sveto Pismo ima da kaze o dva Adama i kakvo to ima znacenje za tebe i mene.

HRISTOS - NASA ZAMENA KLJUCNE MISLI IZ 4. POGLAVLJA

1. Opravdanje verom pokrece jedno vazno eticko pitanje: Kako Bog moze opravdati gresnika koji veruje, a da u isto vreme ne krasi svoj bozanski zakon, koji pravedno osudjuje gresnika na smrt? (Rim 4,5; Gal 3,10).
2. Reformatori su odgovorili na ovo pitanje doktrinom o zastupnistvu. Hristova pravednost zamenjuje nepravednost onoga koji veruje.
3. Katolicki teolozi su tvrdili da je zamena neeticna (nije po zakonu). Bog svedoci lazno objavljujuci gresnika opravdanim, iako je on jos uvek gresnik. Oni su insistirali na tome da Bog pre nego sto PROGLASI osobu opravdanom, treba da ucini tu osobu pravednom kroz infuzovanu milost.
4. Katolicki teolozi su imali pravo sto se tice etike. Bog treba da ucini gresnika pravednim pre nego ga moze proglasiti pravednim pred zakonom. Njihov nacin kako da rese problem nije bio ispravan.
5. Reformatori su bili u pravu sto se tice resenja problema. Biblija jasno uci da su gresnici opravdani na osnovu Isusovog zivota i smrti, koji zamenjuju njihov gresni zivot (Rim 10,4; Dela 13,39). Reformatori su nisu bili u pravu sto se tice etike definisuci da su Hristovog zivot i smrt prihvaceni kao zamena UMESTO naseg zivota i smrti.
6. Biblijski je doktrina o zameni zasnovana na konceptu kolektivnog jedinstva. Bog opravdava gresnika legalno pred zakonom zato sto je covecanstvo kolektivno bilo potpuno poslusno zakonu u jednom coveku - Isusu Hristu. Mi mozemo propovedati eticko jevandjelje kao bezuslovnu radosnu vest samo ako poistovetimo Isusovu ljudsku prirodu sa prirodnom kolektivno palog covecanstva.
7. Glavni razlog zasto je Isus postao covekom je bio da spasi ljude i zene od greha. Njegov prvenstveni cilj nije bio da dokaze da oni mogu da drze Bozji zakon ili da bude njihov Primer (Mt 1,21; Gal 4,4.5; Jev 2,14-17).
8. Hristos nije samo zastupio ljude i zene, on ih je zaista spasio. Hristovi zivot i smrt su u stvari promenili proslost covecanstva; Njegovi zivot i smrt su postali nasi zivot i smrt. U Njemu smo ziveli savrsenim zivotom; u Njemu smo isto tako umrli nasu kaznu za greh (2 Kor 5,14).
9. Biblija jasno uci da je Hristos uzeo istu prirodu koju je imala i ljudska rasa koju je dosao da iskupi (Jev 2,14-17). Nije dovoljno samo reci da je Isus u svojoj ljudskoj prirodi bio isti takav kakvi smo i mi. Biblija kaze da je On „postao telo“ (Jov 1,14). On je postao nesto sto nije bio. Isus je uzeo gresnu prirodu na sebe da bi je iskupio.

5. DVA ADAMA: RIMLJANIMA 5

Ucenje o dva Adama je jedna od najvise zapostavljenih i pogresno razumenih doktrina u Bibliji. Vrlo je vazno shvatiti ovu doktrinu, jer vecna sudbina svih koji su ikada ziveli je usko povezana sa ova dva coveka - Adamom i Hristom, koji je „drugi Adam“.

Kao što smo to već saznali iz prethodnog poglavlja, Bog je stvorio celokupno čovečanstvo u jednom čoveku - Adamu (1 Moj 1,27.28; Dela 17,26), a Sotona ga je upropastio u tom istom čoveku - Adamu (Rim 5,12.18; 1 Kor 15,21.22). Bog je opet spasio celokupno čovečanstvo u jednom čoveku - Isusu Hristu, drugom Adamu (1 Kor 1,30; Efes 1,3; 2,5.6). Sveto Pismo je nedvosmisleno u svojoj izjavi da su „u Adamu svi umiru“ i da će u „Hristu svi živeti“ (1 Kor 15,22).

Moje je ubedjenje da mi nećemo moći nikada u potpunosti razumeti sve aspekte i prava koja smo dobili spasenjem „u Hristu“ sve dok ne shvatimo našu situaciju „u Adamu“. Dva novozavetna teksta - Rimljanima 5,12-21 i 1 Kor 15,19-23; 45-49 - objašnjavaju detaljno ovo važno učenje o dva Adama. Pogledajmo pažljivo šta nam ovi tekstovi žele reći.

RIMLJANIMA 5,12-21

U Rimljanima 5,11 apostol Pavle iznosi slavnu istinu jevandjelja. On kaže da mi hrišćani imamo razloga da budemo radosni, jer **SMO VEĆ PRIMILI POMIRENJE**. Pavle nastavlja onda dalje sa objašnjenjem **KAKO** smo mi primili to pomirenje. On to čini upotrebljavajući Adama kao tip ili sliku Hrista (stih 14). Pavle tvrdi da smo mi spaseni „u Hristu“ na isti način na koji smo izgubljeni „u Adamu“. Istorija ova dva čoveka - Adama i Hrista - je uticala na večnu sudbinu celokupnoga čovečanstva. Da bi mogao upotrebiti Adama kao sliku Hrista, Pavle prvo objašnjava kakva je naša situacija „u Adamu“ (stihovi 12-14).

„Jer kao što kroz jednog čoveka dodje na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt udje u sve ljude, jer svi sagresise“ (Rim 5,12). U ovome stihu Pavle konstatuje tri činjenice o problemu greha. On kaže da je greh došao na svet (ušao u ljudsku istoriju) kroz jednog čoveka - Adama. Drugo, da je greh osudio Adama na smrt i treće, da se smrt proširila na celo čovečanstvo „jer su svi sagresili“. Ovaj poslednji deo stiha je prouzrokovao beskrajne diskusije u istoriji hrišćanske crkve. Pitanje je uvek bilo da li je Pavle mislio da svi umiru jer su „svi sagresili“ **LICNO KAO I ADAM** ili su svi sagresili **U ADAMU**?

Zaključak kojega izvućemo iz ovoga proučavanja je vrlo važan u odnosu na naše spasenje, jer govoreći o Adamu Pavle želi da nam ga prikaze kao sliku Hrista. Kada pažljivo posmatramo kontekst u kome se ovaj tekst nalazi, logiku Pavlovog argumenta, kao i učenje ostalih pisaca Novoga Zaveta u vezi sa opravdanjem verom, moramo doći do zaključka da Pavle u Rimljanima 5,12 kaže da se smrt rasirila na sve ljude zato što su „svi sagresili“ **U ADAMU**. Pavlova logika je da je celokupno čovečanstvo bilo „u Adamu“ kada je on pogresio i prema tome je celokupna ljudska rasa bila obuhvaćena i sudelovala u Adamovom delu neposlušnosti. Prema tome, Pavle kaže da je Adamova smrtna osuda automatski presla na svako ljudsko biće. Evo pet razloga zašto verujem da je ovo upravo ono što Pavle želi da kaže u ovim stihovima.

1. Činjenica da bebe umiru, iako bez ikakvog ličnog greha, jasno pokazuje da nije istina da svako umire zbog toga što je lično sagresio kao i Adam. Jedino logično objašnjenje činjenice da svi moraju umreti je da su svi pogresili „u Adamu“.
2. Gramatički gledano, grčka rec **SAGRESILI** u 12. stihu je u aoristu. Ovo gramatičko vreme se normalno odnosi na delo koje se dogodilo u prošlosti u jednom određenom trenutku. Prema tome se gramatički fraza „svi su sagresili“ najprirodnije odnosi na jedinstveni istorijski događaj (Adamov greh), a ne na kasnije lične grehe njegovih potomaka kroz vekove.
3. Pavle ide dalje i objašnjava u stihovima 13 i 14 šta je mislio u 12. stihu. On kaže da su svi koji su živeli od Adama do Mojsija umrli iako „nisu sagresili istim grehom kao i Adam (stih 14). Prema tome, neposredni kontekst 12. stiha govori protiv ideje da svi umiru zato što su sagresili kao što je i Adam sagresio.

4. Četiri puta u Rimljanima 5,15-18 Pavle izricito kaže da je Adamov grijeh (ne nasi licni gresi) doneo osudu i smrt celoj ljudskoj rasi. Kontekst 12. stiha jasno podupire ideju da svi umiru zato sto su „svi sagresili“ u Adamu. U 19. stihu Pavle zakljucuje svoj argument nedvosmislenim jezikom. On kaže, „neposlusnoscu jednoga coveka mnogi su postali gresnicima“.
5. Pavlova logika u ovom tekstu je da je Adam tip ili slika Hrista. Ono sto nas je snaslo kroz Adama je neutralisano kroz Hrista. Prema tome, ako smo uporni u tvrdjenju da 12. stih znaci da svi ljudi umiru zbog toga jer „su svi sagresili“ kao sto je i Adam sagresio onda moramo slediti tu istu logiku i tvrditi da svi ljudi zive (ili su opravdani) zato sto su bili isto tako poslusni kao sto je Isus bio poslusan. Takav nacin razmisljanja okreće opravdanje verom u spasenje delima sto je sasvim suprotno onome sta Pavle uci u Rimljanima. Pavlov nacin razmisljanja ovde je da kako „su svi sagresili“ u Adamu i svi su osudjeni na smrt u njemu, tako su svi bili poslusni u Hristu i prema tome stoje opravdani i dobili su zivot u Njemu (vidi 18. stih).

Sada 13. i 14. stih dobijaju svoj potpuni smisao. U ovim stihovima Pavle jednostavno dokazuje svoje tvrdjenje iz 12. stiha - da svi umiru zbog toga sto „su svi sagresili“ u Adamu. On to cini time sto skrece nasu paznju na deo ljudske rase, one koji su ziveli od Avrama do Mojsija. Bog nije mogao osuditi ove ljude za njihove licne grehe posto zakon jos nije bio poznat u obliku deset zapovesti koje je Bog tek posle dao Mojsiju. To je ono sto Pavle zeli da kaže u 13. stihu. Iako zakon nije bio poznat ljudi od Adama do Mojsija su umirali (stih 14)? Zasto? Iz jednostavnog razloga sto je celo covecanstvo osudjeno na smrt U ADAMU.

Nasuprot svim argumentima koji jasno pokazuju sta je poruka iz Romljanima 5, neki jos uvek misle da mogu da uklope Pavlovu logiku u ovim stihovima sa idejom da svi ljudi i zene umiru zato sto su svi licno sagresili kao i Adam. Oni naglasavaju da je smrt za koju Pavle kaže da ne nasledujemo „u Adamu“ samo prva ili smrt „spavanja“. „Druga“ ili vecna smrt je rezultat nasih licnih greha. Takav nacin razmisljanja ne moze proci probu Svetoga Pisma, bez obzira kako ono mozda za neke zvuci ubedljivo. Pavle upotrebljava rec „smrt“ dva puta u Rimljanima 5,12. Jedanputa se ona odnosi na Adama, a drugi put na covecanstvo, Adamovo potomstvo. Drugim recima Pavle kaže da je ista Adamova smrt presla na celo covecanstvo. Koja je to smrt bila, prva ili druga?

Pre pada Adam sigurno nije znao nista o prvoj smrti. Prema tome smrtna presuda objavljena Adamu kada je pogresio je bila druga smrt ili vecna smrt. To je oprostaj sa zivotom zauvek. Da nije bilo „jagnjeta zaklanog od postanja sveta“ (Otkr 13,8), Adam bi izgubio svoj zivot zauvek na dan kada je sagresio i celokupno covecanstvo bi umrlo zauvek u njemu (1 Moj 2,17). Druga smrt je bila ono sto je preslo na celokupno covecanstvo „u Adamu“. Prema zakonu u Adamu celokupnu ljudsku rasu ocekuje smrt. Samo kroz Hrista mi mozemo preci iz vecne smrti u vecni zivot (Jov 5,24; 1 Kor 15,55-57; 2 Tim 1,10; Otkr 20,6).

Govoreci o ovoj temi vrlo je vazno da budemo oprezni i ne idemo dalje od onoga sta Sveto Pismo zaista zeli da kaže. Mi NE TREBA da ucimo da u Adamu celokupno covecanstvo takodje nasledjuje i njegovu krivicu. To bi bilo lazno ucenje o „pocetnom grehu“ koje prvi ucio Augustin i koje je prihvaceno od strane rimokatolicke crkve. Krivica, u smislu zakona, uvek ukljucuje licni prestup i odgovornost. Bog nas ne smatra licno odgovornima za nesto u cemu mi nismo imali izbora. Samo kada licno, svesno, namerno, uporno i konacno odbacimo dar vecnoga zivota u Hristu, krivica, odgovornost za kreh, kao i druga smrt, postaju nasi (Jov 3,18.36; Mk 16,15; Jev 2,1-4; 10,14.26-29).

Ustanovivsi nasu situaciju u Adamu (Rim 5,12-14), Pavle nastavlja sa predstavljanjem

Adama kao tipa ili slike Isusa Hrista (stihovi 15-18). Njegov argument je da, isto tako kao sto je Adamov greh doneo smrt celome covecanstvu, ono sto je Isus ucinio kao drugi Adam je donelo celom covecanstvu zivot. Kada je Adam sagresio, kaze Pavle, on je doneo osudu i smrt na „svakoga coveka“. Na isti nacin je Hristos svojom poslusnoscu ne samo spasio covecanstvo od rezultata Adamovog greha, nego nas je oslobodio kazne za nase licne grehe („mnogu nepravdu“) i doneo „zivotno opravdanje“ svakome coveku (stihovi 16 i 18). Ovo je bezuslovna radosna vest koju objavljuje jevandjelje.

U 19. stihu Pavle dodaje jos jednu dimenziju problemu kojeg nam je Adamov greh prouzrokovao. Adamov greh je sve ljude „nacinio“ gresnicima. To znaci da smo, uz osudu i smrtnu kaznu koju smo nasledili „u Adamu“, rodjeni kao robovi grehu i prema tome nesposobni da sami od sebe proizvedemo pravednost (Rim 3,9-12; 7,14-25). U drugom delu 19. stiha nas Pavle podseca da cemo zahvaljujuci Hristovoj poslusnosti „biti nacinjeni pravednima“.

Vazno je zapaziti da Pavle ovde upotrebljava buduće vreme - „bice nacinjeni pravednima“ - pokazujuci da se ovo odnosi na one koji prihvate Isusa Hrista (stih 17). Da bi pokazao da nas je Adamov greh nacinio robovima grehu, Bog je dao svoj zakon (stih 20; Rim 7,7-13). Drugim recima, Pavle je jasan u svojoj izjavi da nam Bog nije dao svoj zakon da RESI problem greha, nego da ga RAZOTKRIJE.

Zakon je pokazao kako je Adamov jedan greh („povreda zakona“, stih 20) nacio celu ljudsku rasu gresnicima. Radosna vest je da, iako se greh umnozio kroz Adamov pad, se Bozja milost kroz Hrista umnozila jos vise (stih 20).

Ovim dolazimo do sledece vazne tacke u vezi sa Rimljanima 5. Vazno je primetiti u ovome poglavlju da Pavle navodi dve stvari u vezi sa nasom situacijom „u Hristu“ koje NE spominje govoreci o nasoj situaciji u Adamu. Prvo, Pavle nas podseca na ono sta je Bog ucinio „u Hristu“ za celokupno covecanstvo kao „besplatan dar“ (stih 16). Iako su kroz Hristovo delo i smrt svi ljudi opravdani pred zakonom, opravdanje ostaje jos uvek dar. Kao i svaki dar, ovaj dar pripada samo onima koji ga prihvate. Samo oni koji verom prihvate Bozji dar opravdanja ce u potpunosti moci uzivati u prednostima postignutim kroz Hristovu poslusnost. Pavle jasno naglasava ovu cinjenicu u 17. stihu.

Drugo, Pavle uvek iznova ponavlja izraz „mnogo vise“ kada ukazuje na blagoslove koje dobijamo kroz Hristovu poslusnost. U Hristu nije samo otklonjena steta nacinjena Adamovim grehom, nego je ucinjeno mnogo vise. Na primer, Hristos je svojom smrću oslobodio covecanstvo osude na smrt koja je bila rezultat Adamovog greha, ali nas je i spasio od nasih „mnogih [licnih] prestupa i opravdao“ (16. stih). U Hristu ne samo da dobijamo vecni zivot, nego jos vise od toga - mi cemo „vladati u zivotu jednoga, Isusa Hrista“ (stih 17). Ovo je preobilna milost.

U 20. stihu Pavle zakljucuje da „gde je greh obilan, milost je jos obilnija“. Cinjenica je da greh vlada nasim zivotima od naseg rođenja i prouzrokuje smrt. Pavle nas moli da dopustimo milosti da preuzme nas zivot i vlada u nasim zivotima proizvedeci pravdu, dok se vecnost ne najavi (stih 21).

Kakve zakljucke u vezi sa nasim spasenjem mozemo izvuci iz Pavlovog argumenta o dva Adama iz Rimljanima 5?

1. Pitanje „da li sam ja ubrojen u gresnike i osudjen na smrt?“, kao i pitanje „da li sam proglašen pravednim i spreman za vecni zivot?“ su usko vezana za istoriju Adama i Hrista. Na osnovu Adamove neposlusnosti ja sam ubrojan medju gresnike; na osnovu

- Hristove poslušnosti ja sam proglašen opravdanim ili pravednikom.
2. Ako ja pripadam covecanstvu poteklom od Adama, ja sam nacinjen gresnikom i osudjen na vecnu smrt. Ako pripadam covecanstvu poteklom od Hrista, ja sam proglašen pravednim i spreman za vecni zivot. Drugim recima, moja vecna sudbina pociva na mome izboru kojem covecanstvu sam ja izabrao da pripadam.
 3. Svako od nas je po stvaranju „u Adamu“. Ovo je beznadezna situacija koju nasledujemo rođenjem kao ljudska bica. Dalje, mi smo „prema prirodi deca gnjeva“ (Efes 2,3). Radosna vest je da nam je Bog dao novi identitet i istoriju „u Hristu“. Ovo je najveći dar koji je covecanstvo ikada dobilo. Nase stanje „u Adamu“ smo nasledili rođenjem. Nase stanje „u Hristu“ dobijamo verom. Ono sto je Bog ucinio za nas kao ljudsku rasu u Hristu nam je dato kao „besplatan poklon“, nesto sto mi ne zaslužujemo. To je razlog zbog koga se ovaj dar naziva miloscu ili nezasluzenom naklonoscu. Da bi se mogao doživeti, ovaj dar se mora prihvatiti i jedini nacin da se on ucini delotvornim u nasem zivotu je kroz veru.
 4. Adam i Hristos pripadaju suprotnim taborima koji su nepomirljivi. Adam je izjednacen sa grehom i smrću; Hristos sa pravdom i zivotom. Prema tome, nemoguce je bilo kome da pripada Adamu i Hristu u isto vreme. Prihvatiti Hrista verom znaci odreci se potpuno nase pozicije u Adamu (2 Kor 5,17; 6,14-16). Krstenje je javna izjava da smo umrli grehu (nasoj poziciji u Adamu) i vaskrsli u novi zivot (nasa pozicija u Hristu). Vidi Rim 6,1-4.8; 2 Tim 2,11.
 5. Prema tome, ljudska rasa se moze podeliti na dve grupe: (1) Adamova rasa koju cine mnoge nacije i plemena (Dela 17,26), and (2) oni koji veruju i time postaju jedno u Hristu (Rim 12,5; 1 Kor 10,17; Gal 3,27.28; Efes 4,11-13). Jevandjelje nam je dalo mogucnost da izaberemo pripadnost jednoj od ove dve grupe. Mi mozemo zadržati nasu poziciju u Adamu time sto necemo verovati i time poznjeti rezultate njegovog greha. Verom mozemo biti ujedinjeni sa Hristom i primiti prednosti Njegove pravednosti.

Ovo je Pavlovo učenje u Rimljanima 5 u pogledu dva Adama. U sledecem poglavlju cemo proucavati sta Pavle ima da kaze o ovoj temi u 1 Korincanima 15 i izvuci nekoliko zakljucaka za nas prakticni zivot.

DVA ADAMA: RIMLJANIMA 5 KLJUCNE MISLI IZ 5. POGLAVLJA

1. U Rimljanima 5 Pavle kaze da su ljudi i zene VEC primili pomirenje. On podupire svoju izjavu koristeći Adama kao sliku Hrista, koga zove „drugim Adamom“. Pavlov argument je da smo mi svi izbačeni „u Hristu“, isto kao sto smo svi izgubljeni „u Adamu“.
2. Za Pavla „u Adamu“ znaci da celokupno covecanstvo stoji osudjeno na smrt, jer smo mi svi bili kolektivno „u Adamu“ kada je on pogresio.
3. Isto tako za Pavla „u Hristu“ znaci da je celokupno covecanstvo bilo opravdano, jer smo mi svi bili kolektivno u Hristu, u njegovoj poslušnosti i u smrti.
4. Pavle ne smatra da celokupno covecanstvo nasledjuje Adamovu krivicu. To bi bilo lazno učenje o „prvobitnom grehu“.
5. U Rimljanima 5 Pavle spominje dve stvari u vezi sa nasom situacijom u „Hristu“, koje ne spominje i koje ne primenjuje na nasu situaciju „u Adamu“:

- a. Ono što je Bog učinio za nas „u Hristu“ je besplatan dar. Premda smo mi svi kolektivno opravdani kroz Hristov život i smrt, opravdanje je još uvek dar koji pripada samo onima koji ga prihvate.
 - b. U Hristu je uklonjena naša osuda koju smo nasledili od Adama, ali On je učinio još i mnogo više od toga. Božja milost će biti obilna i vladati našim životom proizvodeći pravdu.
1. Pavlov argument u Rimljanima 5 u vezi sa dva Adama se sažeti u sledeću izjavu: na osnovu Adamove neposlušnosti mi se smatramo grešnicima; na osnovu Hristove poslušnosti mi smo proglašeni opravdanimi.

6. DVA ADAMA: 1 KORINCANIMA 15

U 1 Korincanima 15 Pavle ponavlja hrišćanima u Korintu iste misli u pogledu dva Adama koje je predstavio vernicima iz Rima u Rimljanima 5. Evo šta Pavle ukratko kaže u 1 Korincanima 15, 19-23; 45-49.

Stihovi 19,20. Ispravljajući one koji su odbacili vaskrsenje, Pavle naglasava da je ponovno podizanje u život veličanstvena nada hrišćana. Sam Hristos je ustao iz mrtvih i postao „prvi plod“ od onih koji se počivaju u grobovima „u Hristu“. Pavle nadalje objašnjava da ova nada ne počiva na temelju naše dobrote, nego naše pozicije „u Hristu“.

Stih 21. Kao što je smrt došla na celokupnu ljudsku rasu kroz jednog čoveka (važno je zapaziti da je reč **ČOVEK** u jednini i da se prema sledećem stihu odnosi na Adama), tako je i vaskrsenje iz mrtvih došlo kroz jednog čoveka (Hrista).

Stih 22. Smrt je došla na sve nas zbog naše pozicije „u Adamu“. Isto tako vaskrsenje i nadu u večni život ima svako ko je „u Hristu“. Izrazi „u Adamu“ i „u Hristu“ pokazuju solidarnost ili kolektivno jedinstvo.

Stih 23. Hristos, prototip svih onih koji su u Njemu, je već ustao iz mrtvih i time garantuje onima koji su u Njegovu da će vaskrsnuti prilikom Njegovog dolaska.

Stih 45. Prvi Adam je bio stvoreno biće. Njegov život je imao početak i može prema tome imati i kraj. Drugi Adam (Hristos) nas je upoznao sa životodavnim duhom ili večnim životom.

Stih 47. Prvi čovek, Adam, je bio načinjen od zemlje; njegov karakter je isto tako bio telesan, zemaljski. Drugi čovek, Hristos je bio sa neba. Njegov karakter je bio duhovan, božanski.

Stih 48. Upravo kao što deca zemaljskog Adama odsjajuju njegovu (grešnu) prirodu i karakter, isto tako će oni koji pripadaju nebeskom Hristu odsjajivati Njegovu nebesku (pravednu) prirodu i karakter.

Stih 49. Kao što mi svi po prirodi kopiraju zemaljske slike Adama, tako isto ćemo u potpunosti odsjajivati sliku Hristove vaskrsle prirode prilikom drugog dolaska (1 Kor 15,50-54; Rim 8,23-25; Fil 3,20.21).

Prema 1 Korincanima 15,21-23, 45-49, postojala su samo dva glavna predstavnika ljudske rase - Adam i Hristos, koji je prema 45. stihu „poslednji Adam“. Sudbina celokupnog čovečanstva počiva na njima dvojici. Adam je prototip neiskupljenog čovečanstva; Hristos je prototip iskupljenog čovečanstva. Ono što važi za Adama, važi za sve one koji su „u Njemu“, kao i ono što važi za Hrista, važi za sve koji su „u Njemu“. Adamova situacija nakon pada je situacija svih neiskupljenih. Ono što je Hristos učinio za celo čovečanstvo će biti situacija svih iskupljenih. „Kao što u Adamu svi umiru, tako će u Hristu svi oživeti“ (1 Kor 15,22).

Hristovo vaskrsenje je garancija da ce svi oni koji verom pripadaju Njemu biti podignuti u zivot prilikom drugog dolaska. Hristova pravda, ne nasa ljska pravda, nas osposobljava za nebo - sada i za vreme suda.

U 45. stihu Pavle naziva Hrista „poslednjim Adamom“. U 47. stihu on govori o Njemu kao o „drugom coveku“. Ovi izrazi imaju vazno znacenje. Kao „poslednji Adam“, Isus je suma svega sto obuhvaceno u „prvom Adamu“. Kao „drugi covек“, On je na celu nove, iskupljene rase. Sabravsi u sebi sve one koji su pripadali prvom Adamu, Hristos je umrvsi na krstu zamenio celokupnu rasu nastalu od Adama. Tom prilikom je Isus zadovoljio zahtev zakona u nasu korist (2 Kor 5,14; 1 Pet 2,24) i umro drugom smrću kao predstavnik celokupne ljudske rase (Jev 2,9). Na ovaj nacin je Hristos ukinuo smrt (2 Tim 1,10).

Svojim vaskrsenjem je Hristos bio osposobljen da postane „drugi covек“, vodja spasenog covecanstva koje je „u Njemu“ (2 Kor 5,17).

SAZETI PREGLED UCENJA O DVA ADAMA

Sumirajuci ono sto smo naucili iz ovog detaljnog proucavanja Pavlovog ucenja o dva Adama dolazimo do sledecih zakljucaka:

1. Adamov greh je doneo celokupnom covecanstvu smrtnu presudu - prvu i drugu smrt. Prva smrt je postala neophodna, jer da nije javandjelja, mi bismo morali odmah platiti kaznu za greh - drugu smrt.
2. Hristova poslusnost je spasila celokupno covecanstvo od druge smrti i proglasila opravdanje celokupnoga covecanstva. Na krstu je Hristos iskusio i ukinuo samo drugu smrt, kaznu za prestup zakona (Jev 2,9; 2 Tim 1,10; Gal 3,13). Posto i oni koji veruju umiru prvom smrću, ocigledno je da nas jevandjelje spasava samo druge smrti (Otkr 20,6).
3. Celokupna snaga Pavlovog argumenta o paraleli izmedju Adama i Hrista (Rim 5,12-21) zavisi od ideje o solidarnosti covecanstva u Adamu i u Hristu. Rec **Adam** se pojavljuje u Starome Zavetu 510 puta i od toga velika vecina ima kolektivno znacenje. U istome smislu Novi Zavet naziva Hrista „poslednjim“ ili „drugim“ Adamom.
4. Spasenje od druge smrti i opravdanje su zivot je najveći Bozji dar u Hristu celokupnom covecanstvu (Jov 3,16). Ovo je radosna vest jevandjelja. Kao i svaki drugi dar, ovaj dar je neophodno prihvatiti da bi se moglo u njemu uzivati (Rim 5,17). Oni koji svesno, namerno i uporno odbacuju Bozji dar spasenja u Hristu, izabiru svojom voljom drugu smrt. Prema tome, Bog im na sudu samo potvrđuje ono sto su sami svesno izabrali. Jedini koga mogu kriviti (i hoće), kada se suoce sa drugom smrću, su oni sami (Jov 3,18.36; Mk 16,15.16; Rim 14,11).
5. Svaka beba licno je rođena pod vladavinom greha, osude i smrti zbog Adamovog pada (Rim 3,9-20). Ako mi nastavimo da zivimo pod vladavinom greha i odbijemo Hristovu milost, moracemo iskusiti drugu smrt. U celini gledano, Hristos je svojim delom i smrću spasio svakoga od nas od vladavine greha; On nas je stavio pod vladavinu milosti, pravde i vecnoga zivota. Prihvatiti ovaj dar verom znaci oprostiti se zauvek od greha i smrti i pozdraviti vecni zivot (Rim 5,21; 6,14.22.23).
6. Mi ne mozemo izabrati da ostanemo u Adamu i u isto vreme verom prihvatiti da budemo u Hristu. Prihvatiti Hrista, zacetnika pravde, znaci odreci se Adama, zacetnika greha (Rim 6,15-18).
7. Nasa vecna sudbina zavisi od toga koju ljudsku prirodu smo izabrali. Ne verovati znaci svesno izabrati da ostanemo „u Adamu“, vladavinu greha i smrt. Verovati znaci svesno izabrati da budemo „u Hristu“, vladavinu pravde i vecni zivot. Ovo je razlog zasto Bog

neće završiti žalosnu istoriju ovog pokvarenog sveta dok se jevandjelje ne bude propovedalo „po celome svetu za svedocanstvo“ (Mt 24,14).

Bog će svakome od nas na dan suda suditi na osnovu svesnoga izbora kog smo učinili u pogledu dva Adama. „Svedocim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izaberi život, da budeš živ ti i seme tvoje“ (5 Moj 30,19).

ZAKLJUCAK

Jasno učenje o dva Adama je da naša nada počiva u potpunosti u Hristu, našoj pravdi, „jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Bogom“ (Rim 3,20; Gal 2,16). Oni koji su opravdani verom u Hrista će živeti (Rim 1,17; Jev 2,4; Fil 3,9).

Bog je prilikom stvaranja nacinio Adama od zemlje i udahnuo mu dah zivota, tako da je Adam postao ziva osoba (1 Moj 2,7). Zajednicki zivot koji je Adam primio od Boga je bio savrsen i bezgresan. Njime je vladala nesebicna ljubav (agape), jer je bio stvoren po Bozjem oblicju, a Bog je **agape** (1 Moj 1,26; Jov 4,24; 1 Jov 4,8.16). Nakon sto je Bog stvorio Adama i njegovog druga, Evu, on im je zapovedio da umnoze Njegov zivot i napune zemlju ljudima i zenama koji ce odsjajivati Njegov karakter (1 Moj 1,28). To je bila Bozja prvobitna namera za nas svet.

Na zalost, pre nego sto su mogli poceti sa umnozavanjem, Adam i Eva su pali u greh. Pad je uticao na kolektivni (zajednicki) zivot u Adamu na tri nacina:

1. Njegov bezgresni zivot je prozela krivica za greh (1 Moj 2,17; 3,6.7).
2. Njegov krivicom prozeti zivot je dosao pod osudu zakona, cija je kazna smrt (Jev 18,4.20).
3. Njegov savrsen, bezgresan zivot je postao gresan. Umesto da bude pod kontrolom Duha ili **agape**, njegov zivot je dosao pod Sotonino ropstvo i gresnu, sebicnu ljubav (Isa 53,6; Jov 8,34; Fil 2,21; 2 Pet 2,19).

Posto je celokupna ljudska rasa jednostavno umnozen Adamov zivot, ova tri prethodno navedena rezultata pada u greh su presla na sve nas. Zivot kojega mi primamo prilikom rođenja je:

1. zivot koji je sagresio (Rim 5,12);
2. zivot koji je osudjen od strane zakona. Ovo znaci da mi pred pravednim zahtevima zakona nemamo drugoga izbora osim vecne smrti (Jov 3,36; 1 Kor 15,22; Otkr 20,14.15);
3. zivot koji je pod ropstvom greha i sotone (Jov 8,34; Rim 7,14; 1 Jov 3,8).

Ovo je nasa situacija „u Adamu“ i mi ne mozemo nista uciniti sa nase strane da ju izmenimo. „U Adamu“ smo svi sagresili; mi smo svi u ropstvu greha; mi svi moramo umreti. Bez jevandjelja smo mi svi, drugim recima, beznadezno izgubljeni i prokleti zauvek.

Hristos je nacinjen telom da nas izbavi iz ove situacije i obnovi Bozji prvobitni plan za nas. On je dosao kao drugi predstavnik Adamove rase i uveo vladavinu milosti kroz Njegov savrseni zivot, smrt i vaskrsenje. Pala ljudska rasa je umnozeni, gresni Adamov zivot, ali je Hristovo telo, Njegova crkva (Rim 12,5; 1 Kor 12,13.14) umnozeni, pravedni Hristov zivot (Rim 8,29; Jev 2,11; 1 Jov 3,1.2).

Kroz Njegov „neiskazani dar“ (2 Kor 9,15) je Bog promenio nasu beznadeznu situaciju u Adamu i dao nam novi identitet i nadu u Hristu. Prilikom obracenja ili iskustva novoga rođenja, mi primamo stvarni Hristov zivot (Jov 3,3-6). Ovaj zivot, celokupna ljudska priroda koju je Hristos uzeo i koji dobijamo verom u Njega, je:

1. zivot koji je bio savrseno poslusan zakonu u svakom pogledu (Mt 5,17; Rim 10,4);
2. zivot koji je osudio i pobedio silu greha u telu (Jov 8,46; Rim 8,2.3);
3. zivot koji je Hristos položio kao punu platu za greh na krstu (Rim 5,8.10; Fil 2,8);
4. zivot koji je pobedio smrt i grob (1 Kor 15,55-58; Jev 2,14.15).

Sve ove cinjenice postaju stvarnost i vase i za nas kada verom prihvatimo Njegov zivot. Taj zivot nas opravdava, jer je u potpunosti bio poslusan zakonu i zadovoljio sve njegove zahteve da bi nas oslobodio nasih greha. Isto tako on je u stanju da nas u potpunosti oslobodi ropstva grehu i proizvede u nama istinsku Bozju pravdu, jer je on to vec ucinio u Hristovoj ljudskoj

prirodi (1 Tim 3,16). Ovaj zivot ce nas isto tako na kraju podici iz mrtvih i garantovati nam vecnost, jer je on sam vecni zivot (Jov 3,36; 6,27; 1 Jov 2,25).

Svi oni koji su „u Hristu“ imaju ove prednosti. Uceci da zivimo Njegov zivot, umsto nas prirodni zivot, mi zaista pocivamo u Njemu (Jov 15,4-8). Time mi hodamo u svetlu i u Duhu (1 Jov 1,6.7; Rim 8,4; Gal 5,16). U sledecim poglavljima cemo videti da je Hristov zivot koji pociva u nama i vlada nad nama sustina naseg posvecenja.

Pavle ovo naziva „Hrisots u vama, nada slave“ (Kol 1,27). U Hristu mi imamo zivot koji je jaci od sile greha i sotone (1 Jov 4,4). Kada ovaj novi zivot preuzme nas zivot, greh ce biti mrtav u nasem zivotu, i Hristos ce se pokazati (Rim 8,9-14). Ovo je nacin kako ce zemlja biti obasjana Bozjom slavom kroz Njegove ljude i zene. Ovo ce biti Bozje poslednje ispoljavanje pre Hristovog dolaska (Otkr 10,7; 18,1).

Doktrina o dva Adama je od izuzetne vaznosti da bi se razumelo objektivno jevandjelje, kao i opravdanje verom. Isto tako ona ima veliku prakticnu vrednost za nase hriscansko iskustvo, jer plodovi ove doktrine svetom zivotu ili posvecenju. „Upoznacete istinu,“ rekao je Isus, „i istina ce vas izbaviti“ (Jov 8,32).

DVA ADAMA: 1. KORINCANIMA 15 KLJUCNE MISLI IZ 6. POGLAVLJA

1. Adamov greh je doneo celokupnom covecanstvu smrtnu presudu - prvu i drugu smrt.
2. Hristova poslusnost je spasila celokupno covecanstvo od druge smrti i proglasila celo covecanstvo pravednim.
3. Snaga Pavlove paralele o Adamu i Hristu pociva na ideji o solidarnosti ili kolektivnom jedinstvu covecanstva u Adamu i u Hristu (Rim 5,12-21).
1. Posto je celokupna ljudska rasa jednostavno umnozeni Adamov zivot, posledice njegovog greha su presle na sve nas. Zivot kojega dobijamo rodjenjem je zivot koji je:
 - a. sagresio
 - b. osudjen po zakonu na vecnu smrt
 - c. u ropstvu greha i Sotone.
2. Kroz Njegov „neiskazani dar“ (2 Kor 9,15), Bog nam je dao novi identitet u Hristu - kolektivnu ljudsku prirodu koju je on uzeo. Taj zivot je:
 - a. bio savrseno poslusan zakonu;
 - b. osudio i pobedio silu greha;
 - c. pobedio smrt i grob.
3. Spasenje od druge smrti i opravdanje u zivot su najveći dar koji je Bog dao covecanstvu kroz Hrista (Jov 3,16).
4. Svako od nas licno je rodjen pod vladavinom greha, osude i smrti zbog Adamovog

pada (Rim 3,9-12). Objektivno je Hristos svakoga d nas svojim zivotom i smrću stavio pod vladavinu milosti,pravde i vecnoga zivota.

5. Mi ne mozemo izabrati da ostanemo u Adamu i u isto vreme verom prihvatiti da zivimo u Hristu.

Nasa vecna sudbina zavisi od toga koju ljudsku prirodu cemo izabrati - Hristovu ili Adamovu.

7. KRST I VELIKA BORBA

Srediste Novoga zaveta je vest o krstu. On je najuzviseniji primer Bozje **agape** ljubavi. Na krstu je Bog zadovoljio pravedne zahteve zakona u korist ljudske rase; na krstu je Isus Hristos pokazao Bozju silu pobedivsi Sotonu i greh. Pavle upotrebljava „krst“ kao skracenicu za radosnu vest, jevandjelje. On kaze, „Propovedanje krsta je ludost onima koji ginu, a nama koji se spasavamo je sila Bozja“ (1 Kor 1,18). Onda nije ni чудо zasto Sotona ne zeli da razumemo vaznost krsta. Onda nas ni ne cudni zasto je on tu istinu prekrrio mrakom prouzrokujujci time da crkva izgubi mnogo od svoje sile.

Djavo je sasvim zadovoljan time sto mi stavljamo krst u crkvu, stampamo krst u nasim knjigama, nosimo ga oko vrata i cak propovedamo o krstu - sve dok ne prestanemo biti u neznanju o velikoj istini krsta.

Istina o krstu ce biti, i mora biti, obnovljena. Pre kraja ce svetlost sa krsta doci u srca vernika i obasjati celu zemlju Bozjom slavom. „Sada je sud ovome svetu; sada ce biti isteran knez ovoga sveta napolje“ rekao je Isus. „I kad ja budem podignut od zemlje, sve cu privuci ka sebi“ (Jov 12,31.32).

U ovom i u sledeca dva poglavlja cemo razmatrati ovu kljucnu istinu o krstu iz tri perspektive. Prva od njih je krst u svetlu velike borbe.

Na krstu je „stara zmija, koja se zove djavo i sotona i koja vara celi svet“ (Otkr 12,9) bila potpuno pobedjena i osudjena. Velika borba izmedju Lucifera i Hrista koja je pocela na nebu je konacno zakljucena na krstu. Tom prilikom je varalicin pravi karakter lazova i ubice bio potpuno izlozen pogledu celokupnog svemira. Samo ako posmatramo Sotonu u svetlu krsta moci cemo zaista shvatiti kakav je on.

U 1. poglavlju smo videli kako se Lucifer, nazvan Sotona, pobunio protiv Boga. On je otisao tako daleko da je u stvari zeleo da ubije Bozjeg Sina da bi dokopao Njegovog pocasnog mesta (Jov 8,44). Nakon sto je zbacen sa neba Sotona je na nezakoniti nacin preuzeo vlast nad nasom zemljom od Adama i Eve. On je poceo da upotrebljava palog coveka i zenu kao svoja orudja da ovu zemlju pretvori u svoje carstvo osnovano na principu sebicne ljubavi. Visie od cetiri hiljade godina je Sotona cuvao svoju tajnu zelju da ubije Bozjeg Sina.

Jedne tihe noci na proplancima koji okruzavaju Vitlejem Sotona i njegovi andjeli su culi cudnu muziku. Grupa njihovih bivskih prijatelja je pevala „Slava na visini Bogu, i na zemlji mit, medju ljudima dobra volja“ (Lk 2,14). Sotona je cuo kada je andjeo rekao pastirima „Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu“ (stih 11).

Ovo nije bila samo „velika radost“ (stih 10) za pastire, nego isto tako radosna vest za Sotonu. Sada se pojavila odlicna prilika da zadovolji svoju davnu zelju. Sada je mogao uciniti ono sto je zeleo da ucini jos na nebu - da ubije Bozjeg Sina. Kada ce imati bolju priliku ako ne sada? Hristos, njegov zakleti neprijatelj, je rizikovao svoj zivot da dodje na ovaj svet pod Sotoninom kontrolom kao bespomocna beba. Sada se mogao osvetiti svome zakletom Neprijatelju koji ga je pobedio na nebu i isterao iznjegovog nebeskog doma!

Sotona nije gubio vreme. Upotrebljavajuci Iroda Velikog kao svoje orudje, on je isplanirao da ubije Isusa kroz dekret da se ubije svako musko dete u Vitlejemu koje je ispod dve godine starosti (Mt 2,1-16). Ali, Isusov cas jos nije bio dosao. Biblija nam ne govori skoro nista o Isusovom decastvu i ranoj mladosti, ali je tesko zamisliti da Sotona nije nastavio za ovo vreme da postigne svoj cilj. Isus je zapoceo svoju sluzbu i Biblija izvestava o brojnim Sotoninim licnim pokusajima da ugrozi Njegov zivot. Na primer, Biblija kaze „A Jevreji **opet** uzese kamenje da ga ubiju“ (Jov 10,31, naglasak dodat). Sotona je uvek iznova huskao ljude da ubiju Isusa. Svi njegovi pokusaji su propali iz jednog razloga. „Njegov cas jos nije bio dosao“ (Jov 7,30; 8,20).

Nakon toga je dosla Gecimanija. Isus je rekao mnostvu koje je bilo doslo da ga uhapsi i koje je bilo kontrolisano od strane Sotone, „Svaki dan bio sam sa vama u hramu i ne digoste ruku na mene; ali je sada vas cas i sile tame (Sotone)“ (Lk 22,53). Sada je Sotoni bilo dopusteno da radi kako on hoce. Dosao je cas da Sotona bude izlozen celome svemuru kao ubica. „On (Sotona) je krvnik ljudski od pocetka, i ne stoji na istini“ (Jov 8,44). Kao i svaki greh, ubistvo pocinje gajenjem zelje; ubistvo ne mora da bude i zaista pocinjeno (Mt 5,21-28). Od pocetka ove velike borbe Sotona je ubio Hrista u svome umu. Jos na nebu je on zeleo da se otarasi Hrista i zauzme Njegovo mesto. Sada je bila prava prilika.

Na krstu je Sotoni bilo dato potpuno pravo da radi sa Hristom sta god hoce. Sotonina skrivena zelja, gajena u tajnosti toliko dugo, se nije mogla ispoljiti ni na jedan drugi nacin. Sada je pruzena prilika celom svemiru da vidi sta je greh u stvarnosti i sta bi greh sve ucinio samo kada bi imao priliku. Greh je pobuna protiv Boga i Njegovog zakona samopozrtvovne ljubavi. Kada bi mu samo bilo dopusteno, greh bi zaista ubio Boga u svojoj mrznji prema Njemu.

Isus je rekao svojim ucenicima, „Ako vas svet zamrzi, znajte da je pre vas mrzeo mene“ (Jov 15,18). Zasto bi svet mrzeo Isusa koji je isao okolo i cinio dobro? Zato sto „sav svet lezi u zlu“ (1 Jov 5,19), a zlo, Sotona, mrzi Hrista. Onda i ne iznenadjuje sto su Jevreji gonjeni Sotonom vikali „Uzmi, uzmi, raspni ga (Jov 19,15). Na krstu je Sotona otkrio svu svoju tajnu mrznju prema Bogu. Ta mrznja ga je naterala da javno ponizi Isusa, da mu prouzrokuje bolne patnje i da ga na kraju ubije. Nista drugo nije moglo smiriti Sotonin bes.

Ne samo sto je raspece bila sramna smrt, odredjena samo za najgore kriminalce i odbegle robove, nego je to bio i vrlo bolan nacin umiranja. Samo bicevanje koje je prethodilo raspecu je prouzrokovalo veliku patnju - ponekad cak i smrt. Posle toga je osudjena osoba bila prisiljena da vuce svoj teski krst na ranjavim ledjima do mesta raspeca. Tamo je osudjenik bio ziv zakovan za krst i neopisivo patio.

Od izuzetne vaznosti je da shvatimo da sram i patnja zadani Hristu na krstu **nisu** dosli od Boga. Krst je bio deo Bozjeg plana; on ga je dozvolio - delimicno, da bi pokazao Sotonin pravi karakter. Ali, Bog nije odgovoran za krst. On je dosao kao direktan rezultat Sotonine mrznje i greha. To znaci da mi nikada ne treba da izjednacujemo fizicko mucenje i sram koji je Hristos podneo sa zrtvom koja nas spasava. Moramo paziti da ne pomesamo ono sta je Sotona ucinio Hristu sa onim sta je Bog ucinio Svome Sinu na krstu. Bog i Sotona nisu bili partneri na krstu.

Sotona, koji je jedini odgovoran za Hristovu fizicku patnju na krstu, je uspeo nekako da prevari hriscane da veruju da je bas ta patnja na krstu najveca zrtva preko koje se mi spasavamo. Nikada!

Ako je to tako, onda je Sotona doprineo nasem spasenju, a to ne moze nikada biti.

Sotona je otkrio svoju pravu prirodu na krstu. Pred ocima andjela i svetova koji nisu pali je ovaj dogadjaj doneo Sotoninu propast. Krst isto tako treba da pokaze Sotonin karakter i nama. Kao hriscani mi predstavljamo Hrista na zemlji. Prema tome, „sablazan krstova“, koju je Hristos podneo za nas, mora postati nasa (Gal 5,11). Kao hriscani mi smo se oprostili od nase pozicije u svetu i razapeti smo svetu da bi postali jedno sa Hristom (Jov 15,19; 17,16; Gal 6,14). To znaci da smo postali neprijatelji Sotone i ovoga sveta. Prema tome, ono sto su Sotona i svet ucinili Hristu na krstu, ucinicice i nama. To je „sablazan krstova“ koju svi iskreni vernici moraju podneti.

Ako nas svet danas ne mrzi i ne sramoti to je iz jednostavnog razloga zato sto svet ne vidi Hrista u nama. Dopustimo Mu da se otkrije u nasim zivotima kroz silu jevandjelja i svet ce se odmah okrenuti protiv nas. Kao sto je mrzeo i Isusa, svet ce mrzeti i nas (Jov 7,7; 17,14; 1 Jov 3,13), sramotiti nas (Dela 5,41) i progoniti nas do smrti (Jov 16,33; Rim 8,17.18; 2 Tim 3,12).

Na krstu je svet pod Sotoninom vladavinom trebao izabrati izmedju Hrista (za koga je Pilat rekao da ne nalazi nikakve krivice na njemu) i Varave (najgoreg kriminalca koji se tada mogao naci u zatvoru). Bez ikakvog oklevanja svet je izabrao da se Varava pusti, a Hristos razapne. Svet je danas jos uvek pod Sotonom i ucinicice isti izbor, ako bude prisiljen da bira izmedju jednoga od svojih i najbeznačajnijeg, ali pravog, vernika. To je cena koju placamo kao Hristovi ucenici.

U vreme krsta je svet bio podeljen izmedju sebe. Jevreji su bili protiv Rimljana; Farizeji protiv Sadukeja. Jedino je Isus bio zajednicki neprijatelj svima njima i oni su se ujedinili protiv Njega. Danas je svet isto tako podeljen u mnogo struja. Dopustimo li samo da se Hristov karakter ogleda u Njegovoj crkvi, svet ce se ujediniti protiv svetih. To ce biti velika nevolja koja ce doci u poslednje vreme, kada crkva bude ispoljavala silu jevandjelja.

Na nebu se Sotona borio protiv Hristom i bio pobedjen. Na krstu su se ponovo sreli u bitci. Ovoga puta Sotona je bio siguran u pobedu, ali se pobeda okrenula u poraz - poraz od koga se Sotona vise nikada nece oporaviti. Slava Bogu za naseg Spasitelja!

KRST I VELIKA BORBA
KLJUCNE MISLI IZ 7. POGLAVLJA

1. Velika borba izmedju Lucifera i Hrista zapoceta jos na nebu je konacno zakljucena na krstu. Tamo je varalicin pravi karakter bio izlozen pogledu celokupnog svemira.
2. Na krstu je Sotoni bilo dozvoljeno da cini sa Isusom sta hoce. Tada je celokupni svemir mogao videti sta je greh u stvari i sta je sve u stanju da ucini.
3. Sram i patnje zadate Hristu na krstu **nisu** dosli od Boga; oni su bili direktni rezultat Sotonine mrznje i greha.
4. Sotona, koji je jedini bio odgovoran za Hristove fizicke patnje na krstu, je uspeo nekako da prevari hriscane da veruju da je patnja bila najveca zrtva koja ostvaruje nase spasenje. Ako je to tako, onda je Sotona u stvari doprineo nasem spasenju!
5. Sablazan krsta koju je Isus podneo ce postati isto tako nasa sablazan. Ono sto su Sotona i svet ucinili Hristu na krstu, pokusace da ucine isto tako i nama.

8. KRST I POMIRENJE

Na krstu se dogodilo mnogo vise toga nego samo sramota, patnja i smrt. Na prvi pogled je Isusova surova sudbina izgledala kao Sotonin trijumf. Bog je Isusov prividni poraz pretvorio u slavnu pobjedu kojom bi celokupna ljudska rasa mogla biti spasena. Pavle kaze:

„A mi propovedamo Hrista razapeta, Jevrejima dakle sablazan a Grcima bezumlje; Onima pak koji su pozvani (spaseni), i Jevrejima i Grcima, Hrista, Bozju silu i Bozju premudrost. Jer je ludost Bozja mudrija od ljudi, i slabost je Bozja jaca od ljudi“ (1 Kor 23-25).

U ovome poglavlju cemo pokusati da vidimo iza Hristove strahovite fizicke patnje na krstu i shvatimo jos strahovitiji bol koji je On tamo podneo. Njegova fizicka patnja, bez obzira kako strasna bila, ne igra nikakvu ulogu u nasem spasenju. Isusova fizicka patnja je dosla od Sotone i okrutnih ljudi koje je on inspirisao. Najveca zrtva, sredstvo kojim su gresnici pomireni sa svetim i pravednim Bogom, je doslo iz drugoga izvora.

Ne samo da je krst u potpunosti otkrio Sotoninu pogubnu mrznju, nego je isto tako otkrio dubinu Bozje **agape** ljubavi. „I rec postade telo i useli se u nas (i videsmo slavu njegovu, slavu, kao jednorodnoga od Oca) puna milosti i istine“ (Jov 1,14).

Na krstu je Isus, Bozja slava, Njegova zamopozrtvovna ljubav, bio potpuno pokazan. Isto kao i ucenici i mi moramo videti tu slavu, ako zelimo da postanemo sto slicniji Njemu. „Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobrazavamo se u to isto oblicje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega duha“ (2 Kor 3,18). Iako su pozadinu krsta cinili greh i Sotona, Bog je pokazao svu Svoju slavu u njenom potpunom sjaju. Hajde da proucimo tu slavu - sta je ona u stvari bila i kakvo znacenje ona ima za nas danas. Vazno je da prilikom sledeceg proucavanja ostavimo sa strane sve nase prethodne ideje i vidimo istinu kakva je u Hristu i to razapetom.

Jedino kada shvatimo sta je greh ucinio sa nama moci cemo u potpunosti da cenimo vaznost krsta. Greh nas odvaja od Boga (Isa 59,2). On nas cini neprijateljima Boga (Rim 5,10). Prema tome neophodno je da budemo pomireni sa Bogom i dovedeni u sklad i jedinstvo sa Njim. To je znacenje reci **pomirenje** - da su gresna ljudska bica pomirena sa Bogom, dovedena u jedinstvo sa Njim. Sveto Pismo je jasno u svojoj izjavi da je Hristos bio taj koji nas je pomirio sa Bogom i da je to ostvario na krstu (2 Kor 5,18.19; Jev 2,17; Efes 2,16; Rim 5,10). Kako je on to ucinio? Kako nas je Hristova smrt pomirila sa Bogom?

Osim sto je greh nesto sto Bog mrzi i ne moze tolerisati, greh je „prestup zakona“ (1 Jov 3,4). On je sasvim jasno rekao da je „plata za greh smrt“ (Rim 6,23; 1 Moj 2,16.17; Jez 18,4.20) i da kazna za greh nije samo smrt, nego **vecna** smrt.

U Svetome Pismu nalazimo dve vrste smrti. Prva smrt je smrt koju Biblija naziva „spavanjem“ (Jov 11,11-14; 1 Kor 15,51; 1 Sol 4,14). Ona je zajednicko iskustvo celokupnog covcanstva - spasenih kao i izgubljenih. Druga smrt je vecna smrt. Ona znaci oprastanje od zivota zauvek. Ova smrt je smrt kojuce izgubljeni iskusiti na kraju hiljadu godina (Otkr 2,11; 20,6.14; 21,8). Prva smrt, ma kako strasno ona izgledala, nije plata za smrt, ona je samo **posledica** greha. Prema tome, svi koji umru prvome smrcu ce biti vaskrsnuti - spaseni u vecni zivot, izgubljeni da se suoce sa drugom smrcu koja je plata za greh. Drugom smrcu Bog, Izvor zivota, prepusta nepokajanu osobu njenom vlastitom izboru, ostavljajuci je bez ikakve nade. Hristova smrt na krstu je bila „smrt greha“ (Rim 6,10). Ovo jednostavno znaci da je On kao nasa zemena i predstavnik na krstu iskusio „drugu smrt“, vecnu smrt koju Biblija opisuje kao „platu za greh“. Jevrejima 2,9 opisuje ovo recima „da bi po blagodati Bozjoj za sve okusio zmrť“.

Sveto Pismo obecava da ce oni, koji su verom prihvatili svoju poziciju u Hristu i koji ce biti vaskrsnuti prilikom prvog vaskrsenja, izbeci drugu smrt. „Blagosloven je i svet onaj koji ima udeo u prvome vaskrsenju; nad njim druga smrt nema vlasti“ (Otkr 20,6). Kako to da ce ovi ljudi i zene izbeci drugu smrt? Razlog je Isus, Nosilac njihovih greha, koji je vec „okusio“ drugu smrt za njih (Jev 2,9). Hristos je na krstu u stvari iskusio drugu smrt umesto paloga covcanstva. To je bilo ono sto je sacinjavallo najveću zrtvu.

Sotona je prevario crkvu da veruje da ljudi i zene imaju besmrtnu dusu i time obavio tamom slavnu istinu o onome sta se zaista dogodilo na krstu. Ako je tacno da imamo besmrtnu dusu, onda je smrt jednostavno razdvajanje duse od tela. Druga smrt - vecna smrt - postaje nemoguca, posto dusa nastavlja da zivi iako telo umre. To je razlog zbog koga se celokupna hriscanska crkva koncentrisala na Hristovo fizicko pacenje prilikom raspeca, kao na Njegovu najveću zrtvu za covcanstvo, iako ustvari Njegovo fizicko pacenje po svojoj prirodi i intenzitetu nije bilo razlicito od pacenja mnogih drugih ljudi u istoriji. Ovo je takodje razlog zbog kojeg mnogi hriscani veruju da plata za greh nije vecna smrt, nego vecno mucenje u vatri pakla.

Kroz skretanje pogleda crkve na perspektivu sa koje su Rimljani gledali krst, Sotona je prikrio istinu o pravoj Hristovoj zrtvi. Jedino kada gledamo na krst sa jevrejske tacke gledista, kao sto su to gledali pisci Novoga Zaveta, onda mozemo shvatiti njegovo potpuno znacenje. Rimski krst je bez ikakve sumnje bio najbolniji i najsramniji instrument za pogubljenje koji je ikada izmisljen. Izmislili su ga Fenicani oko 600 godine pre Hrista, preuzeli su ga Egipcani i kasnije preneli na Rimljane. Rimljani su usavrsili ovaj metod i primenjivali ga pri pogubljenju odbeglih robova i najgore klase kriminalaca. Za Jevreje je krst imao potpuno razlicito znacenje nego za Rimljane. Za njih je krst znacio nesto sto daje znacenje njihovom zahtevu da Hristos bude razapet.

Prema Jovanu 19,5-7 su Jevreji uporno navaljivali da Isus bude razapet jer „nacini sebe sinom Bozjim“ (stih 7). Prema Starome Zavetu je kazna koja je po zakonu bila odredjena za bogohuljenje bila kamenisanje, a ne razapinjanje (3 Moj 24,16). Zar Jevreji koji su bili u Pilatovom dvoristu nisu bili svesni ovoga? Sigurno da jesu. Ranije kada je Isus izjavio „Ja i otac jedno smo“, Jevreji su „uzeli kamenje da ga ubiju“ (Jov 10,30.31). Zasto su onda trazili da Ga Pilat razapne kada razapinjanje nije bio obicaj kod Jevreja?

Odgovor je da su oni zeleli mnogo vise nego samo da ubiju Hrista. Za Jevreje je raspece bilo isto sto i visiti na drvetu, sto je za njih znacilo da je osoba pogubljena na taj nacin pod neopozivim Bozjim prokletstvom (5 Moj 21,23). Za njih je to bilo isto kao i druga smrt, vecna smrt, jer Jevreji nisu verovali u besmrtnost duse.

Vrlo dobar primer za Jevrejsku ideju da obesiti nekoga na drvo znaci Bozje vecno prokletstvo nalazimo u knjizi o Isusu Navinu. Bog je rekao Avramu da ce dati Amorejcima (stari izraz za Hananejce) rok od cetiri stotine godina da Ga prihvate. Za to vreme bi Avramovi potomci bili robovi u Egiptu (1 Moj 15,13-16). Kada je Isus Navin vodio Jevreje za Hanan, na kraju roka od cetiri stotine godina, petorica Hananskih kraljeva je udruzilo svoje snage da ga napadnu. Bog je dao Isusu Navinu pobedu i kada su sva petorica kraljeva bili zarobljeni Isus Navin ih je ubio i obesio ih na pet stabala kao primer Bozjeg vecnog prokletstva onima koji ga svesno i namerno odbacuju (Isus Navin 10,25-27).

Isto tako je Jevrejima Hristovo raspece znacilo mnogo vise nego samo fizicku smrt. Ono je znacilo da je On proklet od Boga, sto je jednako drugoj smrti (Isa 53,4.10). Bozje prokletstvo je zaista pocivalo na Hristu na krstu, ali ne zbog bogohuljenja, kao sto su ga to Jevreji optuzili. Hristos je patio drugu smrt jer Bog „svoga Sina nije postedio, nego ga je predao (kao potpunu platu za greh) za sve nas“ (Rim 8,32). Prema tome, „Hristos nas je otkupio od kletve zakonske postavsi za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu“ (Gal 3,13).

Sada se postavlja pitanje „Kako je Hristos mogao iskusiti drugu smrt kada je bio bozanske prirode?“ Osim toga, on je preorekao svoje vlastito vaskrsenje i zaista ustao iz mrtvih. Kako je onda mogao da iskusi „vecnu smrt“?

Naravno da Hristova bozanska priroda nije umrla na krstu. Hristos je umro kao covek i kao nasa Zamena. To je bio nas kolektivni ljudski zivot, koji je On uzeo na sebe prilikom utelovljenja i koji je bio proklet, koji je on umro. Bozanska priroda je besmrtna i ne moze umreti ni prvom ni drugom smrću.

Ali sta da kazemo o vaskrsenju? Kako da pomirimo cinjenicu da je Hristos umro vecnom smrću sa cinjenicom da je ustao iz mrtvih? Odgovor lezi u „odricanju od samoga sebe“ koje se dogodilo prilikom utelovljenja. Kada je Hristos, drugo lice Bozanstva, bio nacinjen telom i postao Sin Coveciji, On se je „odrekao samoga sebe“, „ponizio“ da bi mogao da predstavlja covecanstvo koje je dosao da spasi. Sta ovo u stvari sve ukljucuje? Da bi postao nas Spasitelj Hristos je ostavio svoje celokupno bice, zajedno sa svim bozanskim pravima i moci, u ruke Oca. On se je svojom voljom, dobrovoljno, nacinio robom Oca. Sa druge strane, Otac je uzeo Hrista i stavio ga u Marijinu utrobu kroz Svetoga Duha (Lk 1,26-35).

Ovo znaci da je Isus jos uvek zadrzao svoje bozanstvo, ali se odrekao nezavisne upotrebe tog bozanstva za vreme dok je ziveo na zemlji kao nas predstavnik i zamena. To je razlog zbog kojeg Sveto Pismo kaze da je Isus kao dete rastao u mudrosti (Lk 2,40.52) - nesto sto bi bilo nemoguće da je Isus zadrzao svoje bozanske karakteristike. Isus je izjavio da On kao covek nista ne moze da ucini bez Oca (Jov 5,19.30; 6,57). On je na ovoj zemlji morao ziveti kao sto covek treba da zivi - samo verom potuno zavisan od Boga.

Zapazimo sledeca poredjenja izmedju Hrista kao Boga i Hrista kao coveka:

HRISTOS KAO BOG

1. Besmrtan (Jov 1,4; 5,26)
2. Stvoritelj (Jov 1,3; Kol 1,16)
3. Zna sve (Jov 2,24.25; 16,30)
4. Nezavisan (Jov 10,18)

HRISTOS KAO COVEK

- Smrtan (Rim 10,5; 1 Kor 15,3)
- Nacinjen covekom (Mt 2,1; Jev 2,9; 10,5)
- Mora da uci (Lk 2,40.52)
- Zavisan (Jov 5,19.30; 6,57; 8,28)

Sve ono sto je istina o Bogu Ocu je istina i o Hristu kao Bogu. Isto tako, sve sto je istina o covecanstvu je istina i o Hristu kao coveku (Jev 2,14-17). Prema tome da bi Hristos, kao Bog, postao covek, morao se odreci svih svojih bozanskih osobina. To je bio jedini nacin da bi mogao da bude nacinjen takvim kakvi smo i mi i da postane nas Spasitelj i Zamena.

Ova prethodno razmatrana cinjenica je vrlo vazna da bi razumeli Hristovu smrt na krstu. Kao Sin Coveciji Hristos je bio zavisan o Njegovom Ocu ne samo za svoje svakodnevne potrebe, nego isto tako i za svoje vaskrsenje. Iako je Isus imao svoj nestvoreni, nepozajmljeni, vecni zivot, On nije mogao sam sebe podici iz mrtvih bez ovlasčenja i uputstva od Oca. Sveto Pismo jasno uci da je Hristos bio podignut iz mrtvih velicanstvenom silom Oca (Rim 6,4; Dela 2,24.32; Efes 1,20).

Razmatrajmo ponovo Hristovu smrt na krstu - ovoga puta u svetlu istine o Njegovoj zavisnosti od Oca. Do sada smo vec videli sta je Sotona uciniio Hristu na krstu kroz zle ljude. Ali pored toga i osim toga, Bog je takodje nesto uciniio svome voljenom Sinu na krstu. Isaija kaze da je On „stavio na Njega bezakonje svih nas“ (Isa 53,6). Bozji gnjev uperen protiv greha je bio nagomilan na Hrista, Nosioca nasih greha, dok je visio na krstu. To je razlog zbog koga Biblija kaze da Bog nije „svoga Sina postedio, nego ga je predao za sve nas“ (Rim 8,32; Isa 53,4.10; Rim 4,25).

Sluzba u svetinji je otkrivala ovu istinu kada je zrtveno jagnje, koje je predstavljalo Hrista, bilo spaljeno vatrom na oltaru (3 Moj 9,24). Vatra je predstavljala Bozji gnjev uperen protiv greha (Jev 12,29). Hristos je primenio ovu istu istinu prilikom uspostavljanja prve svete vecere u gornjoj sobi. On je uzeo casu i rekao „Pijte iz nje svi; jer je ovo krv moja novoga zaveta, koja ce se proliti za mnoge za oprostjenje greha“ (Mt 26,27.28). Kasnije, u Gecemanskom vrtu, cujemo ga kako se u agoniji moli tri puta „Oce moj, ako je moguće da me mimoidje casa ova; ali opet ne kako ja hocu nego ti“ (Mt 26,39).

Sta je Isus mislio spominjuci „casa ova“? Odgovor nalazimo u trostrukoj andjeoskoj poruci iz Otkrivenja 14.

„I treci andjeo za njim ide govoreci glasom velikim: ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj i primi zig na celo svoje ili na ruku svoju, on ce piti od vina gnjeva Bozjega, koje je nepomesano utoceno u casu gnjeva njegovog“ (stihovi 9,10). Casa je Bozje neopozivo prokletstvo, druga ili vecna smrt.

Hristos je za vreme svog celokupnog zivota na zemlji ziveo verom, zaviseci potpuno od svoga Oca. Bez Oca Hristos ne bi mogao uciniti nista. To je bio deo cene koju je Isus morao da plati da bi mogao postati drugi Adam, Spasitelj sveta. Ali, na krstu se Hristu dogodilo nesto strasno. Otac ga je napustio (Mt 27,46). Hristos je ostavljen sam i bez nade. Bez nade da ce vaskrsnuti, bez nade da ce ikada ponovo videti svoga oca.

Vecni zivot, koji je Hristos posedovao i kojeg je poverio Ocu prilikom utelovljenja, je sada bio uzet od Njega da bi ga Bog mogao dati paloj ljudskoj rasi. Sa druge strane, drugu smrt,

koja po pravdi pripada nama, je Hristos iskusio (Jev 2,9). U sustini je to ono sto je Pavle mislio kada je rekao, „On (Bog) ga je (Hrista) ucinio grehom radi nas, onoga koji nije poznavao greh“ (2 Kor 5,21).

Ovo je bila uzvisena zrtva koju je Hristos morao da ucini da bi nas spasio. Bog Pastir je položio zivot za svoje ovce, ne samo za tri dana, nego za celu vecnost (Jov 10,11.15). U ovome kontekstu tek mozemo potpuno razumeti sta je Hristos mislio kada je rekao „Jer Bogu tako omilje svet, da je i Sina svojega jedinorodnoga dao“ (Jov 3,16). Kada su učenici ovo potpuno shvatili to ih je preobrazilo iz grupe ljudi okrenutih sami sebima u istinski probracene sledbenike, spremne da jevandjeljem okrenu svet na glavacke (Dela 17,6). Takvo ista promena ce se dogoditi u nasim zivotima kada potpuno shvatimo znacenje krsta (2 Kor 5,14.15).

Sotona je, nevidljiv ljudskim ocima, posmatrao veliku dramu na krstu. On je bio svestan onoga sta se dogadja. Iako je bio odgovoran za Hristovo raspece on nije zeleo da se ljudska rasa spasi ni da Bog pokaze svoju bezuslovnu **agape** ljubav. Za vreme dok je Hristos patio neshvatljivu dusevnu teskobu izazvanu Bozjim gnjevom Sotona je dosao jos jedanputa kod njega sa namaneshvatljivo zestokim iskusenjima. „Drugima pomoze, neka pomogne i sebi, ako je on Hristos, izabranik Bozji“ ismejvali su se Sotonini podanici. „Ako si ti car Judejski pomoz sam sebi“ (Lk 23,35-37).

Da li postoji nacin da razumemo takva nadljudska iskusenja? Sa ljudske tacke gledista Hristos je imao svako pravo da se sam spasi i prepusti nezahvalni svet propasti. Ali ne! Hristova ljubav prema gresnom ljudskom rodu je bila veca nego prema samome sebi. „Potom poznamo ljubav sto on za nas dusu svoju polozi“ (1 Jov 3,16). Na krstu je Hristos morao doneti odluku koja bi odlucila sudbinu celokupnog ljudskog roda: Da li ce postupiti protiv volje svoga Oca i upotrebiti svoju bozansku moc da sidje sa krsta i sam sebe spasi ili ce se potpuno, vecno zrtvovati i spasiti svet uzimanjem plate za greh na sebe? Ovo je bilo pitanje sa kojim se On suocio. Hristos nije mogao spasiti sebe i svet u isto vreme.

Hristos je odlucio da se oprost od vecnog zivota za uvek da bi ga ti i ja mogli imati. Zauzvrat On je prihvatio drugu smrt, pravednu kaznu za greh, koju ti i ja zasluujemo. Hristov bozanski zivot se nije završio na krstu, ali ga je On položio za tebe i mene u zamenu za drugu smrt koja po pravdi pripada nama.

Hristos je odbacio svoj vecni zivot ne samo za tri dana, nego zauvek. To je najveća zrtva krsta, to je gorka casa koju je Hristos morao popiti i koja je prouzrokovala velike kaplje krvi u Gecimaniji kada je Hristos u svojoj ljudskoj prirodi molio Oca da ju ne mora popiti.

U trenutku kada je izabrao da kao drugi Adam umre drugom smrću za svako ljudsko bice Hristos je uzviknuo „Svršeno je“ (Jov 19,30). Nakon toga je pognuo glavu i umro. Sta je bilo svršeno? Zrtva za pomirenje. Cena za svaki greh je placena u potpunosti, odjednom i za sve (Rim 6,10). Jos dok smo bili gresnici i neprijatelji Boga, bili smo pomireni sa Bogom smrću Njegovog Sina (Rim 5,8.10). „Jer Bog bese u Hristu i svet pomiri sa sobom“ (2 Kor 5,19).

Dok je bio u ljudskom telu Hristos nije ni u kom smislu sagresio. Prema tome nije bio ni zaslužio da bude kaznjen drugom smrću. Premda je Hristos izabrao da uzme nase grehe na sebe i iskusi drugu smrt umesto nas, Bog je bio potpuno pravedan vrativši mu Njegov bozanski zivot, koji je on ostavio po strani za gresna ljudska bica. Ovaj vraceni zivot ne pripada vise samo Hristu. Kroz Njegovu zrtvu na krstu Hristov zivot je postao podeljeni zivot.

Pre krsta, Sveto pismo govori o Hristu kao o „jedinorodnome od Oca“ (Jov 1,14). Grcka rec

prevedena sa **jedinorodni** znaci „jedinствен“ ili „jedini od vrste“. Nakon krsta, prilikom vaskrsenja, Hristos postaje „**prvenac** iz mrtvih“ (Otkr 1,5). Ova razlika je vrlo vazna.

Izraz **jedinorodni** se ne moze primeniti ni na sta drugo nego na jedno dete, a izraz **prvenac** se odnosi na prvo izmedju mnogo dece. Ovo je razlika koju je krst nacinio. Pre krsta je Bog imao samo jednog voljenog sina. Sada, kroz Hristovu uzvisenu zrtvu na krstu, Bog ima mnogo voljenih sinova i kceri, od kojih je Hristos prvi (1 Jov 3,1.2; 1 Pet 1,3.4). Kakvog velicanstvenog Spasitelja mi imamo! Hristos je postao poglavar novospasenog covecanstva; On je prvi plod, prvi rodjen od svih koji su u Njemu (1 Kor 15,20.23). U vaskrsenju su Hristos koji posvecuje i vernici koji su posveceni „svi od jednoga“ (Jev 2,11), sto znaci da dele isti zivot.

Ne samo da nas je Hristos izbavio od osude za greh i smrti, nego jos mnogo vise, On nas je podigao i ucinio sinovima i kcerima Bozjim. Jednoga dana cemo deliti sa Njim njegov presto na nebu i na novoj zemlji (Otk 20,6; 22,5). Nije cudno da je Pavle ostao bez reci kada je objavio „Hvala Bogu za njegov neiskazani dar“ (2 Kor 9,15). Nije ni cudno da Pavle nije mogao da se hvali ni cime drugim nego samo Hristom i to raspetim (Gal 6,14).

KRST I POMIRENJE

KLJUCNE MISLI IZ 8. POGLAVLJA

1. Iako je Hristovo fizicko pacenje na krstu bila strasno, ono nije igralo nikakvu ulogu u nasem pomirenju.
2. Krst ne samo da je u potpunosti otkrio Sotoninu pogubnu mrznju, nego i dubinu Bozje **agape** ljubavi.
3. Plata za greh nije samo smrt, nego druga, vecna smrt. Tu drugu smrt je Hristos iskusio na krstu.
4. Za Jevreje je razapinjanje Hrista znacilo mnogo vise nego samo fizicku smrt. Ona je pokazala da je On bio pod Bozjim prokletstvom (Isa 53,4; 5 Moj 21,33).
5. Hristovo bozanstvo nije umrlo na krstu. Nas zajednicki ljudski zivot koji je On uzeo na sebe prilikom vaskrsenja je umro vecnom smrću.
6. Bog je ucinio nesto Hristu na krstu - On „pusti na nj bezakonje svih nas“ (Isa 53,6). Bozji gnjev usmeren protiv greha je bio nagomilan na Hrista kao naseg Nosioca greha.
7. Na krstu je Otac odbacio svoga Sina ostavljajuci ga samim i bez nade - bez nade u vaskrsenje; bez nade da ce ikada videti svoga Oca ponovo. Druga smrt koja je po pravdi pripadala nama je pripala njemu. Hristos se odrekao svog vecnog zivota za nas.
8. Pre krsta Hristos je nazvan „**jedinorodnim** od Oca“ (Jov 1,14) sto znaci „jedinствен“ ili

„jedini od vrste“. Posle krsta i vaskrsenja On je nazvan „**prvorodjenac** iz mrtvih“ (Otkr 1,5). Pre krsta je Bog imao samo jednog voljenog sina. Kroz Hristovu uzvisenu zrtvu na krstu Bog ima mnogo voljenih sinova i kceri, od kojih je Hristos prvi (1 Jov 3,1.2; 2 Pet 1,3.4).

9. KRST I LJUDSKA RASA

Dok smo proucavali o „dva Adama“ videli smo da „u Adamu svi umiru“ i da ce „u Hristu svi biti nacinjeni zivima“ (1 Kor 15,22). Posto smo mi svi sagresili u Adamu (Rim 5,12), svaki od nas mora umreti drugom smrću, koja je plata za taj greh. Bez Spasitelja je svako Adamovo dete rodjeno u ocekivanju smrti. Vecni zivot koji nam Hristos nudi kao besplatan dar je uvek u suprotnosti sa vecnom smrću koju nasledjujemo u Adamu.

"Jer Bogu tako omilje svet, da je i sina svoga jedinorodnoga dao da ni jedan koji veruje ne pogine (oprosti se od zivota zauvek), nego da ima zivot vecni" (Jov 3,16).

Hristos nije dosao da **promeni** smrtnu kaznu koja je bila izrecena ljudskoj rasi. On je dosao da **ispuni** tu smrtnu kaznu i nacini put da ju ljudska rasa moze izbeci. Ako bi Hristos promenio smrtnu kaznu to bi znacilo da bi On morao da prekrsi svoj vlastiti zakon ili da ga ucini nevazecim. To naravno nije moguće, jer je njegov zakon otkrivenje njegovog pravednog karaktera koji se nikada ne menja (Jev 13,8).

Posto smo svi sagresili u Adamu, svi moramo umreti. Hristos je dosao da bi mogli biti zivi u Njemu. Da bismo ovo razumeli moramo se vratiti i ponovo pogledati 1 Korincanima 15,45.47. Ova dva stiha se odnose na Adama kao „prvog Adama“ i „prvog coveka“. Oni zovu Hrista „poslednjim Adamom“ ili „drugim covekom“. Prema 45. stihu je Adam prvi predstavnik ljudske rase, a Hristos poslednji (ili drugi) predstavnik iste ljudske rase. U 47. stihu je Adam predstavnik prve, stare ljudske rase, a Hristos je predstavnik druge, nove

ljudske rase.

Kao drugi Adam, Hristos je obuhvatio u sebi celokupnu ljudsku rasu i umro drugom, vecnom smrću koja je plata za greh i koju smo mi svi zaslužili u prvome Adamu. On je ustao iz mrtvih kao drugi covek, predstavnik novog covecanstva koje je celo u Njemu. „Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar; staro prodje, gle, sve novo postade“ (2 Kor 5,17). Na krstu je sve staro prošlo i vaskrsenjem je postalo novo.

Na krstu smo i mi zajedno sa Hristom umrli drugom smrću. Na taj nacin nas je On izbavio nase sudbine u Adamu. Kroz Njegovo vaskrsenje smo i mi oziveli u Njemu, ponovo rodjeni u „zivu nadu“ (1 Pet 1,3) koja se sastoji u potpunosti od milosti. Hristos, drugi covek, stoji kao predstavnik novog covecanstva. Ovo je istina koju mi svi svedocimo i priznajemo kada se krstavamo u Hrista (Rom 5,3-6). Krstenje je jednostavno nase predanje u ono sto je Bog za nas ucinio preko Hristove smrti, pogreba i vaskrsenja.

Kroz ono sto je Hristos ucinio za nas na krstu smo se oprostili zauvek zivota nasledjenog kroz Adama. U zamenu za taj zivot smo dobili Hristov zivot. Od ove istine, vise nego od bilo koje druge, ce zavisiti da li cemo ostati telesni hriscani i ziveti kao i svaki drugi covek ili zena (1 Kor 3,1-3), ili cemo postati duhovni hriscani koji nose plod Hristovog zivota (Jov 15,4-8).

Celokupna ljudska rasa potekla od prvog Adama je umrla u Hristu, drugom Adamu. Ovo je neophodnom, jer nas bez odbacivanja nase prirode u Adamu Hristos ne moze predstaviti novoj ljudskoj rasi u koju smo rodjeni preko Njega. Sledeci tekstovi iz Svetoga Pisma objasnjavaju da je Hristov krst bio zajednicki krst na kome je celokupna ljudska rasa umrla da bi mi mogli biti oslobodjeni od vladavine greha i sotone i oziveti u Bogu:

S Hristom se razapeh. A ja vise ne zivim, nego zivi u meni Hristos (Gal 2,19.20).

Jer umreste, i vas je zivot sakriven s Hristom u Bogu (Kol 3,3).

Jer ljubav Bozja nagoni nas, kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, tako dakle svi umresmo (2 Kor 5,14).

Istinita je rec; ako s njim umresmo, to cemo s njim i ziveti (2 Tim 2,11).

ZAKLJUCAK

U poslednja tri poglavlja smo proucavali tri velike istine o krstu. One se mogu ovako sazeti:

1. Sotonin pravi karakter, zajedno sa pravom prirodom greha i gresnog sveta, je bio otkriven na krstu kada je Sin Bozji bio javno izlozen sramu, predmet neopisivog pacenja i brutalnog raspeca.
2. Krst je isto tako u potpunosti pokazao Bozju ljubav i pravdu kada je Hristos poneo celokupnu krivicu i kaznu za greh za celokupnu ljudsku rasu. Time je On iskusio drugu, vecnu smrt za svaku osobu „pravednik za nepravednike“ (1 Pet 3,18).
3. Celokupna ljudska rasa je bila obuhvacena u Hristu, drugom Adamu, tako da su svaki covek i svaka zena umrli u Njemu na krstu.

U Hristu je svako od nas platio kaznu koju je zakon zahtevao za greh i oslobodjen sile i osude greha koji su bili nasi u Adamu.

Prema tome Hristov krst je postao sredstvo kojim mi:

1. dobijamo pravo saznanje o grehu i zlu;
2. primamo oprostjenje za grehe, jer je Hristos poneo krivicu i kaznu za sve grehe;

3. doživljavamo Bozju silu nad grehom jer je On zadao smrtni udarac nasem gresnom zivotu. U zamenu, Bog nam daje pravi Hristov zivot koji je pobedio greh u telu (Rom 8,3).

KRST I LJUDSKA RASA KLJUCNE MISLI IZ 9. POGLAVLJA

1. Na krstu ne samo da je Hristos, nego smo mi svi umrli drugom smrću. Kao drugi Adam, Hristos je obuhvatio u sebi celokupnu ljudsku rasu i umro drugom, vecnom smrću. On je ustao iz mrtvih kao drugi covek, predstavnik novog covecanstva koje je celokupno u Njemu.
2. Hristov krst je bio zajednicki krst na kome je celokupna ljudska rasa umrla da bismo mogli biti oslobodjeni vladavine greha i ziveti Bogu.
3. Hristov krst postaje sredstvo kojim mi:
 - a. dobijamo pravo saznanje o grehu i zlu;
 - b. primamo oprostenje za grehe, jer je Hristos poneo krivicu i kaznu za sve grehe;
 - c. doživljavamo Bozju silu nad grehom.

10. OPRAVDANJE VEROM

U trecem poglavlju smo definisali jevandjelje i spasenje kao objektivnu cinjenicu. Videli smo da je u Hristu celokupno ceovecanstvo primilo potpuno i kompletno spasenje, jer je Hristov zivot obezbedio izbavljenje od krivice i kazne za greh, njegove sile i prokletstva (Efes 2,5.6).

U ovom poglavlju cemo obratiti nasu paznju na **subjektivni** aspekt jevandjelja - spasenje kao licno iskustvo. Ono sto je Bog pripremio i obezbedio kroz Hrista za celo ceovecanstvo (objektivno jevandjelje) mora postati stvarnost u nasem zivotu (subjektivno jevandjelje), da bi imalo vrednosti za nas. Objektivno jevandjelje moze postati stvarnost za nas kada iskusimo njegovu silu u nasem zivotu. Ne samo da je Isus rekao da treba da poznajemo istinu, nego je isto tako rekao „Isitna ce vas osoboditi“ (Jov 8,32). Istina nas moze osloboditi samo ako ju verujemo i primimo u nasa srca (Mk 16,15.16; Rim 5,17). Dok se to ne dogodi, istina ostaje samo puka teorija.

Prilikom proucavanja objektivnog jevandjelja posmatrali smo spasenje sa Bozje tacke gledista. Proucavanjem subjektivnog jevandjelja mi gledamo na spasenje sa ljudske tacke gledista. Iz Bozje perspektive mi smo spaseni miloscu (Efes 2,8.9) i Hristos je nasa

pravednost. Iz perspektive ljudskog odgovora na jevandjelje, mi smo spaseni verom i Hristova pravda postaje nasa samo kroz veru. Drugim recima, subjektivno jevandjelje znaci pretvaranje objektivnih cinjenica jevandjelja u stvarnost u nasem zivotu. Kljucna rec u subjektivnom jevandjelju je **vera** i prema tome je potrebno da ju istrazimo detaljno.

PRAVA VERA

Vera je nas odgovor na objektivne cinjenice jevandjelja. Da bi nasa vera bila prava, ovaj odgovor mora uvek biti motivisan ljubavlju, iskrenim cenjenjem jevanjdjelja. Jovan 3,14-16 jasno kaze da je nasa vera srdacan i iskren odgovor na Bozju ljubav izrazenu u daru Isusa Hrista i to razapetoga. Kada jedanput razumemo objektivne cinjenice jevanjdjelja, posebno istinu u pogledu krsta, tada „ljubav Bozja nagoni nas kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, to dakle svi umrese. Hristos za sve umre, da oni koji zive ne zive vise sebi, nego onome koji za njih umre i vaskrse“ (2 Kor 5,14.15). Cinjenica da je Hristos bio spreman da se oprosti vecnoga zivota zauvek da bismo mi mogli ziveti nas moze ispuniti samo ljubavlju i divljenjem. Ovo je prava vera koja je delotvorna kroz ljubav (Gal 5,6) i podstice pravo bogosluzenje.

Sotona, veliki neprijatelj nasih dusa, je pripremio bar jedan falsifikat za svaku objektivnu istinu jevandjelja. Njegov falsifikat za Hristovu pravdu je, na primer, samoopravljanje ili nasa pravda. Nasa pravda moze izgledati dobro, izgledati kao prava pravda, ali nije od jevanjdjelja i prema tome je kao prljava haljina u Bozjim ocima (Rim 10,3; Isa 64,6).

Sotonin falsifikat za pravu veru je egocentricna vera motivisana vlastitim interesom. Kao i prava vrsta vere, ova vera izjavljuje da je u Hristu, ali ona potice od nase gresne ljudske prirode, kojom dominiraju samo vlastiti interesi. Zato sto nije deo Hristovog jevandjelja ona nema snagu da proizvede dobra dela.

Suprotno ovoj egocentricnoj veri, vecno jevandjelje trostruke andjeoske vesti nam nudi Isusovu veru, koja je u stanju da proizvede u nama trpljenje svetih i osposobi nas da drzimo zapovesti Bozje (Otkr 14,12). „Vera Isusova“ je vera koju je On pokazao za vreme svog zemaljskog zivota i kojom je pobedio na krstu. Ona je opisana u poruci Laodikeji kao „zlato iskusano u ognju“ (Otkr 3,18; 1 Pet 1,7). Isusova vera je bila motivisana **agape** ljubavlju i zato je bila u stanju da izdrzi zestoki ispit druge smrti.

Prvo sto moramo razumeti o pravoj veri je da je ona nas ljudski odgovor na jevandjelje i da mora uvek biti motivisana ljubavlju, dubokim, srdacnim i iskrenim cenjenjem Hrista.

Jedan od razloga zasto mnogi hriscani danas ne pokazuju silu jevandjelja u njihovom zivotu je sto je njihova vera ima za srediste njih same. Ona je sebicna jer nisu razumeli cinjenice objektivnog jevandjelja - Hristos nasa pravda. Ako osoba ne veruje da smo potpuno i kompletno spasenje vec primili u Isusu Hristu, ako osoba veruje da spasenje zavisi do nekog stepena od njegovog ili njenog ponasanja, onda ce vera koju ce takva osoba imati biti prirodno okaljano brigom o samome sebi.

Tamo gde se opravdanje verom nije jasno razumelo, tamo vlada nesigurnost. Tamo gde je nesigurnost, tamo je strah. Gde je strah, tamo ne moze biti prave ljubavi - samo briga za sebe. „Savršena ljubav izgoni strah; jer strah ima muku (suda)“ (1 Jov 4,18).

Ideja da „Ja moram da budem dobar“ ili „Ja nisam dovoljno dobar za nebo“ je jedna od najvećih kamena spoticanja koji sprecava Bozju decu danas da iskuse pravu veru. Rezultat takvog stanja duhovno mrtvilo crkve (Otkr 3,17). To je razlog zasto je tako neophodno

vazno da razumemo objektivne cinjenice jevandjelja, istinu kakva je u Isusu. Bez tog razumevanja mi ne mozemo nikada iskusiti pravu veru koja je motivisana ljubavlju.

VERA KOJA SPASAVA

Prava vera mora biti motivisana ljubavlju, ali isto tako mora biti i vera koja spasava. Sta je vera koja spasava?

Ona **nije** jednostavno imati puzdanje u Hrista. Previše hriscana se pouzdaju u Hrista za spasenje kao sto se pouzdaju u osiguravajuće društvo za njihovu materijalnu sigurnost. Takva vera je zasnovana na vlastitom interesu i prema tome je falsifikat prave vere. Iako vera koja spasava ukljucuje absolutno poverenje u Boga, ona ukljucuje mnogo vise. Prava vera koja spasava je motivisana ljubavlju i uvek ukljucuje tri vazna elementa: (1) poznavanje istine kakva je u Isusu; (2) verovanje istini kakva je u Isusu; (3) poslušnost istini kakva je u Isusu. Pogledajmo ukratko svaki od ovih elemenata.

1. POZNAVANJE ISTINE. Mnogi tekstovi iz Svetog Pisma jasno uče da je poznavanje jevandjelja neophodni i osnovni uslov da bi čovek imao veru koja spasava. Apostol Pavle jasno kaže da vera dolazi od slusanja, a slusanje reci Bozje (Rim 10,17). Kontekst njegove izjave pokazuje da je izvor vere slusanje jevandjelja mira, istine kao sto je u Isusu. Isus je sam objavio da je poznavanje Njega neophodno za veru koja spasava. „I poznacete istinu i istina će vas osloboditi ... Ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni“ (Jov 8,32.36). On je takodje u svojoj molitvi Ocu rekao „Ovo je vecni zivot da poznaju tebe, jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista, kojega si poslao“ (Jov 17,3).

Sustina jevrejskog problema u Novom Zavetu je bila da nisu mogli da razumeju jevandjelje. „Jer im svedocim da imaju revnost za Boga, ali ne po razumu. Jer ne poznajuci pravde Bozje i gledajuci da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Bozjoj“ (Rim 10,2.3)

Znajuci kako je jevandjelje vazno, Isus je dao svojim ucenicima nalog „Idite po celome svetu i propovedajte jevandjelje svakome stvorenju“ (Mk 16,15). Ovo je razlog zasto je On rekao „I propovedace se jevandjelje o carstvu za svedocanstvo svim narodima i tada ce doci kraj“ (Mt 24,14; Otkr 14,6). Mi moramo ozbiljno traziti da saznamo sto vise o istini kakva je u Hristu, zato sto je poznavanje jevandjelja znanje koje spasava i koje ce povecati i produbiti nasu veru (Efes 4,11-15).

2. VEROVANJE ISTINE. Biblija jasno uči da samo intelektualno poznavanje istine ne spasava. Prava istina koja spasava mora ukljuciti **verovanje** istine. „Onaj koji veruje i krsti se bice spasen“ (Mk 16,16). Na grckom reci **vera** i **poverenje** poticu od istoga korena reci, jer vera uvek ukljucuje poverenje. Ne samo da osoba treba umom da veruje jevandjelje, nego isto tako vera treba da dolazi od srca.

Pavle je rekao hriscanima u Rimu da je „Vera vasa glasi po celom svetu“ (Rim 1,8). Sta je cinilo njihovu veru izuzetnom? Odgovor nalazimo u Rimljanima 6,17 „Hvala dakle Bogu sto ... poslusaste **od srca** tu nauku kojoj se i predadoste“ (naglasavanje dodato).

U parabolama o sejacu (Mt 13,3-9.15.18-23) Hristos je prikazao nekoliko vrsti vernika kako odgovaraju na Rec, i jedini cija vera je od vrednosti i nosi plod su oni koji razumeju jevandjelje i odgovaraju srcem na njega (stih 23; Dela 8,36-38). Osoba moze odgovoriti pozitivno na jevandjelje iz mnogo razloga. Neki, posebno u trecem svetu, mogu odgovoriti pozitivno na jevandjelje da bi dobili besplatno ili jeftino obrazovanje, posao, odecu ili hranu.

Drugi se mogu pridružiti crkvi zbog pritiska porodice, emocionalne sigurnosti, itd. Takav odgovor na jevandjelje nije odgovor prave vere; on nikada neće biti u stanju da donese dobre rodove ili izdrži ispit nevolje. Samo oni čija vera je zasnovana na iskrenom, srdačnom odgovoru srca na istinu jevandjelja imaju pravu veru koja spasava.

3. POSLUSNOST ISTINI. Vera koja spasava uključuje potpunu pokornost objektivnim činjenicama jevandjelja. Iznad svega, poslušnost čini veru instrumentom pomoću koga možemo iskusiti silu jevandjelja.

Na žalost ovo je područje na kome mnogi čine grešku. Prava vera koja spasava mora biti više nego samo mentalno slaganje sa jevandjeljem. Jakov je upozorio, „Ti veruješ da je jedan Bog; dobro činiš; i đavoli veruju i drkcu“ (Jak 2,19). Poslušnost istini je dokaz naše vere.

Proučavajući objektivne činjenice jevandjelja mi otkrivamo mnogo toga o nama što je ostvareno kroz Hristovo delo i smrt. Na primer, otkrivamo da smo prilikom Hristove smrti grehu na krstu i mi umrli **u Njemu**. Vera koja spasava znači da ćemo se i mi poistovetiti sa tom činjenicom; shvat ćemo da i mi takodje treba da se oprostimo zauvek od našeg starog, gresnog života koga smo nasledili u Adamu. Samo tako ćemo moći biti vaskršnuti i živeti sa Hristom (Rim 6,8; 2 Tim 2,11). Prava vera koja spasava zahteva od nas da se predamo potpuno Hristu i to razapetom.

Svima nam je poznato da verovati samo po sebi ne znači i umreti grehu. Mi još uvek imamo staru, gresnu prirodu. Posledica ovoga je da smo mi potpuno nesposobni da živimo životom kojeg Bog zahteva od nas, iako smo hrišćani i vernici. Hristos mora živeti u nama i ono što treba da nas motiviše da mu to dozvolimo je poznavanje i pokoravanje istini da je prilikom Njegove smrti naš prirodni, gresni život umro **u Njemu**. Pavle ukazuje na ovu činjenicu kao na tajnu njegovog iskustva: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom (potpuno predanje) sina Božjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene“ (Gal 2,20).

„Tako i vi dakle držite (smatrajte) sebe da ste mrtvi grehu“ Pavle savetuje hrišćane u Rimu, „a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rim 6,11). Kada živimo na ovom nivou vere, naš stari život nije više ono što kontroliše naš život, jer je on razapet sa Hristom; Hristov vaskršli život vlada kroz Duha koji stanuje u nama. Takav život je život po Božjoj volji (Gal 5,22-24; Jov 15,4-8).

Živeti verom znači, iznad svega, živeti životom koji je potpuno predat Hristu kao našoj pravdi. Vera postaje time kanal spasivačke sile kroz koju stojimo opravdani i kojom je Hristov karakter proizveden u nama. Na ovaj način Hristova pravda postaje naša lična iskustva vere. To znači hodati u Duhu (Gal 5,16.17; 2 Kor 3,17.18).

Vera koja spasava predstavlja mnogo više nego jednostavno poverenje u Hrista zbog večne sigurnosti. Ona znači mnogo više nego jednostavno zavisiti od Hrista da nam pomogne da držimo zakon ili da „budemo dobri“. Bog neće nikada pomoći telu da bude dobro, jer je telo pod Sotoninom vladavinom i nepopravljivo protiv Boga (Rim 8,7; Gal 5,17). Formula za uspešan hrišćanski život je uvek „Ne ja, nego Hristos“. Vera koja spasava zahteva da zadržimo poniznost i da se potpuno predamo činjenici da smo, prilikom Hristovog raspeca, i mi raspeti **u Hristu**. On, a ne ja, mora živeti u nama i biti vidljiv kroz nas.

Živa vera, ispravno razumena i primenjena, je ono što nam Isus savetuje „Strazite i molite se Bogu da ne padnete u napast (Mt 26,41), ili „Molite se bez prestanka“ (1 Sol 5,17). Ovo je način kako da živimo samo verom.

Kao sto smo opravdani samo verom, tako smo i posveceni samo verom. U trenutku kada kada napravimo korak izvan „samo verom“, telo odmah preuzima nas zivot i greh nas je savladao. Kao i Pavle, mi nalazimo sebe da radimo sasvim suprotno od onoga sta je dobro i sta u stvari zelimo da radimo (Rim 7,15-24). Opravdanje verom ukljucuje, prema tome, oboje - radost opravdanja kao i iskustvo posvecenja.

ULOGA VERE

Neki hriscani veruju i uce da nas nasa vera spasava, sto nije istina. Vera sama po sebi ne moze spasiti nikoga. Biblija ne kaze nigde da smo spaseni **zbog** nase vere ili **na racun** nase vere. Ako nas vera spasava onda ona postaje vrsta dela kojim se mozemo hvaliti. Ja mogu reci „Ja sam spasen zato sto verujem u Hrista. Ja sam **ucinio** nesto!“

Biblija uci da smo spaseni verom ili kroz veru. Vera je samo orudje ili kanal preko koga primamo Hrista kao nasu pravdu. Hristos - njegovi zivot, smrt i vaskrsenje - je onaj koji nas spasava, nista drugo.

Uloga vere je da nas ujedini sa Hristom. Kuka za vucu ujedinjuje pokvareni automobil sa kamionom za vucu. Pokvareni auto se vise ne moze kretati sam od sebe; kamion za vucu ima veliku snagu. Vera, kao i kuka za vucu, ujedinjuje nas, koji smo mrtvi u gresima i koji nemozemo sami uciniti nista pravedno, sa Hristom, koji je pobedio, osudio, i trijumfovao nad grehom u telu (Rim 3,10-12; 8,3; Efes 2,1.5).

Isus je rekao „Bez mene ne mozete ciniti nista“ (Jov 15,5). Pavle je rekao „Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moc daje“ (Fil 4,13). Sva sila pripada Hristu, koji nas moze spasiti do kraja. Kroz veru Hristos moze proizvesti u nama istinsku Bozju pravdu (Rom 8,4; Jev 7,25; Otkr 14,12).

Vera mora uvek imati objekt; nasa vera mora biti u nekoga ili u nesto. Predmet prave vere je uvek Hristos. Nista ne moze zauzeti njegovo mesto, cak ni vera. Verom postajemo jedno sa Hristom, tako da je njegova pravda uracunata kao nasa pravda; njegova sila je dostupna i nama. Ovo objasnjava znacenje izraza „blagodat (milost) u kojoj stojimo“ (Rim 5,2).

Vera je Bozji dar. Ona nije nesto sto mi imamo ili mozemo proizvesti sami (Rim 12,3). Jevandjelje je ludost telesnom coveku (1 Kor 2,14), kako onda moze osoba sama po sebi proizvesti veru, verovati i prihvatiti jevandjelje? Nikako bez Svetoga Duha.

Biti spasen verom znaci pouzdati se potpuno u Hrista i njegovu pravdu - da bi opstali pred Bogom za vreme suda i za nase licno, svakodnevno hriscansko iskustvo. Ovo je temelj na kome pociva doktrina o opravdanju verom (Fil 3,9-11).

DELA VERE

Vrlo je vazno razumeti razliku izmedju „dela vere“ i „dela zakona“. Dela vere su ustvari deo i neophodni plod jevandjelja. Dela zakona su lukav Sotonin falsifikat.

Svako ko ima pravu veru u Hrista ce pokazivati u svome zivotu i ponasanju da Hristos zivi u njemu. Biblija naziva ovo Hristovim zivotom koji zivi u nama „plod duha“ (Gal 5,22). Apostol Jakov naziva ovo plodove delima vere (5,14-26).

Mnogi hriscani u Jakovljevo vreme su mislili da je vera samo prihvatanje jevandjelja umom - misljenje koje je na zalost i danas prevladava. Pokusavajući da ispravi ovo pogresno stanoviste, Jakov naglasava da vara ukljucuje vise nego površno, egocentricno prihvatanje jevandjelja. On jasno kaze da je vera bez dela mrtva (Jak 2,17.20.26). Vera se mora pokazati

u nasim zivotima, inace mi uopste i nemamo veru. Prava vera je delotvorna. Ona nas ujedinjuje da Hristom i prema tome mora proizvoditi u nasim zivotima Hristova dela - njegovu pravednost - kroz Hristov Duh koji zivi u nama (2 Kor 3,17.18).

Kako se sve ovo razlikuje od „dela zakona“ kojima se Pavle tako ozbiljno suprotstavlja u svojim poslanicama? (Rim 3,20; 9,30-33; Gal 2,16; Efes 2,8.9). Pavle ne govori nista suprotno od Jakova; obojica nadahnutih pisaca se potpuno slazu, jer Pavle takodje podrzava dela vere (Efes 2,10; Tit 2,7.14; 3,8; Jev 10,24).

Novozavetni pisci nisu imali na raspolaganju grcku rec sa istim znacnjem kao nasa rec **legalizam**. Umesto toga su koristili frazu „dela zakona“. Razlika izmedju „dela zakona“ i „dela vere“, izmedju legalizma i poslusnosti koja proizlazi iz vere, je vrlo fina, jer se prvenstveno ne nalazi u samim delima. Razlika je u **izvoru** ili **poreklu** dela. Na primer, dela vere znace da je Bozji zakon ili volja ispunjena u zivotu hriscanina. Ali i dela zakona **izgledaju** kao pravovaljano drzanje zakona. Oboje ze da ispune Bozju volju izrezenu u Njegovom zakonu. Naocigled ne postoji nikakva razlika. Samo ako pogledamo malo dublje da otkrijemo **motivaciju** iza dela prepoznamo da postoji velika razlika izmedju „dela vere“ i „dela zakona“.

Dela vere poticu od Hristovog zivota koji je u verniku; dela zakona uvek poticu od tela, prirodnog zivota. U delima vere vernik zivi samo verom; u delima zakona gresnik pokusava da drzi zakon, jer je zabrinut za sebe. On moze moliti Hrista za pomoc, preklinjati Boga za silu Svetoga Duha, ali centar njegovih dela i napora je samo prirodna snaga tela. Ovo je bila sustina problema Galatske crkve. Njeni clanovi su bili rođeni Svetim Duhom, sto znaci da su primili Hristov zivot. Sotona ih je ipak prevario da pokusavaju da usavrse svoj karakter preko tela (Gal 3,1-3). Zalosno je reci, ali mnogi od Bozje dece danas su upali u istu, lukavo postavljenu Sotoninu zamku.

Formula jevandjelja je „Ne ja, nego Hristos“. Tamo gde su dela vere necemo naci da covek zavisi od telesne energije ili prirodne snage. „Dela vere“ jednostavno znace da Hristos zivi u zivotu vernika kroz veru (Gal 2,20). Ljubav je uvek ono sto motivise takva dela, jer je Hristos ljubav. Prema tome, ljubav (Hristova **agape** u nama) postaje izvršenje zakona (Rim 13,8-10; Gal 5,14; 1 Jov 4,7.12).

Sa druge strane, dela zakona uvek poticu od zabrinutosti za sebe; ona su prema tome uvek ukaljvana sebicnoscu, bez obzira kako dobra ona izgledaju nama ili drugima. Ciniti dela zakona je subtilni oblik pobune protiv Boga, jer su sva takva dela ucinjena bez Boga. Bog ce na sudu sva takva dela osuditi kao bezakonje, dela motivisana samo vlastitim interesom (Mt 7,21-23; Lk 13,25-28).

Bog nece ni pod kojim uslovom uci u partnerstvo sa telom (briga za same sebe). Telo pripada Sotoni i prema tome mora biti razapeto (Gal 5,24). Kada odbacimo sve nase poverenje u telo i zivimo samo veom, tada Bog moze da proizvede pobožnost - istinsku pravdu - u nama. Bog ce to i uciniti. On nije dao svog jedinorodnog Sina da bi ga mi mogli **imitirati**, nego da ga mozemo **primiti**.

Nas zivot moze biti ugodan Bogu samo ako se potpuno predamo Njemu, koji nas je voleo i dao sebe za nas (1 Jov 15,1-8). Bog nas ne gleda da bi video kako smo dobri ili koliko se trudimo da drzimo Njegov zakon. Postoji samo jedna jedina stvar na koju Bog gleda u nama - koliko od Njegovog Sina Isusa vidi u nama?

OPRAVDANJE VEROM KLJUCNE MISLI IZ 10. POGLAVLJA

1. Subjektivni aspekt jevandjelja je nase licno iskustvo spasenja. Ono sto je Bog ucinio za celo covecanstvo u Hristu (objektivno jevandjelje) mora postati stvarnost u nasem iskustvu (subjektivno jevandjelje) da bi imalo neku vrednost za nas.
2. Iz Bozje perspektive gledano, mi smo spaseni miloscu i Hristos je nasa pravda (Efes 2,8.9). Iz perspektive ljudskog odgovora na jevandjelje, mi smo spaseni verom i Hristova pravda postaje nasom samo kroz veru.
3. Da bi bila prava, vera mora uvek biti motivisana ljubavlju, iskrenim cenjenjem jevanjelja. Sotonin falsifikat za pravu veru je egocentricna vera motivisana vlastitim interesom.
4. Vera koja spasava ukljucuje tri vazna elementa:
 - a. Poznavanje istine.
 - b. Verovanje istine.
 - c. Poslusnost istini.
5. Ne samo da smo opravdani samo verom, nego smo isto tako i posveceni samo verom.
5
6. Uloga vere je da nas ujedini sa Hristom. Mi nismo spaseni **zbog** nase vere; mi smo spaseni **verom**. Vera je kanal kroz koji primamo Hristovu pravdu. On nas spasava.
1. Svaki onaj koji ima pravu, spasavajucu veru u Hrista ce i svojim ponasanjem pokazivati da ima u sebi Hristov zivot. Takvo ponasanje ce se ispoljiti kroz „dela vere“.
2. „Dela zakona“, sa druge strane, poticu od tela - ne od Hristovog zivota u nama. „Dela zakona“ i „dela vere“ mogu izgledati naoko ista; razlika u njihovom izvoru i motivaciji.

11. OPRAVDANJE I POSVEĆENJE

Posto smo definisali veru koja spasava i videli kakvu ulogu ona igra u našem spasenju, pogledajmo dva glavna područja - opravdanje i posvećenje - koja čine doktrinu o opravdanju verom. U današnjim crkvama ima mnogo zbrke u pogledu ova dva aspekta opravdanja verom.

Odmah na početku nam moraju biti jasne sledeće dve činjenice. Prvo, opravdanje i posvećenje su zasnovani na objektivnom jevandjelju - onom što je Hristos svojom svetom istorijom već pripremio i obezbedio za palu ljudsku rasu. Drugo, mi možemo iskusiti opravdanje i posvećenje samo verom.

Šta zaista podrazumevamo pod izrazima opravdanje i posvećenje? Šta je uključeno u svaki od njih i kako se oni razlikuju jedan od drugoga?

Ne zaboravljajući da su oboje zasnovani na objektivnim činjenicama jevandjelja, opravdanje i posvećenje možemo opisati kao ono što nam je Hristos **pripisao** ili uracunao kao posledicu prihvatanja Hrista verom. Posvećenje je Hristova pravda koja je **data** kao rezultat života verom.

Opravdanje pred zakonom koje je učinjeno na krstu nije nešto što mi dozivljavamo, nego nešto što primamo kao besplatan dar. Posvećenje, sa druge strane, je nešto što mi lično dozivljavamo živeti verom. U oba slučaja, ono što primamo i dozivljavamo je Hristova pravda. Prema tome, opravdanje je dar jevandjelja koji nas zakonski proglašava pravednim pred Bogom, dok je posvećenje ono što jevandjelje obezbeđuje i šta ustvari proizvodi pravednost u nama. Jedno nas osposobljava za nebo, a drugo nas čini spremnima da živimo na nebu. Tako jevandjelje u potpunosti zadovoljava sve naše potrebe.

U trećem poglavlju smo videli da je opravdanje jednostavno objektivno jevandjelje primenjeno na vernika koji se obukao u Hrista verom. Drugim rečima, kada osoba prihvati jevandjelje i kada se ujedini verom sa Hristom, u istom trenutku sve ono što je Hristos pripremio i obezbedio kao zamena za čovečanstvo vazi i za tu osobu. Hristova istorija postaje pred zakonom istorija vernika, jer je on verom u Hristu. Bog gleda na takvu osobu kao da je savršena u poslušnosti, pravdi i prirodi, jer je sve ovo primila kroz svetu Hristovu istoriju.

Takva osoba nije više pod osudom; ona je presla iz smrti u život (Jov 5,24; Rim 8,1). Bog gleda na opravdanog vernika kao da je učinio **sve** ono što je neophodno da bude osposobljen za nebo i večni život. Opravdanje je pitanje trenutka - iskreni odgovor na ono šta je Hristos već učinio.

Posvećenje je, za razliku od opravdanja, iskustvo iz časa u čas, iz dana u dan, koje traje celo vreme života vernika koji nastavi da hoda u veri. Jevandjelje ne samo da nam daje Hristovu pravdu besplatno da bi nas spasila od osude zakona; ono nam daje Hristovu pravdu kao lično iskustvo da bi mogli da odsjajujemo njegov karakter.

Prema tome, svaki onaj koji je nakon opravdanja stao i za koga je to bilo celokupno iskustvo sa jevandjeljem, je primio samo polovinu radosne vesti. Bog nije poslao svoga Sina samo da bi da bi nas legalno izbavio od greha da bi nas mogao **proglasiti** pravednima. On je isto tako poslao svoga Sina da nas **oslobodi** greha i obnovi Njegovo obličje u nama. Ovo delo obnavljanja uključuje posvećenje, koje je sastavni deo radosne vesti ili jevandjelja.

Bozja namera je da crkva, Njegova deca, odsjajuju karakter njihovog poglavara, Isusa Hrista (Efes 4,11-15). Ovo je jedini nacin kako Bog moze pokazati izgubljenom svetu silu Njegovog Sina da unisti greh i djavola. Samo ako stavimo zajedno opravdanje verom (**primanje** Hristove pravde) i posvecenje verom (**dozivljavanje** Njegove pravde) dobijamo kompletnu, preciznu sliku onoga sta je ustvari opravdanje verom.

Sazeto receno, osnovne razlike izmedju opravdanja verom i posvecenja verom su:

1. Opravdanje cinu nas legalni opstanak pred Bogom delotvornim; posvecenje je u vezi sa nasim svakodnevnim hriscanskim iskustvom.
2. Opravdanje je u vezi sa **zaslugom**; ono nas osposobljava za nebo sada i na sudu. Posvecenje je u vezi sa **pokazivanjem**; ono postepeno pokazuje u nasim zivotima da smo ono cime smo vec proglašeni u Hristu.
3. Opravdanje je delo trenutka, premda ostaje delotvorno za sve vreme naseg zivota dokle verujemo. Posvecenje je delo koje traje celoga zivota i koje se dozivljava dnevno kroz zivu veru.

Osim ove tri razlike, opravdanje i posvecenje su vrlo srodni. Mi ih mozemo odvojiti da bi o njima razgovarali, ali u nasem zivotnom iskustvu su nerazdvojivi, jer je Hristova pravda kljucni faktor u obema i obe sticemo samo verom. Prema tome, u najsirem smislu, opravdanje verom ukljucuje iskustvo posvecenja verom ili posveceni zivot. Interesantno je proucavatu Jakvljev stav u Jakov 2,21-24.

UOBICAJENA POGRESNA SHVACANJA

Pre nego sto završimo ovo poglavlje, pogledajmo neka od uobicajenih pogresnih shvacanja o ovom vaznom predmetu.

1. OPRAVDANJE VEROM SE ODNOSI SAMO NA OPROSTENJE PROSLIH GREHA. Istina je da je oprostjenje nasih proslih greha jedna od vaznih istina o poravdanju, ali opravdanje ukljucuje mnogo vise nego samo to. Hristova pravda ukljucuje cinjenicu da je On izdrzao pravednu kaznu zakona zbog nasih greha, proslih, sadasnjih i buducih. U pozitivnom smislu, Hristos je drzao ceo zakon za nas. Sve ovo postaje nase u trenutku kada smo opravdani verom.

Opravdanje obuhvata **celokupnu** Hristovu pravdu koju je on obezbedio nama, tako da se od nas ne zahteve nista vise da bi bili osposobljeni za nebo. Drugim recima, mi smo savršeni u Njemu. Ako nam ova tacka istine nije potpuno jasna nastaviceemo da budemo zrtve nase vlastite brige za nas same, u stalnom strahu zbog nase vecne sigurnosti. U ovakvom stanju je nemoguće od srca ceniti Hristov krst ili iskusiti pravo posvecenje verom.

Oprostjenje je najdivnija stvar za nas gresnike. Ma kako velicanstveno bilo, oprostjenje je jos uvek negativno, jer se odnosi samo na nase oslobodjenje od greha. Opravdanje, sa druge strane, je pozitivna i negativna istina. Ona ukljucuje negativni aspekt - oprostjenje - ali ide i dalje i proglašava nas pravednima i menja nasa srca od egocentricnosti ka Hristocentricnosti (Fil 1,21). Istinska Hristova pravda je stavljena na nas konto, tako mi stojimo Pred Bogom i Njegovim zakonom savršeno pravedni - sada i na sudu. To je preobilni dar jevandjelja (Isa 54,17; Dela 13,39; Rim 10,4).

Djavo je prevario mnoge hriscane da veruju da ih opravdanje verom ne osposobljava potpuno za nebo - da je nesto vise potrebno, da moraju da drže zakon i cine dobra dela. Kao rezultat, mnogi iskreni Hristani su uhvaceni u zamku ovog prefinjenog oblika legalizma i zive u

strahu i nesigurnosti.

2. SVAKI PUT KADA PADNEMO ILI SAGRESIMO POSTAJEMO NEOPRAVDANI.

Ovo je drugo uobicajeno pogresno shvacanje o opravdanju. To je monstrozno ucenje koje nema osnovu u Svetome Pismu.

Tacno je da svaki put kada padnemo u greh pogresno predstavljamo Hrista i povredjujemo ga, jer i najmenji greh ukazuje na ono sto se dogodilo na krstu. Ipak, Bog nas ne odbacuje svaki put kada ucinimo gresku ili padnemo u greh. Verovanjem da gubimo nase opravdanje u Hristu svaki put kada sagresimo mi potpuno rusimo istinu o opravdanju verom. Takvo verovanje je zasnovano na ideji da smo opravdani zbog nase poslusnosti - onoga sta Hirstos cini u nama - a ne zbog toga sta je on vec ucinio za nas svojim delom i smrću na krstu. Takva ideja cini jevandjelje dobrim savetom, a ne dobrom vescu. Ovu ideju cemo razmatrati detaljnije u jednom od sledecih poglavlja.

3. DA BI POSTIGLI CILJ POSVECENJA POTREBAN NAM JE CEO ZIVOT ILI CAK I

VIŠE. Ovo je nacin kako mnogi tumace poznati izraz „Posvecenje je delo celog zivota“.

Sotona se raduje da verujemo ovoj zabludi. Nasuprot tome, hriscani koji ne zive zivot ispunjen Hristom zive ispod proseka, sto se tice jevandjelja. Apostol Pavle je opomenuo hriscane u Korintu sto su ostali mala deca u Hristu samo nekoliko godina nakon sto su bili obraceni iz pravog paganizama (1 Kor 3,1-3). Normalni hriscanski zivot je zivot u kome Hristos zivi verom u srcu. Sve sto je manje od ovoga znaci ne doseci Bozji ideal koji on ima za svakoga vernika. Takav zivot je moguc samo ako konstantno verujemo, strazimo, i molimo se, jer je gresno telo jos uvek vrlo zivo i pokusava stalno da se istakne. To je razlog zbog koga je posvecenja delo koje traje celoga zivota. Uzimanje hrane je isto tako delo koje traje celoga zivota, ako zelimo da odrzimo nas fizicki zivot. Ako zelimo da Hristos zivi kroz nas i u nama, delo posvecenja ce nas pratiti kroz nas celokupni zivot.

ZAKLJUCAK

Sustina istine o opravdanju verom je uciniti Hristovu pravdu stvarnoscu u nasem zivotu kroz veru. „U Hristu“ smo savrseni i kompletni u svakome pogledu - u karakteru, delima, prirodi i pred zakonom (Kol 2,10). To je ono sto je Bog nama obezbedio svojim zivotom, smrću i vaskrsenjem (Jev 9,12). Mi smo u stvarnosti cesto nesavršeni. Hriscanski zivot posvecenja je iskustvo u kome nas karakter postaje ono sto smo mi vec „u Hristu“ kroz opravdanje verom. Sledeci tekstovi porede nase stanje „u Hristu“ (opravdanje) sa odgovarajucim zivotom kojim onda zivimo verom (posvecenje).

OPRAVDANJE

Nase stanje u Hristu verom

1. Mrtvi grehu (Rim 6,2-10; Kol 11-15; 13,14; Kol 3,1-3; 1 Pet 2,24).
2. Zivi Bogu (Jov 5,24; 20,31; Rim 6,11; 8,10; 1 Jov 5,1).
3. Pravedni pred zakonom (Rim 1, 4,1.6; 5,17; 1 Kor 1,30; Fil 3,9).
4. Usvojeni kao deca Bozja (Efes 1,5;

POSVECENJE

Ono sto postaje nasim iskustvom u Hristu kroz veru

1. Ne dajte mesta grehu (Rim 6,2,10).
2. Ziveti Bogu (Rim 14,8; 2 Kor 5,15; Gal 2,19.20; Tit 2,12).
3. Ziveti pravedno (2 Tim 2,22; 17; 3,21-26; 1 Jov 3,7; 1 Kor 15,34; Fil 1, 11; 1 Tim 6,11).
4. Ponasati se kao Bozja deca (1 Jov 3,1; Rim

Efes 5,1.8; 1 Pet 1,13.14).	8,16).
5. Bozja svojina (Efes 1,4; 2 Tim 2,19).	5. Predati se Bogu (Rim 12,1; 2 Tim 2,19-21).
6. Ne od ovoga sveta, nego stanovnik neba (Jov 15,19; 17, 14-16; 2,15; Kol 3,1.2; Jak 1,27).	6. Ne voleti svet, nego ziveti kao stanovnik neba (1 Jov 5,4.5; 1 Jov 5,19).
7. Raspeti svetu (Gal 1,4; 6,14.15).	7. Izbegavati svetske obicaje (1 Jov 2,15-17; Jak 1,27; 4,4; Rim 12,2).
8. Bozje sluge (1 Kor 7,22.23; Rim 6,22). 19;	8. Sluziti radosno kao Bozje sluge (Rim 6,17-12,11; Jev 12,28).
9. Imamo novi zivot (2 Kor 5,17; 2 Pet 1,14; Efes 4,24).	9. Hodati u novini zivota (Rim 6, 4; 7,6; Gal 6,15).
10. Nacinjeni poslusnima zakonu (Rim 10,4; 3,31; Fil 3,9).	10. Ispunjavati zakon (Rim 8,4; 1 Jov 5,2.3; Otkr 14,12).
11. Svetlo svetu (Mt 5,14; 1 Sol 5,5).	11. Hodati kao deca svetla (Mt 5, 15,16; Efes 5,8).
12. Ocisceni (Jov 15,3; 1 Jov 1, 7.9)	12. Cistiti se (2 Kor 7,1; Fil 4, 8).
13. Sveti (Efes 1,4; 1 Kor 3,17; 3,7; 1 Pet 1,15.16; 2 Pet 3, 14).	13. Ziveti svetim zivotom (1 Jov Jev 3,1).
14. Sloboni od ropstva grehu (Jov 8, 32-36; Rim 6,18; 8,2).	14. Ne dozvoliti da greh vlada (Rim 6,22; Gal 5,1.13.14; 2 Kor 3,17.18).
15. Sigurni u Hristu (2 Pet 1,5; Rim 8,1; Jov 10,27.28).	15. Uzivati tu sigurnost (2 Pet 1, 10; Jev 10,19-22; 1 Sol 1,5).
16. Vodjeni Duhom (1 Kor 3,16; 6,19.20; 2 Kor 16,16; Rim 8, 9.10).	16. Prepustiti se kontroli Duha (Gal 5,16.17.25; Efes 4,30; 5, 18; 1 Sol 5,19).
17. Darovani Duhom (Rim 12,5.6; 1 Kor 12,4.12; Efes 4,7-13).	17. Upotrebi tvoj dar (Rim 12,3-8; 1 Pet 4,11).
18. Opunomoceni za svedocanstvo (Lk 24,49; Dela 1,8; 2 Kor 4, 7; 3,10; Efes 3,20; 2 Tim 1,7).	18. Svedociti o toj sili (1 Kor 2, 4; Efes 6,10; Fil 4,13).
19. Data Hristova ljubav (Rim 5, 5, 1 Kor 12,31; 13,1-13).	19. Voleti kao sto je Isus voleo (Jov 13,34.35; Jov 3,18.23; 1 Pet 1,22; 4, 8; 1 Jov 2,5; 5,14,7.12)

20. Legalno „u Hristu“ (1 Kor 1, 15,4-7; Jov 2,6.28; 3,6).

20. Radosno ostati u Hristu (Jov 30; Efes 1,3-16.10; 2,5.6.13).

Zivot koji Bog ocekuje od svakoga vernika je zivot Njegovog Sina. Sve sto nam je potrebno je obezbedjeno za nas u Hristu. Mi se nikada ne opravdavamo verom **plus** dela, ali pravo opravdanje verom uvek **donosi** dela (Jov 14,12; Efes 2,8-10; Tit 3,5.8). „Jer svaki koji je rođen od Boga pobeđuje svet; i vera je vasa ova pobjeda koja pobjedi svet“ (1 Jov 5,4).

OPRAVDANJE I POSVECENJE KLJUCNE MISLI IZ 11. POGLAVLJA

1. Opravdanje i posvecenje su zasnovani na objektivnom jevandjelju - ono sto je Hristos vec pripremio i ucinio za celokupnu ljudsku rasu.
2. Mi primamo i dozivljavamo opravdanje i posvecenje samo kroz veru.
3. Opravdanje je dar jevandjelja koji nas legalno proglašava pravednima pred Bogom; posvecenje je onaj deo jevandjelja koji ustvari proizvodi pravdu u nama.
4. U danasnjoj crkvi postoje tri uobicajena pogresna shvacanja o opravdanju i posvecenju:
 - a. **OPRAVDANJE VEROM SE ODNOSI SAMO NA OPROSTENJE PROSLIH GREHA.** Opravdanje ukljucuje oprostjenje, ali ide jos dalje i proglašava nas pravednima i menja nasa egocentricna srca u Hristocentricna
 - b. **SVAKI PUT KADA PADNEMO ILI SAGRESIMO POSTAJEMO NEOPRAVDANI.** Ovo pogresno shvacanje je zasnovano na verovanju da je nase opravdanje zasnovano na nasoj poslusnosti - ideja koja nema biblijsku osnovu.
 - c. **DA BI POSTIGLI CILJ POSVECENJA POTREBAN NAM JE CEO ZIVOT I MOZDA CAK I VISE.** Posvecenje nije savrsenost; ono je zivot u kome verom zivi Hristos i merilo hriscanskog zivota. Posvecenje je zaista delo koje traje celoga zivota, ako zelimo da odrzimo duhovni zivot, kao sto je uzimanje hrane neophodno za odrzavanje fizickog zivota.

12. RADOSNO ISKUSTVO SPASENJA

U prethodnim poglavljima smo proučavali razne strane objektivnog jevandjelja - plan spasenja koji je već bio pripremljen i obezbeđen za celokupno čovečanstvo u Isusu Hristu. U poglavljima 10 i 11 smo videli da istina jevandjelja ostaje samo zbir učenja, bez sile dok ne postane stvarnošću u iskustvu vernika. U ovom poglavlju ćemo proučavati jevandjelje kao lično iskustvo. Sta je sve uključeno u spasenje? Kakav je odnos između spasenja kao objektivne činjenice i spasenja kao subjektivnog iskustva?

DEFINICIJA JEVANDJELJA

Mnogi gledaju na spasenje kao da su time izbačeni od smrti i da im je garantovan večni život, kao da su izbačeni od pakla i da im je dato nebo. Spasenje uključuje izbačanje od smrti i pakla, ali uključuje i mnogo više od toga. Spasenjem dolazi do radikalne promene u našem položaju kao i u našem statusu pred Bogom.

Mi smo svi rođeni „u Adamu“. To je naš prirodni položaj, koji je beznadežan, jer su u Adamu „svi sagresili“ (Rim 5,12) i „svi umrli“ (1 Kor 15,22). U trenutku kada iskreno odgovorimo na jevandjelje, mi smo izbačeni iz našeg položaja u Adamu i verom ujedinjeni u Hristu. Kao što se naša situacija time radikalno promenila, isto tako se i naš status radikalno promenio.

U Adamu mi pripadamo ovome svetu, koji je potpuno pod Sotoninom kontrolom i koji je osuđen na propast (Jov 14,30; 1 Jov 5,19; 2 Pet 3,9.10). Posto smo sada verom u Hristu, mi ne pripadamo više ovome svetu (Jov 15,19; 17,14.16); mi smo izbačeni iz sadašnjeg zlog sveta kroz Hristov krst (Gal 1,4). Pavle kaže,

A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svet, i ja svetu.

Spasenje, kao **iskustvo**, se može opisati kao izlazak iz sveta koji je pod Sotoninom kontrolom i ulazak u crkvu, koja je pod Hristovom vladavinom (1 Jov 5,19). Izlazak Božjeg naroda iz Egipta za Hanan predstavlja ovu veliku istinu. Egipat je simbol ovoga gresnog sveta, a Hanan predstavlja crkvu koja je određena za nebo. Kada su Izraelci presli Crveno more (simbol krštenja), oni su se oprostili zauvek od Egipta (sveta) i Faraona (simbol Sotone). Kada su usli u Hanan, obećanu zemlju koja je bila simbol crkve, usli u u Božji dom (1 Kor 10,1-11).

Pisci Novoga Zaveta su namerno izabrali reč **eklezija** (prevedeno **crkva**), zbog njenog simboličkog značenja u Starome Zavetu, da bi opisali Božji narod. Ova grčka reč je načinjena od dve reči, **ek** što znači „iz“ i **lezija** što znači „pozvati“. Prema tome **eklezija** opisuje crkvu kao „narod pozvan iz“. Odakle smo mi, koji verujemo u Hrista, ustvari pozvani? Odgovor je da smo pozvani iz sveta. Isus je to objasnio u Jovanu 15,19: „Vi niste od sveta, nego sam vas ja izabrao iz (**ek**) sveta.“

Ova istina značajno doprinosi razumevanju iskustva spasenja i pomaze da shvatimo nekoliko za nas, koji verujemo u Hrista, vrlo važnih činjenica. Prvo, mi kao hriscani više ne pripadamo ovome svetu; mi smo postali stanovnici neba. Sotona, „princ ovoga sveta“ (Jov 12,31), je u ratu sa Hristom, Gospodarem neba, tako da smo mi hriscani postali strancima koji žive na neprijateljskoj teritoriji. To je razlog zbog koga je Isus rekao da će to biti prirodno da nas svet

mrzi i progoni (Jov 15,19; 1 Jov 3,13). Ako se to danas ne događa, to ne znači da se je svet promenio; to je zato što svet ne vidi Hrista u nama (2 Tim 3,12).

Drugo, kao stanovnici neba, sve naše veze sa svetom moraju biti prekinute. Sav nacionalni ponos mora nestati, jer u Hristu „nema Jevrejina. ni Grka“. Sve klasne razlike moraju nestati, jer „nema roba ni gospodara“. Čak i simboli našeg statusa moraju nestati, jer „nema muskoga roda ni zenskoga; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu (Gal 3,28).

Isto tako mi ne treba da se udružimo sa svetom, iako treba da budemo u njemu kao so i svetlost, soleci o osvetljavajući ga radosnom vesticu o Isusu Hristu (Mt 5,13.14). Jakov to jako lepo objašnjava. Ne znate li da je prijateljstvo ovoga sveta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoće svetu prijatelj da bude, neprijatelj Bozji postaje (Jak 4,4; 1,27).

Kao treće i poslednje, biti pozvan iz sveta znači oprostiti se od korena sveg zla, koji je „srebroljublje“ (1 Tim 6,10). Novac je sastavni deo ovoga sveta i ljubav prema novcu je centar svake pozude. Sam po sebi novac nije zlo, jer inače crkva ne bi trebala da ima ništa sa njim. Problem je **ljubav prema novcu**, koja je koren svakog zla. Ljubav prema novcu je isto što i ljubav prema sebi. Ona jasno pokazuje da se nismo odvojili od naše ljubavi prema sebi, kako to Hristov krst zahteva.

Jedan od dobrih pokazatelja da smo zaista u Hristu, bogati ili siromasni, je naš odnos prema novcu (Mt 6,24). Iz ovoga razloga je Bog uveo svoj program desetka i darova (Mal 3,8.9). Ako smo zaista u Hristu, vraćanje desetka i davanje darova će biti uzitak, bez obzira na našu novčanu situaciju. Sa druge strane, ako je naša vera u Hrista egocentrična i nije motivisana ljubavlju, to će se jasno pokazivati u zadržavanju desetka i darova. Naš život će biti suprotan Isusovim recima „Mного je blaženije davati, nego li primati“ (Dela 20,35; 2 Kor 5,7).

Naš novac nije ono što Bog želi; On želi naš. Krst zahteva da pripadamo potpuno Bogu, jer smo kupljeni skupocenom krvlju Njegovog Sina (1 Pet 18,19; 1 Kor 6,20; 2 Pet 2,1). Kako može Bog (ili Njegova crkva) da zna da smo se zaista predali Njemu kao što to prava vera zahteva? Jedan od načina je naša vernost u desetku i darovima. Nevernošću u ovom području uzimamo od Boga ono što po pravdi pripada Njemu - naš same. Jedan od razloga zašto je crkva da naš tako finansijski slaba je da previše članova ima egocentričnu, umesto vere koja deluje kroz ljubav. O, kada bi Bog otvorio naše oči da vidimo kakvi smo u stvarnosti - „nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go (Otkr 3,17).

SPASENJE I KRSTENJE

Mi, Adventisti, se neki put toliko koncentrisemo na pravilan **nacin** krštenja, tako da gubimo važnost **znacaja** ovog važnog rituala. Prema samom Isusu, krštenje je vrlo usko povezano sa spasenjem. Kada je poslao učenike da propovedaju jevandjelje celome svetu, On je dodao: „Koji uzverjuje i pokrsti se, spasce se“ (Mk 16,16).

Zasto je Isus ukljucio krstenje kao neophodno za spasenje?

Krstenje naš, naravno, samo po sebi ne spasava. Odlucuje je ono šta krstenje predstavlja. Hristov krst stoji kao veliko razgranicenje izmedju Njegove crkve i sveta pod Sotonom. Krstenje je simbol našeg poistovećenja verom sa Hristovim krstom, koji naš zauvek odvaja od sveta greha. Ovo je ono što Biblija naziva biti spasen ili opran vodom (1 Kor 6,11; Efes 5,26; Tit 3,5; Otkr 1,5).

Apostol Petar povlaci razliku izmedju vode potopa iz Nojevih dana i vode krštenja. Kada je

potop dosao, samo „osam dusa ostade od vode“ kaze Petar i naglasava da je to primer kako „i nas sad spasava krstenje“ (1 Pet 3,20.21). Da bi razumeli Petrovo poredjenje, treba da se zapitamo: „Od cega su Noje i njegova familija bili spaseni u vreme potopa?“ Zar to nije bilo od prokletog, gresnog sveta?

Sledeci Bozja uputstva, Noje je sagradio kovceg i propovedao izgubljenom svetu da udje u nju i bude spasen. Ali samo Noje i njegova familija, zajedno sa zivotinjama u kovcegu, su bezbedno plovili vodama. Osim ovih osam, svaka ziva osoba na zemlji se udavila. Vode potopa su vecno odvojile Noju i njegovu familiju od pokvarenog sveta, ciji deo su i oni bili. Kovceg je simbol Hristove crkve. Mi ulazimo u crkvu kroz vodu krstenja i to nas vecno odvaja od pokvarenog sveta, kome pripadamo rođenjem. Krstenje su, prema tome, vrata kroz koja izlazimo iz prokletog, pokvarenog sveta i ulazimo u Hristou crkvu, koja je odredjena za nebo.

Prema Rimljanima 6,3.4, krstenje simbolizuje nasu zajednicu sa Hristovim raspecem, sahranom i vaskrsenjem. Hristos je umro grehu i ovome svetu (Rim 6,10; Gal 1,4; 6,14). Kada verom sudelujemo u toj smrti, mi se takodje zauvek oprastamo od greha i ovog pokvarenog sveta. Simbol ovoga je nasa zajednica sa Njim u krstenju, kada smo sahranjeni pod vodom.

Nakon toga, isto tako kao sto je Hristos ustao iz mrtvih i ostavio greh u grobu, mi ustajemo iz vode krstenja da sluzimo Bogu u novome zivotu (2 Kor 5,17; Rim 6,4). Krstenje postaje javno priznanje nase vere kojom smo umrli u Hristu i imamo novi zivot koji je sakriven u Njemu (Kol 3,3). Tako nalog o krstenju predstavlja sve ono sta nase spasenje ukljucuje.

Ne treba nikada da zaboravimo da nas akt krstenja ne moze nikada spasiti. Ono sto nas spasava je nase predanje istini koju krstenje predstavlja. Jevreji su pogresno naglasavali delo obrezanja umesto njegov znacaj. Nesmemo nikada pasti u istu zabludu u vezi sa krstenjem. Krstenje, cak i krstenje uronjavanjem, vredi za nas samo sta ono predstavlja - nasu zajednicu verom sa raspetim, sahranjenim i vaskrsim Hristom. To je ono sto nas spasava, a ne sam akt krstenja.

SPASENI U CRKVU

Svet kojem mi pripadamo rođenjem je u neprijateljstvu sa Bogom i pod osudom. Prema tome, da bi nas spasio, krst nas mora izbaviti iz sveta i postaviti u crkvu, Hristovo telo. Jevandjelje nas ne spasava u prvom redu od pakla u nebo ili od smrti u zivot, nego iz sveta u crkvu. Kao subjektivno iskustvo to je uvek prvi korak naseg spasenja. **Bog nas nikada neće uzeti na nebo kao pojedince, nego samo kao clanove Njegove crkve.**

Sada mozemo razumeti zasto je crkva na zemlji predmet najvece Hristove brige (Efes 5,27). Enoh, Mojsije i Ilija su vec otisli na nebo, ali samo kao prvina od onih koji pripadaju Hristovom telu. Isus priprema mesto za svoju crkvu i obecao je da ce se vratiti po drugi put da ju uzme na nebo. Spasenje pocinje time sto smo izbavljeni iz sveta u crkvu.

Tragicno je videti kako se svet danas vuce u crkvu. Suprotno Hristovom jevandjelju, crkva danas imitira svetsku modu, prihvata njegovu filozofiju i zavisi od njegovih izvora. Sve ovo se dogadja zbog toga sto je crkva izgubila pravo znacenje doktrine o spasenju. Nije ni чудо da je crkva tako slaba i da se ne razlikuje od sveta. Kada je Hristos bio ovde na zemlji, On je bio stranac i putnik. On je bio na svetu i svedocio mu istinu, ali nije bio od sveta. Tako isto treba da bude sa hriscanima i sa crkvom. „Jer svaki koji je rodjen od Boga pobeđuje svet; i vera je nasa ova pobjeda koja pobjedi svet“ (1 Jov 5,4.5). Biti spasen znaci oprostiti se svega

sto pripada svetu i postati deo crkve. Hristov krst zabranjuje da bilo sta sto je sebicno ili od sveta udje u crkvu.

Novi zavet definise crkvu kao „telo Hristovo“ (Rim 12,2-5; 1 Kor 12,27; Efes 1,19-23; Kol 1,24). Kada postanemo hriscani, mi postajemo deo tog tela. Ovo je jedna od stvari koje je Isus imao na umu kada je uveo hleb u cin Gospodnje vecere. „Jer smo mi jedan hleb, jedno telo mnogi; jer svi u jednome hlebu imamo zajednicu“ (1 Kor 10,17). Ovaj koncept da su svi hriscani deo jednoga tela - crkve - ima vaznu primenu na nacin kako mi zivimo kao hriscani. Dok smo pripadali svetu, mogli smo ziveti manje ili vise onako kako nam se svidja, jer je svet zasnovan na Sotoninom principu egocentricne ljubavi. Ali kao hriscani koji su vazan deo Hristovog tela, mi vize ne mozemo ziveti da bi ugadjali sebi. Zakon tela zahteva da zivimo pod vladavinom glave, koja je Hristos (Efes 5,23; Kol 1,18). Kao sto glava kontrolise razlicite delove ljudskog tela, tako hriscanin mora biti pod potpunom Hristovom kontrolom.

Ljudsko telo je savrseno koordinisano, jer nijedan deo tela ne radi nista sam po sebi, nego funkcionise po uputstvima glave. Hristovo telo ce isto tako iskusiti jedinstvo i savrseni sklad kada svaki vernik licno - clan crkve - ne cini nista sam po sebi bez da zivi potpuno po Hristovim uputstvima, koji je glava crkve.

Svaki vernik, bez izuzetka, ima vaznu ulogu u okviru tela. „Udi svi nemaju jedan posao“; svaki ud igra vaznu ulogu u telu. A imamo razlicite darove po blagodati koja nam je dana; ako prorostvo, neka bude po meri vere; ako li sluzbu, neka sluzi; ako je ucitelj, neka uci; ako je tesitelj, neka tesi; koji daje neka daje prosto; koji upravlja, neka se brine; koji cini milost, neka cini s dobrom voljom (Rim 12,4.6-8; 1 Kor 12,12-25).

Ovo isto tako znaci da ce svaki ud postovati rad drugog, kao i brinuti za njihovu dobrobit. Kada telo funkcionise kako treba, onda nema „raspre u telu, nego da svi udi jednako brinu jedan za drugoga. I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim se raduju svi udi“ (1 Kor 12,25.26).

Kao sto ljudsko telo raste i razvija se, tako mora i crkva. Kada je Hristos otisao nazad na nebo, On je ostavio specijalne darove svojoj crkvi. "I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevandjeliste, a jedne pastire i ucitelje, da se sveti pripreve za delo sluzbe, na sazidanje tela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanja Sina Bozijega, u coveka savrsena, u meru rasta visine Hristove" (Efes 4,11-13).

Svet se pod Sotonom razvijao nekih sest hiljada godina. Isto tako se i crkva mora razviti tako da „jer gde se umnozi greh, onde se jos vecma umnozi blagodat“ (Rim 5,20). Sto vise Sotona pokazuje silu greha i sebicnosti, tim vise Bog mora pokazati silu jevadjelja ljubavi kroz crkvu. Sotona je neprijatelj koji je pobedjen u velikoj borbi, ali Hristova pobeda se mora pokazati kroz crkvu - i bice pokazana na kraju vremena.

Danas je mnogo toga sto pripada svetu kamouflirano; cak ni hriscani nisu cesto svesni da „sav svet lezi u zlu“ (1 Jov 5,19). Dolazi vreme i skoro je tu, kada ce sve postati sasvim jasno. „I cudu se sva zemlja iza zveri i poklonise se zmiji (Sotoni), koja daje oblast zveri“ (Otkr 13,3.4). U to vreme ce zemlja biti obasjana Bozjom slavom, koja ce sijati kroz Njegovu crkvu (Rim 18,1). Ovo se mora dogoditi pre nego sto Hristos dodje. Svet je danas zaista zreo za kraj, ali crkva na zalost jos nije. Bog strpljivo ceka da se Njegov narod pokaje i potrazi Njegovo lice svim srcem. To je razlog zasto je tako hitno da se istinsko jevandjelje obnovi u Bozjem narodu. Ono mora postati stvarno „sila Bozja na spasenje“ (Rim 1,16).

PODRUCJE KOJE JEVANDJELJE OBUHVATA

Hristos je dosao na ovaj svet da nas spasi potpuno i sasvim od greha. Kako je spasenje dato nama, koji smo pozitivno odgovorili na radosnu vest? Mnogi hriscani imaju ograniceno razumevanje objektivnog jevandjelja - spasenja koje je vec pripravljeno i dovrsono za nas u Isusu Hristu. Prema tome, i njihovo subjektivno iskustvo primanja spasenja je isto tako ograniceno. To je razlog zbog koga su mnogi hriscani (posebno Adventisti) zbunjeni kada ih neko pita jednostavno pitanje „Da li si spasen?“. Ustvari i ti koji pitaju cesto ni sami ne znaju sta je sve obuhvaceno planom spasenja.

Sve ono sto je neophodno za nase spasenje od greha je vec gotova cinjenica u Hristu. Kao **subjektivno iskustvo** nase spasenje je prosla, sadasnja i buduca stvarnost. U Hristu smo spaseni od krivice i kazne za greh, njegove sile, i isto tako njegovog prisustva i prokletstva. To je **sadasnja** situacija svih onih koji su se verom pokorili istini kakva je u Isusu Hristu. Kada dodje do toga da sloboda od greha postane subjektivno iskustvo u nasim zivotima, mi ne primamo sve ove aspekte jevandjelja u isto vreme. Svi oni su garantovani verniku koji je u Hristu, ali ih mi dozivljavamo kao tri faze.

Prva faza je prilikom obracenja, kada smo ujedinjeni verom sa Hristom. U tom trenutku smo spaseni krivice i kazne za greh i proglašeni savršeno pravednima. Ovo je znacenje opravdanja. Medjutim, to ne znaci da smo i prakticno spaseni od sile i moci greha. Sloboda od sile greha je nesto sto ce biti deo naseg svakodnevnog iskustva dokle god nastavimo da zivimo verom. Ovo je proces posvecenja i trajace dokle god zivimo.

Pri drugom Hristovom dolasku ce svi vernici biti spaseni od prokletstva i prisutnosti greha. To je „blazena nada“ koju ocekujemo sa tolikom ceznjom (Tit 2,13; Rim 8,19-25).

Prema tome, mi kao hriscani mozemo sa pouzdanjem reci **da smo spaseni**. U isto vreme moramo priznati **da smo bili spaseni** i **da cemo biti spaseni**. Mi smo vec sada spaseni svake osude i prema tome imamo mir sa Bogom (Rim 5,1; 8,1), ali mi takodje bivamo spaseni od greha koji je u nama time sto se „borimo u dobroj borbi vere“ (1 Tim 6,12). Konacno, mi ocekujemo Hristov slavni dolazak, kada cemo biti spaseni od pokvarenosti greha, koja je prozela svaki ud naseg tela (Rim 8,23-25; 1 Kor 15,51-57; Fil 3,20.21).

Celokupna istina o spasenju nas uci da nasa hriscanska nada nije ogranicena samo na ovaj zivot. „I ako se samo u ovome zivotu uzdamo u Hrista“, rekao je Pavle vernicima u Korintu, „najnesretniji smo od svih ljudi“ (1 Kor 15,19). Stati kod proslog spasenja znaci primiti samo trecinu jevandjelja. Ne samo da se trebamo radovati da imamo vecni zivot na nebu, nego trebamo dopustiti tom zivotu da pocne sada. „I svaki koji ovaj nad ima na njega, cisti se, kao i on (Bog) sto je cist“ (1 Jov 3,3; Rim 13,14; Gal 5,16).

Konacno, mi ocekujemo taj slavni dan kada se nas Spasitelj bude pojavio da nas uzme kuci. Tamo cemo iskusiti spasenje u potpunosti, koje nam je sada dostupno u Isusu Hristu.

RADOSNO ISKUSTVO SPASENJA
KLJUCNE MISLI IZ 12. POGLAVLJA

1. Kada odgovorimo na jevandjelje, radikalna promena se događa u našem položaju i statusu pred Bogom. „U Adamu“ smo pripadali ovome svetu, koji je pod Sotoninom kontrolom i osuđen na propast. „U Hristu“ smo postali stanovnicima neba i članovi Božje crkve, kojom upravlja Hristos.
2. Krštenje je javno priznanje naše vere kojom smo umrli sa Hristom i imamo novi život, koji je sakriven u Njemu (Kol 3,3).
3. Hristos nas nikada neće uzeti na nebo kao pojedince, samo kao članove Njegove crkve, koja je Njegovo telo.
4. Mi doživljavamo sve ono što jevandjelje obuhvata u tri faze:
 - a. Prilikom obracenja smo spaseni krivice i kazne za greh. To je opravdanje.
 - b. Kada živimo verom, doživljavamo slobodu od sile greha. To je posvecenje.
 - c. Prilikom drugog Hristovog dolaska ćemo biti spaseni od prokletstva i prisutnosti greha. To je proslavljanje.
5. Prema tome, hriscanin može reći, „Ja sam spasen“; „Ja sam u procesu spasenja“; „Ja ću biti spasen“. Jevandjelje, u njegovom punom značenju, nije ograničeno samo na ovaj život.

13. PRINCIP KRSTA

Ranije u ovoj knjizi smo proučavali Hristov krst kao objektivnu činjenicu. U ovom poglavlju ćemo se zanimati primenom ove istine u našem životu. Sila jevandjelja je zasnovana na krstu (1 Kor 1,17.18). Kada se krst primeni na život vernika, on postaje sila Božja na spasenje. Krst ima isto tako važne primene na način kako mi živimo naš hrišćanski život. Razmotrićemo ove primene pre nego što proučavamo krst kao Božju silu da nas spasi od greha.

VERNIKOV KRST

Vecini od nas je poznato da hrišćanski život uključuje nošenje neke vrste krsta (Mt 10,38; 16,24; Lk 9,23; 14,27). Može se dogoditi da ne shvatimo da je taj krst ustvari Hristov krst. Krst kojega je svaki hrišćanin pozvan da nosi **nisu** poteškoće i iskuse ovog života. Mnogi veruju da Bog daje svakom verniku da nosi krst- nekome teži, nekome lakši. Neki se suocavaju sa vrlo teškim okolnostima, dok drugi nose samo lak krst. Ova ideja je Sotonina prevara. Isus nije uopšte imao tu ideju na umu kada je govorio o tome da hrišćani treba da nose svoj krst. Poteškoće života su posledica greha, i svi ljudi, vernici kao i nevernici, moraju da ih nose.

Krst, o kome je Isus govorio i kojega svaki vernik mora nositi da bi Ga sledio, je **Isusov** krst. Ustvari, nemoguće je da osoba bude istinski ujedinjena sa Hristom bez da bude poistovećena sa Njegovim krstom. Krštenje, kao što smo videli u poslednjem poglavlju, je znak našeg poistovećenja sa razapetim, sahranjenim i vaskrslim Hristom (Rim 6,3-5). Vera u Hrista nas poistovećuje sa Njegovim krstom, tako da on postaje isto tako našim krstom. Zbog toga Pavle kaže: "A ja Bože sačuvaj da se drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svet, i ja svetu" (Gal 6,14; 2,20).

Mi ne treba da odvajamo nikada naš krst od Hristovog krsta, jer nema spasenja od greha bez Njegovog krsta. Kada je Hristos bio razapet, dogodile su se tri stvari koje značajno utiču na život svakog vernika. One se mogu sažeti kao sledeće:

1. Ono što su Sotona i svet učinili Hristu na krstu. To je sablazan (uvreda) krsta;
2. ono što je Bog učinio svome Sinu na krstu. Ovo uključuje Hristovu krv;
3. ono što je Bog učinio za ljudsku rasu u Hristu na krstu. Ovo se odnosi na sam Hristov krst.

Pogledaćemo svaku od ovih tačaka po redu.

SABLAZAN KRSTA

Sablazan krsta je došao zbog onoga šta su Sotona i svet učinili Hristu na krstu. Tamo su pokazali svoju krajnju i potpunu mržnju prema Njemu. Ta mržnja ih je dovela do toga da Ga izlože otvorenom preziru (Jev 6,6), prouzrokujući mu neopisivu patnju i konačno ga razapnu na krst da umre mučeničkom smrću. Biblija opisuje ovu istinu, primenjenu na život svakog vernika, kao „sablazan krsta“ (Gal 5,11).

Postati hrišćaninom znači mnogo više nego samo se pridružiti verskoj organizaciji. Ono uključuje radikalnu promenu položaja i statusa. Osoba koja postaje pravi vernik nije više „u Adamu“, nego je sada „u Hristu“. On ili ona više ne pripada svetu, nego je postao/la stanovnikom Božjeg carstva. Zbog velikog rata koji se vodi između Sotone, princa ovoga

sveta, i Hrista, gospodara neba, jasno je da ce svako ko se oprostiti od svoga položaja u ovome svetu i ujedini se sa Hristovim carstvom na zemlji (Njegovom crkvom) biti napadnut od Sotone i sveta. Isus je upozorio svoje ucenike, „Kada biste bili od sveta, onda bi svet svoje ljubio: a kako niste od sveta, nego vas ja od sveta izabrah, zato mrzi na vas svet“ (Jov 15,19; 1 Jov 3,13). Pavle kaze, „A i svi koji hoce pobožno da zive u Isusu Hristu, bice gonjeni“ (2 Tim 3,12). Ali, mozda ces reci, crkva nije progonjena danas.

Crkva nije progonjena danas ne zato sto je svet napredovao, ni zato sto su se Hristos i Sotona pomirili. Crkva nije progonjena, jer je usla u neposvecenu zajednicu sa svetom. Crkva je ovoj ili onoj formi toliko dugo bila u zajednici sa svetom tako da se nalazi u zarobljenstvu, kao Izrailj u Vavilonu. Godinama je Bozji narod ignorisao Njegov jasni savet i pozajmljivao svetsku filozofiju - upotrebljavajuci i oslanjajuci se na njegove izvore, ukljucujuci se u svetsku politiku, pregovarajuci sa raznim svetskim organizacijama. Ovo je najociglednije u delovima zemaljske kugle gde crkva radi pod uputstvima svetovne drzave. To je razlog zbog koga je Bozja poslednja poruka svetu „Izadjite iz nje (Vavilona), narode moj, da se ne pomesate u grehe njezine, i da vam ne naude zla njezina“ (Otkr 18,4).

Iako je razlika izmedju crkve i sveta danas jedva vidljiva, ovo stanje nece trajati dugo. Bog je obecao da ce se imesati i popraviti situaciju. "Ako bude broj sinova Izrailjevih kao pesak morski, ostatak ce se spasti; jer ce on izvršiti rec svoju, i naskoro ce izvršiti po pravdi, da, ispunice Gospod naskoro rec svoju na zemlji (Rim 9,27.28).

Istiniti svedok porucuje crkvi poslednjeg vremena i kaze, „Ja koje god ljubim one i karam i poucavam; postaraj se dakle i pokaj se“ (Otkr 3,19).

Kada Hristos bude resetao i cistio Svoju crkvu (Amos 9,9-12), kada Njegov karakter bude proizveden u zivotu u zivotu Njegovog naroda, tada ce „sablazan krsta“ ponovo postati stvarnost i istorija ce se ponoviti. Tada ce se razjedinjeni svet ujediniti protiv zajednickog neprijatelja, Hristove crkve. Bozji narod ce ponovo biti izlozen javnoj poruzi i patiti nevolje i smrt (Mt 24,9.10; Lk 6,22). U to vreme Bozja slava mora sijati kroz nas, kada se budemo radovali sto smo ubrojani medju dostojne da podnesemo sram u Njegovo ime (Dela 5,41). Ohrabrice se Petrovim recima, „Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom“ (1 Pet 2,21).

HRISTOVA KRV

Druga znacajna stvar koja se dogodila na krstu ukljucuje ono **sta je Bog ucinio svome Sinu na krstu**. Nije dovoljno jednostavno poznavati istinu krsta; mi trebamo biti dotaknuti njenom silom, ako zelimo da ona vazi i za nas.

Na krstu je Bog stavio greh svake osobe na Hrista, Nosioca nasih greha. Adamov greh, koji je doneo osudu celom covecanstvu, plus gresi svakoga koji je rodjen na ovome svetu, su nagomilani na naseg Zamenika (Isa 53,6). Bog nije postedeo svog vlastitog Sina, nego je izmerio punu platu za greh na Njega tako da „Jednom zrtvom je on (Hristos) usavrsio zauvek one koji su posveceni“ (Jev 10,14; 9,25-28). Ova uzvisena zrtva je ispunjenje mnogih zrtava prinutih u starozavetnoj sluzbi u svetinji; ona je u Novom Zavetu nazvana „krvlju Hristovom“.

Pisci Novoga Zaveta neizmerno cene Hristovu krv. Ona je u stanju da nas iskupi (1 Pet 1,18.19); opravda (Rim 5,9); ocisti od svakog greha (1 Jov 1,17); odstrani krivicu za nase grehe (Mt 26, 27.28) i nacini mir izmedju gresnih ljudskih bica i svetoga Boga (Kol 1,20). Ovo su samo neki od atributa koje Novi Zavet pripisuje Hristovoj dragocenoj krvi.

Pre nego sto otkrijemo snagu Hristove krvi u zivotu vernika, potrebno je da razumemo znacenje izraza „Hristova krv“. U Svetome Pismu Hristova krv igra znacajnu ulogu kada se govori o grehu. „I gotovo sve se krvlju cisti po zakonu, i bez prolivanja krvi nema oprostjenja“ (Jev 9,22). Prolivanje krvi pokazuje da je zivot polozen. Bog je rekao, „Jer je dusu telu u krvi; a ja sam vam je odredio za oltar da se ciste duse vase; jer je krv sto dusu ocisca“ (3 Moj .7,11).

Sva krv prolivena u razlicitim sluzbama Staroga Zaveta je predstavljala Hristovu krv - Njegov zivot, koji je On položio na krstu za grehe sveta. Mi je treba nikada da objasnjavamo izraz „Hristova krv“ kao da se odnosi na Njegovu ljudsku krv. Ona se nije razlikovala od nase krvi (Jev 2,14) i sama po sebi nije imala snagu da spasi. „Hristova krv“ oznacava Njegov bozanski zivot - pravi, nepozajmljeni, koji ne potice od nikoga drugoga - koji je dao u zamenu za nas zivot pod osudom. U Hristu je zauvek umro nas osudjeni zivot. To je najveća zrtva koja nas spasava od krivice i kazne za greh, koja nas osposobljava da zivimo. To je ono u cemu se sastoji sila krvi.

Prema Svetome Pismu, Hristova krv nas spasava na tri nacina: u odnosu na Boga, u odnosu na covecanstvo, i u odnosu na Sotonu.

U odnosu na Boga. Kao sto je prestup zakona, greh je isto tako „od djavola“ (1 Jov 3,8). Prema tome, nasi gresi imaju znacajan uticaj na nas odnos sa Bogom. „Nego bezakonja vasa rastavise vas s Bogom vasim, i gresi vasi zaklonise lice njegovo od vas, da ne cuje“ (Isa 59,2). Greh nas odvaja od Boga i prekida nas odnos sa Njim.

To nas, naravno, stavlja u beznadeznu situaciju, jer je Bog izvor zivota; mi ne mozemo ziveti bez Njega. Kako onda mogu gresna ljudska bica biti pomirena sa Bogom? Jedini odgovor je Hristova krv. „Jer smo se pomirili s Bogom smrću (krv, stih 9) sina njegova dok smo jos bili neprijatelji“ (Rim 5,10). Kada se verom Hristova krv primeni na nase zivote u grehu, dogadja se pomirenje izmedju nas i Boga. „Opravdavsi se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista“ (Rim 5,1; Jov 14,27).

Ne samo da nas Hristova krv miri sa Bogom kada prvi put dodjemo njemu u veri, nego jos vise od toga, ona nastavlja da nas cisti i oprasta nam svakoga dana, ako ostanemo u njemu i priznajemo nase grehe (1 Jov 1,7.9). Sila Hristove krvi nikada ne gubi svoju delotvornost da nas spasi od nasih greha. Prema tome, nas odnos sa Bogom nije nikada prekinut; mi mozemo doci k njemu slobodno svaki put kroz Hristovu krv, bez obzira kakvo je bilo nase zivotno iskustvo do tada (Jev 10,19-22).

Mnogi od nas nailaze na prepreke u zivotu molitve, jer radije gledamo na sami sebe i nase pogreske nego da dodjemo Bogu kroz zasluge Hristove krvi. Bez obzira kakvo je nase hriscansko iskustvo, mi trebamo prici Bogu samo kroz krv njegovog Sina. Kroz tu krv mi mozemo uvek prici slobodno, bez srama ili straha.

U odnosu na covecanstvo. Greh donosi krivicu i stres u nase medjuljudske odnose kao sto i prekida nas odnos sa Bogom. Svakome od nas je krivica poznata. Krivica je neugodna; ustvari medicina potvrđuje da velika vecina ljudskih bolesti i bolova dolazi zbog problema krivice. Djavo i svet nude mnoge lekove za krivicu, ali ni jedan nas ne moze zaista i za stalno osloboditi nje. Samo Hristova krv nas moze izbaviti od grize savesti (Jev 9,14; 10,2).

Osoba koja je dotaknuta silom Hristove krvi je medju najsrećnijim ljudima na svetu, bez obzira sta drugo ima da ponudi u ovome zivotu. Ne samo da kroz Hristovu krv ima mir sa Bogom, nego je isto tako nasla unutrašnji mir sa samim sobom kroz tu istu krv. David, koji je poznavao Bozju moc da oprost, je rekao: „Blago coveku (srecan je covek), kojemu Gospod

ne prima greha, i u cijem duhu nema lukavstva“ (Ps 32,2). Ova ista prednost pripada svakom verniku cija vera pociva na Hristovoj krvi.

U odnosu na Sotonu. Nasi gresi prouzrokuju i trecu posledicu. Oni daju Sotoni, neprijatelju nasih dusa, priliku da nas optuzi pred Bogom. Otkrivenje 12,10 kaze da Sotona optuzuje hriscane pred Bogom dan i noc. Njegove optuzbe su istinite, jer smo zaista pocinili mnoge grehe, tako da ih ni mi, ni Bog, ne mozemo negirati. Sta da radimo onda sa ovim optuzbama? Stih iz Otkrivenja 12,11 nam daje odgovor:“Oni ga pobedise (Sotonu i njegove optuzbe) krvlju Jagnjetovom“. Hristova krv je u stanju da neutralise svaku optuzbu koju Sotona podize protiv nas.

Na osnovu svoje krvi Hristos, nas zastupnik i posrednik, odbija optuzbu djavola (Zah 3,1-4; Juda 9). Uzrok Sotoninog poraza je uvek predivna sila Hristove krvi. „Ko ce osuditi?“, pita Pavle. „Hristos Isus koji umre, pa i jos vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas?“ (Rim 8,34).

U jevrejskom kalednaru je Dan Pomirenja stajao kao najvazniji dan u godini, jer je ukazivao na konacni sud. Toga dana je istinski Bozji narod bio ociscen od svih njegovih greha (3 Moj 16,30). Kako se ovo dogodilo? Krvlju jarca za Gospoda (3 Moj 16,9.15.16), koji je simbolizovao Hristovu krv (Jev 9,11.12). Nada svakoga vernika na dan suda, prema tome, nije njegova ili njena licna dobrota, nego Hristova krv i njegova pravednost. "Tim se ljubav u nama usavsava, da imamo slobodu na dan suda; jer kao sto je on i mi smo na svetovom" (1Jov 4,17).

Sotona se ne zadovoljava samo time da nas optuzuje pred Bogom. On isto tako uziva pokazujuci prstom na nas i optuzuje nas donoseci svoje optuzbe u nasa vlastita srca. Svaki put kada padnemo u greh ili ne dosegnemo Bozji ideal, Sotona odmah koristi priliku i pokusava da nas obeshrabri optuzujuci nas kroz nasu savest. Kako mi reagujemo na takve optuzbe? Da li padamo pod njima, osecamo se pobedjenima, predajemo se ili odgovaramo, „Jeste, ja sam gresnik i moj greh je strasan, ali sam nasao milost“. Ako zelimo da se oslobodimo Sotoninih optuzbi i bremena krivice, tu je sila Hristove krvi. Sve sto se zahteva je se koristimo njome verom.

Ovo je dakle ono sto je ukljuceno u predivnu silu Hristove krvi i sto je nama ucinjeno dostupnim kroz Boziji „neiskazani dar“ (2 Kor 9,15). Njome smo pomireni sa Bogom. Njome je nasa savest opterecena krivicom ociscena, tako da imamo unutrasnji mir koji prevazilazi svaki razum (Fil 4,7). Njome smo u stanju da se odbranimo od svake optuzbe djavola. Nije ni cudno da pisci Novoga Zaveta daju tako neizmernu vrednost Hristovoj krvi. Mi moramo uciniti isto to.

HRISTOV KRST

Sada cemo obratiti paznju trecjoj primeni istine o Hristovom krstu: **Sta je Bog ucinio za ljudsku rasu u Hristu na krstu?** Kao sto smo to vec videli, celokupna ljudski rod je umro „u Hristu“ na krstu.

Zasto je Bog ukljucio celokupno covecanstvo u smrt njegovog Sina? Zar to nije bilo dovoljno sto je Hristos nosio grehe celoga sveta?

Sveto pismo navodi dva glavna razloga zasto je bilo neophodno da Bog ukljuci celokupni ljudski rod u smrt njegovog Sina. Prvo, to je bilo neophodno da bi mi mogli biti legalno izbavljeni iz naseg stanja osudjenosti „u Adamu“ (Rim 5,12-21). „Jer kako po Adamu svi

umiru, tako ce i po Hristu svi oziveti“ (1 Kor 15,22).

Drugo, bilo je neophodno da Bog ukljuci celokupno covecanstvo u Hristovu smrt, jer je to bio jedini put da nas On oslobodi sile greha (Rim 6,7). Da bi smo ovo razumeli, moramo razumeti dvostruku prirodu greha. Greh nije samo **delo** krsenja zakona, koje nas cini krivima pred Bogom i koje nas dovodi pod osudu zakona. On je takodje **sila**, koja nas drzi u saci. Pavle objasnjava ovo u Rim 7,14-24, gde opisuje tipicnu situaciju nekoga ko zeli da cini dobro, ali nije u stanju, jer je rob zakona greha. Bez obzira koliko se mi trudili da sledimo pravdu, princip greha koji vlada nasim zivotima to cini nemogucim. „Ono sto je rodjeno od tela telo je“ rekao je Isus Nikodimu (Jov 3,6). Time je mislio da se ljudska priroda sama po sebi ne moze promeniti. Biblija jasno uci da nasa ljudska priroda, prirodni zivot koji smo nasledili u Adamu, nije u stanju da drzi zakon ili cini pravdu; ona je po svojoj prirodi neprijatelj Bogu (Rim 8,7).

Predivna je cinjenica da je Hristos umro za nase grehe na krstu, tako da bi nama moglo biti oprosteno. Siguran sam da si i ti otkrio da oprostenje, ma kako divno bilo, ipak nije dovoljno. Ti zelis **izbavljenje** od greha; inace je tvoj zivot zacarani krug greha i oprostjenja, pa ponovnog gresenja. To je frustrirajuce. Gresi mogu biti oprosteni i izbrisani Hristovom krvlju, ali nasoj gresnoj prirodi ne moze biti jednostavno oprosteno; ona mora biti unistena. Na primer, Bog mi moze oprostiti ako se naljutim ili budem sebian, ali on mi ne moze oprostiti sklonost da se ljutim ili moju osnovnu sebicnost. Njima mora doci kraj ili da budemo jos konkretniji, one moraju biti razapete. To je razlog zbog koga je Bog ukljucio tebe i mene u smrt koja se dogodila na Hristovom krstu.

Velika greska, koju mnogi ljudi cine kada prvi put dodju Hristu je da misle da njihov prirodni zivot greha moze biti promenjen ili obnovljen, tako da bude ugodan Bogu. Kao rezultat, mnogi hriscani pocinju svoj hriscanski zivot time sto cine obecanja Bogu. Ranije ili kasnije, u zavisnosti od toga kako je jaka snaga volje, mi svi otkrivamo da su takva obecanja kao konopac od peska. Bez obzira kako se mi trudili, rezultat je uvek isti - neuspeh.

U cemu je problem?

Nismo shvatili da se gresni zivot tela ne moze popraviti. Moramo shvatiti da se nasa ljudska priroda ne moze obnoviti u nesto sto ce biti prihvatljivo za Boga. To je razlog zasto nas je ukljucio u smrt svoga Sina na krstu. Mi smo razapeti „u Hristu“ i zauzvrat nam je on dao istinski Hristov zivot da zameni, ne da popravi, nasu gresnu ljudsku prirodu. Za razliku od svake druge svetske religije hriscanstvo nudi covecanstvu ne promenjen, nego zamenjen zivot. Cim pre shvatimo da je usavrsavanje tela nemoguce (Gal 3,1-3), tim pre cemo se predati formuli jevandjelja, „A ja vise ne zivim, nego zivi u meni Hristos. A sto sada zivim u telu, zivim verom Sina Bozjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene“ (Gal 2,20).

Najvece otkrice koje nevernik moze uciniti je da je Hristos umro za njega. Najvece otkrice koje vernik moze uciniti je da je razapet sa Hristo i da je njegov zivot sada sakriven u Hristu (Kol 3,3). Takvo otkrice ce uciniti kraj nasim vlastitim naporima u nasem zivotu. Umesto toga, mi cemo „ziveti verom Sina Bozjega, kojem smo omileli i koji je predao sebe za nas“ (Gal 2,20).

ZAKLJUCAK

Hristova krv je Bozje resenje za sve nase grehe, a Hristov krst je njegov nacin da nas izbavi

od pravoga izvora greha. Prvo predstavlja nase opravdanje, drugo predstavlja nase posvecenje. Upravo kao sto ne mozemo primiti oprostenje nasih greha dok ne vidimo Hrista kako nosi **sve nase grehe**, tako ne mozemo upoznati izbavljenje od sile greha dok ne vidimo da smo **mi** sa Hristom na krstu.

Posvecenje, pobeda nad grehom, ukljucuje dvostruki proces. Sa jedne strane, mi se verom predajemo potpuno nasoj smrti u Hristu, tako da, sa druge strane, Hristov Duh koji stanuje u nama moze pokazati Hristov zivot u nama i kroz nas. Apostol Pavle opisuje ovaj proces ovim recima:

"I jednako nosimo na telu smrt Gospoda Isusa, da se i zivot Isusov na telu nasem pokaze. Jer mi zivi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se i zivot Isusov javi na smrtnome telu nasemu" (2 Kor 4,10.11; Fil 3,10).

Spajanjem Hristove krvi (njegova smrt za nase grehe) sa Hristovim krstom (nasa smrt u njemu), zaista otkrivamo cudesnu silu krsta. Krst i njegova sila je „ludost onima koji ginu; a nama koji se spasavamo sila Bozja“ (1 Kor 1,18).

PRINCIP KRSTA
KLJUCNE MISLI IZ 13. POGLAVLJA

1. Hristovim raspecem su se dogodile tri stvari koje znacajno uticu na zivot svakog vernika:
 - a. Ono sto su Sotona i svet ucinili Hristu na krstu;
 - b. ono sto je Bog ucinio svome Sinu na krstu;
 - c. ono sto je Bog ucinio za ljudski rod u Hristu na krstu.

2. Sotona i svet su pokazali na krstu svoju bezgranicnu mrznju prema Hristu, izlazuci ga javnoj sramoti. Kada mi uzmemo Hristov krst kao nas krst, Sotona i svet ce pokazati slicnu mrznju prema nama. Biblija naziva ovo „sablazan krsta“ (Gal 5,11).

3. Bog je stavio greh svake osobe na Hrista, naseg Nosioca Greha, dok je visio na krstu. Novi Zavet ovo naziva „Hristova krv“ (1 Pet 1,18.19; Rim 5,9; 1 Jov 1,7).
 - a. Rec „krv“ Hristova, onako kako je upotrebljena u Novome Zavetu, se ne odnosi na njegovu ljudsku krv. Ona se odnosi na njegovu uzvisenu zrtvu - njegov bozanski zivot, koji je on zamenio za nas zivot osudjen na smrt.
 - b. „Krv“ Hristova pomiruje ljudska bica sa svetim Bogom.
 - c. „Krv“ Hristova nas oslobadja grize savesti.
 - d. Na osnovu njegove „krvi“ je Hristos u stanju da odbaci svaku optuzbu djavola protiv nas.

4. Bog je ukljucio celokupno covecanstvo u smrt njegovog Sina da bi nas oslobodio sile greha.
 - a. Greh nije samo delo prestupa koje nas cini krivima; on je isto tako sila koja nas drzi u svojoj saci.
 - b. Iako je oprostenje predivno, ono nije dovoljno. Mi moramo biti oslobodjeni od greha.
 - c. Gresna dela mogu biti oprostena i izbrisana, ali nasoj osnovnoj, gresnoj prirodi se ne moze oprostiti - ona mora biti unistena ili razapeta (Gal 5,24).

5. Gresna ljudska priroda se ne moze popraviti; ona se ne moze ponovo izgraditi da bi bila prihvatljiva za Boga. To je razlog iz kog nas je Bog ukljucio u smrt svoga Sina. Mi smo raspeti „u Hristu“ i u zamenu nam Bog daje istinski Isusov zivot da zamenimo, ne da popravimo, nasu gresnu ljudsku prirodu.

14. DELO SVETOGA DUHA

Kao sto smo to vec cesto puta videli u ovoj knjizi do sada, potpuno i kompletno spasenje nam je vec pripremljeno i obezbedjeno u Isusu Hristu. Delo Svetoga Duha je da saopsti ovo potpuno spasenje ljudskom rodu. Njegova uloga u nasem **iskustvu** spasenja je od presudnog znacjenja.

Na kraju svoje sluzbe na zemlji je Isus rekao svojim ucenicima da ce, nakon njegovog povratka na nebo, Otac poslati Svetoga Duha da bude sa njima. Duh ce ih voditi ka celokupnoj istini i uciniti Hristovo spasenje koje je pripravio za njih delom njihovog iskustva (Jov 16,13-15; 2 Kor 3,17.18). Potrebno je da razumemo rad Svetoga Duha u pogledu naseg spasenja, da bi znali kako da saradjujemo sa njim. Rad Svetoga Duha je trostruk. On se odnosi na zovot (1) nevernika; (2) vernika; i (3) crkve. U ovom i u sledecem poglavlju cemo proucavati svaki od ovih aspekata pojedinačno.

DELO DUHA U ZIVOTU NEVERNIKA

Bez obzira koliko obrazovana ili inteligentna je neka osoba, istina jevanđelja je iza dosega njegovog ili njenog prirodnog uma. Prirodni razum ne moze otkriti jevanđelje (Mt 16,16.17; 1 Kor 2,10-14; 12,3). Jevanđelje je ustvari ludost nasem ljudskom nacinu razmisljanja (1 Kor 1,18). Bez Svetoga Duha niko ne moze prepoznati istinu kakva je u Hristu ili biti osvedocen njome, bez obzira kako on ili ona bili dobro upoznati sa Svetim Pismom. Duhovne stvari treba duhovno sa se razgledaju (1 Kor 2,10-14). Ljudska bica ne mogu jednostavno iskusiti silu jevanđelja bez da budu osposobljeni za to od strane Svetoga Duha. (Slucajno je bas ovo razlog zbogom koga nijedan hriscanin ne moze reci da je on "zadobio" dusu za Hrista; ova prednost pripada samo Svetome Duhu. Najbolje sto mi mozemo uciniti je da budemo instrumenti u Bozjim rukama kroz koje je jevanđelje biti posvedoceno).

Isus jasno pokazuje sta delo Svetoga Duha treba da bude u odnosu na svet. "I kad on dodje pokarace svet za greh, i za pravdu, i za sud" (Jov 16,8). Ovo je prva stepenica ka spasenju. Gresna, pala ljudska bica moraju biti osudjena za greh, pravdu i sud. Delo Svetoga Duha je ucini ovo kroz propovedanje jevanđelja.

Kada je Isus rekao da ce Duh osuditi svet za "greh", on nije time mislio na greh u smislu prestupa zakona, nego na greh kao "neverovanje". Deveti stih to jasno kaze: "Za greh dakle sto ne veruju mene" (takodje Rim 14,23). Gresnik nije izgubljen jer je pocinio grehe, nego zato sto je bez Hrista. On je rođen od Adama i prema tome je vec osudjen u njemu, pre nego sto je ucinio bilo koji vlastiti greh. U ranijim poglavljima smo videli kako nasa vecna sudbina ne pociva na tome sta mi cinimo (nase ponasanje), nego na tome kojem covecanstvu mi pripadamo. Oni koji su "u Adamu" dolaze pod osudu zakona, jer su smatrani gresnicima. Oni koji su "u Hristu" se smatraju pravednima i presli su iz smrti u zivot (Jov 5,24). Prema tome, prvi zadatak Svetoga Duha u zivotu jednog nevernika je da ga osvedoci da je izgubljeni gresnik, jer nije verom "u Hristu".

Drugo, Sveti Duh osvedocava nevernika da se pravednost moze naci samo u Hristu. Sva pravednost koju mi mozemo proizvesti sami po sebi nije nista vise u Bozjim ocima nego samo prljave haljina (Isa 64,6). U svome objasnjenju onoga sta Sveti Duh radi za nevernike, Isus kaze da Duh osvedocava "za pravdu sto idem k Ocu svojemu" (Jov 16,10). Ovime Isus misli da je delo izbavljenja, zbog kojeg ga je Otac i poslao na ovu zemlju (Gal 4,4.5), dovrsono delo. Isus se vratio Ocu na nebo, jer je dovrasio svoje delo izbavljenja.

Ovaj covek (Hristos), nakon sto je prineo zrtvu za grehe zauvek (dovršeno delo), seo je sa desne strane Bogu; od sada ocekujuci da njegovi neprijatelji budu nacinjeni podnozjem njegovih nogu (Jev 10,12.13).

Delo Svetoga Duha nije moglo poceti u pravom smislu dok Hristova zrtva pomirenja nije bila dovršena. Sada, posto je Hristos na nebu i pripravo je potpuno i kompletno spasenje svojom savrsenom zrtvom, rad Svetoga Duha je da dovrši delo pomirenja u gresnom coveku i zeni, koji hoce da veruju (Rim 5,11).

Konacno, Sveti Duh osvedocava o sudu "sto je knez ovoga sveta osudjen" (Jov 16,11). Svaki onaj koji cuje jevandjelje mora postati svestan toga da je ovaj svet, koji je pod Sotoninom kontrolom, vec osudjen na propast.

Jedina nada za one koji pripadaju svetu je da odgovore verom na besplatni dar spasenja u Hristu (Jov 3,16). U ovome sudu postoji i radosna vest. Isus objasnjava da se sud knezu ovoga sveta sastoji u njegovom "isterivanju napolje" (Jov 12,31). Gresnik se moze radovati da je Sotona "isteran napolje" iz njegovog zivota kada on veruje u Spasitelja.

Vecno jevadnjelje ce se ponovo propovedati u poslednje dane (Mt 24,14; Otkr 14,6). Ono ukljucuje cinjenicu da je "Pade, pade Vavilon veliki (simbol Sotoninog sveta, ukljucujuci svetovno hriscanstvo) i posta stan djavolima" (Otkr 18,2). Oganj vecnog unistenja je pripremljen samo za "Sotonu i njegove andjele" (Mt 25,41), ali ako neko namerno odbaci besplatni dar spasenja obezbedjen za njega u Hristu od postanja sveta (stih 34), Bog nema drugoga izbora nego da ga ukljuci u unistenje ovog sveta osudjenog na propast (Mk 16,15.16; Jov 3,18; Jev 10,26-29). Jedina nada covecanstva je da odgovori na Bozji poziv "Izadjite iz nje (Vavilona), narode moj, da se ne pomesate u grehe njezine, i da vam ne naude zla njezina" (Otkr 18,4).

ISKUSTVO OBRACENJA

Pre nego sto pogledamo drugi aspekt rada Svetoga Duha - njegovo delo u zivotu vernika - potrebno je da budemo sigurni da razumemo od cega se sastoji iskustvo obracenja.

Kada osoba odgovori pozitivno na trostruko osvedocenje Duha, kada se pokaje, veruje i krsti (Mk 1,14.15; 16,15.16), u njemom zivotu se dogadja radikalna promena. Sveti Duh dolazi i stanuje u njoj (Dela 2,37-41). Biblija naziva ovo iskustvo "regeneracijom" ili "novim rodjenjem" (Jov 3,3-5; Tit 3,5; 1 Pet 1,23). Ovo prebivanje Svetoga Duha u nama je isto sto i primanje Hristovog zivota (Rim 8,2.10); to je ono sto subjektivno menja status osobe iz stanja "u Adamu" u stanje "u Hristu" i osposobljava ju za nebo (Rim 8,9).

Prema tome, mozemo reci da je delo Svetoga Duha u zivotu **nevernika** spolja, dok je delo Duha u zivotu **vernika** iznutra. Oboje, vernik i nevernik, dozivljavaju osvedocavanje Svetoga Duha u pogledu istine u njihovoj savesti. Razlika je u tome da u neverniku ne "stanuje" Sveti Duh, tako da osvedocenje njemu dolazi spolja. U verniku prebiva Sveti Duh (1 Kor 3,16; 6,19), tako da osvedocenje Duha dolazi iznutra.

Ovo je vrlo vazna razlika. Isus je objasnio Nikodimu da "ako se ko nanovo ne rodi, ne moze videti zarstva Bozjega" (Jov 3,3). Sve dok u osobi ne "prebiva" Sveti Duh, ona je u izgubljenom stanju, iako mozda prima osvedocenje Svetoga Duha ili je cak clan crkve (Rim

8,9). Biti ponovo rođen od Svetoga Duha znači oziveti iz smrti greha. Ovo novo rođenje je bilo prvi put objektivno ostvareno u Hristu prilikom njegovog utelovljenja, kada je njegovo božanstvo bilo sjedinjeno sa našim kolektivnim čovečanstvom (Efes 2,5), i vazi i za nas iskustvom novoga rođenja kroz veru (Dela 2,38). Ovo je istinsko obraćenje, početak hrišćanskog života.

Biti obraćen znači isto što i biti rođen od Svetoga Duha, što je isto što i novo rođenje. To je iskustvo koje menja naš status od nevernika u vernika. To je iskustvo koje nas subjektivno opravdava (Jak 5,20) i postavlja u položaj u kome je posvećenje moguće, jer sada posedujemo istinski Hristov život kroz Hristov Duh koji prebiva u nama (Rim 8,2.11-13).

DELO DUHA U ŽIVOTU VERNIKA

Delo Svetoga Duha u životu vernika je da proizvede u njemu ili njoj karakter Isusa Hrista, Božji karakter (Jov 14,9).

Ljudska bića su bila u početku stvorena sa Svetim Duhom u sebi, tako da mogu odsajivati Božji karakter. Zbog Adamovog pada mi dolazimo na ovaj svet bez Boga, duhovno propali. Cilj jevanđelja je - pored toga da nas spasi - da neutralise štetu prouzrokovanu Adamovim grehom i obnovi božansko obličje u nama. Početna tačka u ovome procesu - jevanđelje kao subjektivno iskustvo - je novo rođenje. U Hristovoj ljudskoj prirodi i kroz njegovo delo izbavljenja je pripremljeno sve što je potrebno za obnavljanje Božjeg obličja u čovečanstvu. Delo Svetoga Duha je da ostvari ono što je Hristos pripremio u životu svakoga vernika koji je postao jedno sa Hristom i koji živi verom.

Prvi zadatak Duha je da nas izbavi od našeg položaja "u Adamu" i postavi nas "u Hristu" i njegovu crkvu. Nakon toga Sveti Duh živi u nama da bi ostvario temeljitije delo Hristovog krsta u kome je stari život u stvarnosti umro - svakoga dana sve više i više - da bi se Hristov život mogao sve više pokazivati u nama (2 Kor 4,10.11; 3,17.18; Efes 3,16-19; 4,4-13).

Sveti život nije ostavljen nama da ga mi proizvedemo; on je delo Svetoga Duha koji živi u nama. Ako ovo potpuno shvatimo, prestacemo sa našim vlastitim pokušajima i time naciniti mesta Svetome Duhu da proizvede u nama Isusov život. Ovo ne znači da mi ne treba ništa da radimo. Odricati se sebe, tako da Sveti Duh može pokazivati Isusov život u nama zahteva stalnu, nemilosrdnu borbu. To je ono što biblija naziva "dobra borba vere" (1 Tim 6,12).

Delo Svetoga Duha u životu vernika je posvećenje. Prema apostolu Pavlu, ono uključuje duh, dušu i telo (1 Sol 5,23).

Šta Pavle podrazumeva pod ovim izrazima? Kao što je potrebno da lekar zna gradju ljudskog tela da bi nas lečio fizički, tako vernik treba da zna smo mi duhovno građeni da bi mogao da saradjuje sa Svetim Duhom u delu posvećenja. Fizički gledano, mi smo sastavljeni od različitih organa i svaki od njih ima neku ulogu u telu, koja se razlikuje, ali je ipak usko povezana sa ulogom svakog drugog organa. Duhovno gledano, mi smo sastavljeni od tri sastavna dela - duha, duše i tela - i svaki ima specifičnu ulogu u duhovnom blagostanju celine, ali je isto tako usko povezan sa drugim sastavnim delovima.

Velika zabluda hrišćanske crkve nakon apostolskog doba je bilo odvajanje tela od duše i tvrdjenje da duša postoji nezavisno od tela. Ova ideja dolazi od religije Grka, a ne iz Svetoga

Pisma. Prema Bibliji, svaki od ova tri duhovna sastavna dela ima razlicitu ulogu i doprinosi duhovnom postojanju celokupnog coveka, ali ni jedan ne moze postojati nezavisno od drugih. Smrcu celokupna osoba - duh, dusa i telo - umire (Jez 18,4.20; Prop 9,5.6; 8,8).

Kada proucavamo duhovnu strukturu coveka kao sto je opisana u Bibliji, pronalazimo znacajnu paralelu izmedju te strukture i Bozjeg hrama ili svetinje. Ustvari, apostol Pavle kaze, "Ne znate li vi da ste crkva Bozija, i Duh Boziji zivi u vama?" (1 Kor 3,16; 6,19). Razlog ovome je sto je svetinja u Starome Zavetu bila simbol otelovljenog Hrista (Ps 29,9; Jov 2,19-21; Otkr 21,3; uporedi takodje Ps 77,13 sa Jov 14,4-6). A Hristos je, zauzvrat, simbol (prototip) vernika (Efes 2,19-22; 1 Pet 2,5; Jev 3,4-6; 1 Kor 6,16).

Bozja obećanja data nama pod novim zavetom su stvarnost simbola iz svetinje staroga zaveta. Na primer, u starom zavetu je zakon bio napisan na kamenim pločama i stavljen u kovčeg. U novome zavetu je isti zakon napisan u našim srcima i stavljen u "unutrasnjeg coveka" (Rim 7,22). U starom zavetu je Bog prebivao u najintimnijem delu svetinje, dok u novome zavetu Bog prebiva u najintimnijem delu coveka kroz svog Svetog Duha (Jez 36,27; Jov 14,17; Rim 8,9.11). U starome zavetu je struktura svetinje predstavljala Bozji nebeski hram, a u novome zavetu sam hriscanin postaje Bozji hram (1 Kor 3,16.17; 6,19).

Tako kao sto je Bog prethodno prebivao u svetistu (2 Moj 25,8), tako Sveti Duh prebiva danas u verniku. Svetinja staroga zaveta je bila podeljena u tri dela - dvoriste, svetinja i svetinja nad svetinjama (2 Moj 25,8-27; Jev 9,2-4). Vernik, slicno svetinji, koji je Bozji hram na zemlji, je podeljen duhovno na tri dela - duh, dusu i telo.

Telo, sa svojim raznim udima, se moze uporediti sa dvoristem hrama, zauzimajuci spoljasni polazaj sa svojim zivotom vidljivim svima. Ono je mesto zrtvovanja (Rim 12,1; Kol 3,5).

Unutra je covekova dusa, sa sposobnostima uma - osećanjima, voljom, intelektom - kroz koje Bog deluje. Ovaj deo odgovara svetinji, gde su svetenici obavljali njihovu dnevnu sluzbu.

Kao najintimniji deo, iza druge zavese i u covekovo samosvesti, lezi ljudski duh, koji se moze uporediti sa svetinjom nad svetinjama u hramu - mestom Bozjeg prebivanja. U obracenoj osobi Sveti Duh prebiva u njegovom ili njenom duhu; on predstavlja "zaklon Visnjega" (Ps 91,1).

Vazno je zapaziti da poredjenje svetinje sa vernikom ni na koji nacin ne odbacuje postojanje nebeske svetinje (Jev 8,1.2). Biblija jasno uci da Bog stanuje u nebu kao i u verniku (Isa 57,15).

Svetinja je bila predstava Hristove ljudske prirode i isto tako onih koji ga veruju. Kao sto smo videli, u novome zavetu su vernici opisani kao Bozji hram. Drugim recima, svetinja Staroga Zaveta je prvo predstavljala utelovljenog Hrista i vernika koji je "u njemu" (objektivno jevandjelje). Drugo, ona je takodje predstavljala hriscanina u kome ili kojoj zivi Hristos (subjektivno jevandjelje).

Prema tome, mozemo reci da je svetinja Staroga Zaveta bila Bozji model vecnog jevandjelja, koje je prvo ispunjeno u Hristu i sada treba biti ostvareno u crkvi, ciji je deo svaki vernik. Ciscenje nebeske svetinje je delo koje je Hristos, nas Prvosvestenik, ucinio, ali zavisi od ciscenja srca njegovog naroda na zemlji.

U sledecem poglavlju cemo razmatrati mesto i ulogu svakog od ova tri sastavna duhovna dela covecanstva - duha, duse i tela - i njihovu vezu sa delom Svetoga Duha.

DELO SVETOGA DUHA
KLJUCNE MISLI IZ 14. POGLAVLJA

1. Delo Svetog Duha je da objavi palom ljudskom rodu celokupno spasenje, pripremljeno i obezbedjeno za nas u Hristu Isusu.
2. Delo Svetoga Duha u zivotu **nevernika** se moze ovako sazeti:

Prvo, on osvedocava nevernika da je izgubljen gresnik, jer nije verom "u Hristu".
Drugo, on osvedocava nevernika da se spasenje moze naci samo U Hristu.
Trece, on osvedocava nevernika o sudu - da je ovaj svet pod Sotoninom kontrolom vec osudjen na propast.
3. Kada nevernik odgovori Svetome Duh, radikalna promena se dogadja u njegovom zivotu. Sveti Duh dolazi i prebiva u njemu (Dela 2,37-41). Ovo je isto sto i "novo rodjenje" ili obracenje. Ono menja status osobe iz "u Adamu" u status "u Hristu" (Rim 8,9).
4. Delo Svetoga Duha u zivotu **vernika** je da prebiva u njemu, tako da stari zivot ustvari umro - svakoga dana vise i vise - da bi Hristov zivot sve vise mogao pokazivati (2 Kor 4,10.11; 3,17.18; Efes 3,16-19; 4,4-13). Ovo je posvecenje.
5. Duhovno gledano, mi smo nacinjeni od tri sastavna dela: tela, duse i duha. Postoji znacajna paralela izmedju ove duhovne strukture covecanstva i Bozjeg hrama ili svetinje. Upravo kao sto je Bog prebivao u svetiji, Sveti Duh zivi u verniku danas (1 Kor 3,16).
 - a. Telo odgovara dvoristu svetinje.
 - b. Dusa (sposobnosti uma, volja i osecanja) odgovaraju svetinji svetinje.
 - c. Duh (ljudska samosvest) odgovara svetinji nad svetinjama svetinje.

15. DUH, DUSA I TELO

U prethodnom poglavlju smo videli da smo u duhovnom pogledu nacinjeni od tri sastavna dela - duha, duse i tela. Svaki od njih ima specifični zadatak u pogledu blagostanje celine, ali je svaki isto tako usko povezan sa drugima. U ovome poglavlju cemo pogledati svaki od ova tri sastavna dela i njihov odnos prema delu Svetoga Duha u nasem zivotu. Nakon toga cemo razmotriti rad Duha u zivotu crkve.

PRVI SASTAVNI DEO - DUH

Sledeci tekstovi jasno uce da svako od nas, po Bozjem stvaranju, poseduje duh:

"Govori Gospod, koji ... je stvorio coveku duh koji je u njemu" (Zah 12,1).

"Jer ko od ljudi zna sta je u coveku osim duha covecijega koji zivi u njemu?" (1 Kor 2,11).

"Ovaj Duh svedoci nasemu duhu da smo deca Bozija" (Rim 8,16).

Bog je duh (Jov 4,24), tako da kada je On rekao "da nacinimo coveka po svojem oblicju" (1 Moj 1,26) to se odnosilo prvenstveno na ovaj aspekt naseg bica - nas duh. Ovaj duh nije nas dah, nasa dusa ili Sveti Duh. To je sastavni deo nas, koji nas iznad svega drugoga razlikuje od zivotinja i cini nas duhovnim bicima odgovornim Bogu.

Cak i najprimitivniji ljudi imaju neki oblik obozavanja, jer ljudska bica poseduju duh. Ljudski duh zeli da saobraca sa duhovnim svetom isto kao sto nase telo saobraca sa fizickim svetom i nas um (dusa) saobraca sa drugim umovima. Mi smo duhovna, fizicka i drustvena bica, jer smo nacinjeni kao duh, telo i dusa.

Bog je nacinio u nama ovaj duhovni komponent da bi preko njega mogao da ima kontakt sa nama - mesto njegovog prebivanja u nama. Kroz nas duh bi on upravljao nasim umom (dusom), koja bi onda upravljala nasim telom (Kol 2,19). Tako bi celokupna licnost, ziveci u potunoj zavisnosti od Boga, mogla odsjajivati njegov karakter nesebicne ljubavi (1 Jov 4,7.8). Ovo je bio Bozji prvobitni plan za nas kada je On stvorio nase prve roditelje.

Zalosno je reci, ali greh je upropastio Bozji plan. Kada su Adam i Eva sagresili, Sveti Duh ih je napustio, ostavivsi njihov duh nenastanjenim, tako da ga je Sotona mogao nastaniti. Sebicnost je zamenila nesebicnu ljubav, i njihiv zivot je duhovno potamnio (2 Pet 2,19). To je priroda sa kojom su svanjihova deca bila rodjena; mi dolazimo na svet bez da Bozji Duh prebiva u nama, kao robovi djavola i greha. Svako od nas je dosao na ovaj svet bez Svetoga Duha u sebi i prema tome moze hodati samo "po veku ovoga sveta, po knezu koji vlada u vetru, po duhu koji sada radi u sinovima protivljenja" (Efes 2,2).

Ali, mi nismo ostavljeni bez nade. Plan spasenja, koji je bio u Bozjem umu "pre postanja sveta" (Efes 1,4), je bio nacinjen da nas potpuno vrati iz naseg palog stanja i obnovi u nama Bozje oblicje. Hristos je u svojoj ljudskoj prirodi pripremio za svakoga od nas ovo obnobljenje, a delo Svetoga Duha ga cini nama dostupnim.

Pre obracenja u nasem duhu nije prebivao Bozji Duh. Osim osvedocenja kojeg nam Sveti

Duh donosi spolja, mi skoro da i ne mozemo osetiti delovanje nasega duha u zivotu. Prema tome, pre novoga rođenja, nama vlada dusa ili um, i ona je zaokupljena sama sobom - ili telom sa svim njegovim zeljama. Prilikom obracenja nas duh ozivljava, jer Sveti Duh dolazi i prebiva u nama. Nas duh postaje Bozje mesto prebivanja i srediste njegove volje u nasim zivotima. To je iskustvo novoga rođenja, koje je apsolutno neophodno za opravdanje i koje je preduslov za posvecenje, proces kojim je Bozji karakter ponovo stvoren u nama.

Kada iskusimo novo rodjenje, mi primamo Hristov zivot u osobi Svetoga Duha. Sveto Pismo opisuje takvu osobu kao malo dete u Hristu (1 Kor 3,1). Mi smo spaseni od krivice i kazne za greh; mi smo uracunati pravednicima, ali mi jos uvek treba da naucimo da "hodamo u Duhu" (Gal 5,16), kao sto novorodjeno dete treba da nauci da hoda vlastitim nogama.

Dve stvari ce biti ocigledne kada Sveti Duh jaca u nasim zivotima. Prvo, nas karakter ce poceti sve vise i vise da odsjajuje Hristov karakter. Drugo, mi cemo biti u stanju da razlikujemo ono sto proizlazi iz naseg duha od onoga sto dolazi od naseg sebicnog zivota duse. Jevrejima 4,12 govori o ovome kao o podeli koju prouzrokuje Rec izmedju duse i duha.

Bog nas ponovo stvara, uci i vodi nas u Njegov odmor kroz naseg duha. Zalosno je reci, ali zbog dugogodisnjeg ropstva sebicnom zivotu duse, mnogi od nas znaju vrlo malo o "Duhu zivota" koji stanuje u nama i koji je u stanju da nas "oprosti od zakona grehovnoga i smrti" (Rim 8,2). Potrebno je da svakoga dana iskreno trazimo od Boga da nas uci sta je duhovno, a sta proizlazi od osecanja duse. Cak i prilikom proucavanja Biblije mi smo vise skloni da se oslanjamo na nase umne sposobnosti, nego da dozvolimo Duhu da nas vodi u svaku istinu (1 Kor 2,12-14; Jov 16,13).

DRUGI SASTAVNI DEO - DUSA

Dusa je sastavni deo naseg bica koja nas cini ljudima. Ona ukljucuje sposobnost misljenja, ucenja, izabiranja, nase ideale, ljubav, mrznju, osecanja, rasudjivanje, itd. Srediste i sustina nase licnosti se nalazi u dusi; ovde nalazimo sposobnosti uma (Jov 7,15), volje (Price 2,10.19), znanja (2 Sam 5,8; Jov 10,1; Jov 12,27) i osecanja. Iz ovoga razloga nailazimo cesto da Stari i Novi Zavet upotrebljavaju rec **dusa** da opisu ljudsko bice, licnost (1 Moj 14,21; 2 Moj 1,5; 5 Moj 10,22; Dela 2,41; 7,14; Rim 13,1).

Posto je dusa srediste nase licnosti, ona je mesto pravoga "Ja". To je razlog zbog koga Sveto Pismo cesto upotrebljava rec **dusa** kao licnu zamenicu, npr. **ja, ti, mene** (1 Moj 12,13; 5 Moj 23,24; Mk 14,34). Nasa dusa smo **mi sami** (3 Moj 11,43; Jest 9,31). Tako je sve sto proizlazi iz duse ukaljano sebicnoscu, koju Biblija izjednacava sa bezakonjem. To je razlog zasto sud osudjuje dela nase vlastite pravde kao dela bezakonja (Mt 7,21-23).

Dusa, sa svojim sebicnim zivotom, je nas prirodni zivot. Biblija ga naziva takodje "telom" (Gal 3,3; Rim 8,4). Mi nasledjujemo ovaj zivot rođenjem; to je jedini zivot kojim neobracena osoba moze ziveti. Nista sto mi sami mozemo uciniti ne moze promeniti ovaj zivot - cak ni obrazovanje i kultura. Ovo je takodje zivot telesnog vernika - onoga koji ispoveda Hrista, ali zivi u suprotnosti sa Hristom i zivotom Svetoga Duha.

U onome ko je posvecen, medjutim, je sebicni zivot duse razapet kroz Hristov krst (Gal 5,24). Ono sto proizlazi iz duse (uma), kao i ponasanje tela, je sada pod upravom Svetoga Duha koji stanuje u duhu vernika. Takav zivot je ustvari Hristov zivot ponovo stvoren u

verniku.

Ovo nas dovodi do najvažnije tačke - dela Svetoga Duha u životu vernika. Sveti Duh prebiva u duhu vernika, ali preko duše ili uma deluje. U starozavetnoj svetinji je Bog prebivao u svetinji nad svetinjama (što predstavlja naš duh), ali upravljao svojim narodom kroz službu u svetinji (što predstavlja našu dušu ili um). Ista paralela postoji ljudskom hramu. Božji Duh prebiva u našem duhu, ali deluje kroz dušu ili um. Filibljanima 2,5 naziva ovo imati Hristov um.

Naša tela, i prema tome naše ponasanje, nije nikada direktno kontrolisano Svetim Duhom. On kontrolise naša tela kroz našu dušu ili um. I ovde nailazimo na paralelu sa svetinjom Staroga Zaveta. Bogu je bilo nemoguće da saobraća iz svetinje nad svetinjama (naš duh) sa dvorištem (naša tela) osim preko svetinje (naša duša).

Da bi videli kako to ustvari funkcionise, potrebno je da pogledamo Hristov život, jer je on naš prototip i primer. Njegova ljudska priroda je bila u svakom pogledu ista kao i naša (Jev 2,17), tako da je telo koje je on dobio kroz Mariju bilo telo greha (Gal 4,4; Rim 1,3) u kojem je vladao zakon greha (Rim 8,2.3). Ovo objasňuje kako je bilo moguće da on bude kusan u svemu kao i mi (Jev 4,15).

Međutim, Hristos je bio takodje rođen i od Duha od samoga zaceca (Lk 1,35). Tako da je od samoga početka svoga života na zemlji Hristov um ili duša bio pod potpunom kontrolom Svetoga Duha, koji je prebivao u njegovom ljudskom duhu. "A dete rasijase i punjase se Svetim Duhom" (Lk 2,40; 4,1).

Hristova iskuseња su dolazila na njega isto tako kao što naša dolaze na nas - kroz grešne (sebične) želje tela. Sotona ga je kusan u pustinji kroz telesne želje, da bi Hristos upotrebio svoju božansku silu da zadovolji sebe, nezavisno od Očeve volje (Lk 4,2-4). Njegov prirodni strah od smrti (ljubav tela prema samome sebi) je doveo do toga da je Isus tri puta molio svoga Oca da otkloni od njega gorku casu krsta (Mk 14,34-41).

Ali, egocentrične želje tela ne mogu biti zadovoljene bez pristanka razuma. Kusanje samo po sebi ne postaje greh sve dok razum ne **pristane** na kusanje. "Tada zatrudnjevsu (u umu) slast radja greh" (Jak 1,15). Posto je Hristov um bio pod potpunom kontrolom Svetog Duha, njegov odgovor na svako kusanje je bio "Ne"! "Ne moja volja (ja), nego tvoja (Božja) neka bude" (Lk 22,42). Prema tome, greh nije imao udela u njegovom životu (Jov 6,38). Umesto toga, on je osudio greh (zakon greha) u telu (Rim 8,2.3).

Hristovo telo, koje je i naše zajedničko grešno telo, je zudelo za grehom. Ali njegov um, posto je bio duhovan, nikada nije popustio grehu. Tako je Isus pobedio greh u telu kroz silu Duha (Lk 4,13.14). Isto tako, ako i mi budemo imali Hristov um, ako se obucemo u Gospoda Isusa Hrista, ni mi necemo "ugadjati telu po željama" (Rim 13,14).

Jevrejima 2,18 kaže, "Jer u čemu postrada i iskusan bi u onome može pomoći i onima koji se iskusavaju". Hristos je patio svakoga puta kada je bio kusan. Mi znamo da je Hristos bio kusan kao što smo i mi, inače bi njegovo "pristizanje u pomoć onima koji su kusani" bilo bez ikakvog značenja. Ali, pitanje koje se moramo pitati glasi: **Gde** je Isus patio dok je bio kusan? Odgovor nalazimo u 1 Pet 4,1. "Kad dakle Hristos postrada za nas **telom**, i vi se tom

misli naoruzajte; jer koji postrada telom, prestaje od greha" (naglasak dodat). Vazno je primetiti da se patnja o kojoj Petar ovde govori odnosi na Hristovu pobedu nad grehom; ona se ne odnosi **samo** na njegovu patnju na krstu. Posto je bio kusan u telu, Hristos je i patio u telu (Jev 2,10), ali je njegova pobeda bila u umu. Takodje i mi, ako se naoruzamo Hristovim umom (um Duha), greh ce nestati iz naseg zivota, ali ce telo patiti. Razlog ovome, kao sto cemo to videti i kasnije u ovom poglavlju, je se priroda naseg tela ne moze promeniti; ona ce uvek zeleti greh i mora prema tome patiti, ako nije zadovoljena.

Hristos nam daje pobedu nad grehom u nasem umu ili dusi kroz svoga Duha koji prebiva u nama. Kao sto i Pavle kaze, "Tako dakle ja sam umom svojim sluzim zakonu Bozijemu a telom zakonu grehovnome" (Rim 7,25). On nam takodje kaze, "I ne vladajte se prema ovome svetu, nego se promenite obnovljenjem uma svojega, da bi ste mogli kusati koja je dobra i ugodna i savrsena volja Bozja" (Rim 12,2).

U neverniku postoji savrsen sklad izmedju duse (uma) i tela; oboje su pod vladavinom greha. Pavle spominje hriscanima u Efezu njihov zivot pre obracenja, koji je bio "po zeljama tela svojega, cineci volju tela i pomisli" (Efes 2,3). Kod neobrascene osobe je zivot duse isto tako zivot tela. Oboje su skroz na skroz prozeti sobom.

U telesnom verniku, koji je rodjen od Duha, ali jos uvek zivi po telu (zivot sebi), um moze zeleti da cini Bozju volju, ali telo ostaje pod zakonom greha (Rim 7,22.23). Bez pomoci Svetoga Duha nas um ne moze pobediti zakon greha u nasim udima. Takav zivot je, prema tome, upropasten grehom, iako gresi ne moraju biti tako duboki kao oni u zivotu nevernika.

Duhovni hriscanin ne samo da je rodjen od Duha, on ili ona su se verom potpuno predali Duhu. Takva osoba ima Hristov um, tako da "stari covek" vise ne zivi u njoj; Hristos zivi u njoj kroz Svetoga Duha. Prema tome, "Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne zivimo po telu nego po duhu" (Rim 8,4).

TRECI SASTAVNI DEO - TELO

Bozja namera prilikom stvaranja je bila da telo bude sluga dusi. Dusa, zauzvrat, je trebala biti pod upravom Bozjeg Duha koji prebiva u ljudskom duhu. Zelje tela kao seks, glad, ljubav, itd. bi Bog mogao kontrolisati kroz covekovu dusu; covekovo ponasanje je trebalo odsjajivati Bozji karakter.

Kada je covek sagresio, on se je odvojio do Bozjeg vladavine i postao nezavisan. Prirodne zelje tela, ukaljane sebicnoscu, su sada postale zudja; njihov cilj je postao zadovoljavanje samih sebe, a ne ugadjanje Bogu. Covekova priroda se izopacila tako da je pozuda tela postala faktor koji kontrolise njegov zivot. Priroda paloga coveka je dosla u sklad sa principom sebicnosti, koji je zacet od strane Sotone.

Sveto Pismo opisuje nase telo u njegovom gresnom stanju kao "telo gresno" (Rim 6,6). Telo nije gresno samo po sebi, ali je princip greha prozeo svaki njegov ud (Rim 7,23). Samozivost koja pokrece telo je gresna i cini nase telo gresnim. Ovaj zivot greha se ne moze ni na koji nacin popraviti. To je razlog zbog koga mi cekamo drugi Hristov dolazak kada ce nasa gresna tela biti izbavljena (Rim 8,23; Fil 3,20.21; 1 Kor 15,50-54). Do tada princip krsta, princip samoodricanja, mora biti dnevno primenjivan u nasem gresnom zivotu kroz Svetoga Duha (Lk 9,23).

Gresnim ljudskim bicima, kako telom tako i dusom, vlada sebicnost, tako da je i najbolje sto imaju da ponude bez Boga samo samozivost. "Svi mi kao ovce zadjosmo, svaki od nas se okrenu svojim putem,i Gospod pusti na nj bazakonje svih nas" (Isa 53,6; Fil 2,21; 2 Tim 3,1.2). Prirodni zivot coveka je zivot tela, nacinjen od samozivosti duse i tela. To je zivot kojega mi dobijamo rođenjem (Jov 3,6) i bez Boga ne mozemo ziveti ni jedan drugi. Mi mozemo biti obrazovani i visoko kulturni, ali bez Svetoga Duha cemo jos uvek ziveti zivot tela. Sebicnost, u ovome ili onome obliku, ce biti faktor koji vlada nasim zivotom. Neobracena osoba nije u stanju da ispuni bilo sta od Bozje volje, jer je "oslabljena telom" (Rim 8,3).

Ustvari, telo je neprijatelj Bogu i nece, niti se moze potciniti njegovom zakonu (Gal 5,17; Rim 8,7). Potrebno je da shvatimo da se pokvarenost tela ne moze popraviti (1 Kor 15,50-53). Cak i sam Bog, ma kako velika bila njegova sila, nece pretvoriti telo u nesto sto ce mu biti ugodno. Telo pripada domenu Sotone, a Bog je osudio sve sto pripada tome domenu na unistenje. Ovo je razlog zbog koga je Hristos razapeo telo na krst (Jev 10,19.20).

Nevernici, kao i mnogi hriscani koji ne razumeju Bozju Rec, uvek iznova pokusavaju da obnove ili unaprede telo. Telo moze spolja izgledati dobro (ono je varljivo iznad svega, jer je gresno), ali je iznutra "puno licemerja i bezakonja" (Mt 23,28). Svi pokusaji da unapredimo telo kaznjavanjem, obecanjima ili novim odlukama, su osudjeni unapred na propast.

"Ono sto je rođeno od tela telo je" rekao je Isus (Jov 3,6) i ostace uvek takvo. Sam Bog ne vidi nikakvu mogucnost da se telo promeni, jer se i njegov zacetnik, djavo, ne moze promeniti. Spasavajuci nas Bog ne pokusava da promeni telo. Umesto toga on ga je usmrtio kroz krst i da je nam novi zivot, zivot Svetoga Duha. Telo mora biti razapeto da bi se oslobodilo sile greha (Gal 5,24).

Ponasanje tela se moze pokazati na dva nacina. Prvi je gresno delo, koje proizlazi iz zelje tela; lista ovih zelja je opisana u Galatima 5,19-21 kao "dela telesna". Drugi je delo nase vlastite pravde, koje proizlazi iz duse. Spolja gledano, ona izgledaju sasvim razlicito od dela tela; to su cesto religiozna dela za pohvalu. Dobar primer za to je dela Pavlove vlastite pravde (Fil 3,4-6).

Sa nase ljudske tacke gledista, mi visoko cenimo dela nase vlastite pravde. Bog osudjuje obe ove manifestacije tela kao nepravdu (Isa 64,6; Mt 7,22.23). Zelje tela cine osobu centrom i uzdizu samovolju iznad Bozje volje. Dusa moze sluziti Bogu, ali samo prema njegovoj volji - ne Bozjoj. Ono moze cak pokusati svom svojom snagom da drzi Bozji zakon, ali nikada ne propusta da bude u sredistu svih svojih aktivnosti. U 1 Korincanima 3,1-3 apostol Pavle deli vernike u dve klase: (1) duhovne hriscane u kojima Duh Bozji prebiva i kontrolise celokupnu osobu - duh, dusu i telo; i (2) telesne hriscane koji su iskusili novorodjenje (stih 16), ali kojima jos uvek vlada zivot tela.

Najveci problem sa kojim se hriscanska crkva da nas suocava je telesnost. Crkve su pune male dece u Hristu, iako su vernici "stari" hriscani. Ovo je bio problem i u crkvama novozavetnog vremena u Korintu i Galatima. Svaki vernik mora da nauči da ne moze postojati prijateljstvo izmedju tela i Duha i da je jedina formula za hriscanski zivot "Ne ja, nego Hristos".

Pobeda nad telom treba da bude nasa duboka teznja u ovim poslednjim danima. Ova pobeda se zadobija dubljim delom krsta, kojega nam Sveti Duh donosi svakoga dana da ga nosimo. Kada se jedanputa ubrojimo u razapete u Hristu (Rim 6,11), mi treba da dopustimo Bozjem Duhu da ucini ovo raspece delotvornim ubijajuci dnevno "ja" tela. Svaki put kada "ja" podigne svoju ruznu glavu, Duh ce doneti presudu. Nasa reakcija treba da bude - ne da se branimo ili izgovaramo - nego da predamo nase "ja" Hristovom krstu. Kada nase "ja" bude potpuno razapeto u nama, tada ce sjaj Bozje slave sjati kroz nasa smrtna tela (Rim 8,11-14). Tada cemo biti spremni da sretnemo Gospoda bez straha da cemo umreti.

Dublje delo krsta znaci razapeti nase "ja", tako da Duh moze proizvesti u nama Hristov karakter. Biblija cesto govori o ovome procesu kao o zestokim probama i ciscenju (Jev 12,5-11; 1 Pet 4,12.13). Premda bolno za telo u tom trenutku, "posle dace miran rod pravde onima koji su nauceni njime" (Jev 12,11). Cak i za Hrista je samo kroz patnju u telu bilo moguće da proizvede pravdu u gresnom telu (Jev 2,10.18; 5,8.9). "Jer koji postrada telom, prestaje od greha" (1 Pet 4,1).

Proucavajuci delo Svetoga Duha u zivotu vernika, postaje jasno da ni jedan aspekt hriscanskog zivota nije bez uticaja Svetoga Duha. Bozja namera je da nas celokupni zivot bude vodjen i kontrolisan njegovim Duhom (Price 3,5.6). Sveti Duh je onaj koji nas oslobadja naseg "ja" (2 Kor 3,17.19) on je sredstvo naseg posvecenja (2 Sol 2,13; 1 Pet 1,2) on nas vodi u svaku istinu (Jov 16,13); daje nasim molitvama smisao (Rim 8,26; Juda 20); i daje nam silu da svedocimo jevandjelje (Lk 24,49; Dela 1,8). Ovo je njegovo delo u zivotu svakoga vernika.

DELO DUHA U ZIVOTU CRKVE

Delo Svetoga Duha ne prestaje kod svekog vernika pojedinačno; ono ukljucuje zivot cele crkve. Duh koji prebiva u verniku postaje veza koja povezuje sve vernike u Hristovo telo - crkvu. "Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo" (1 Kor 12,13). Novorodjenje ne samo da nas oblaci u Hrista, ono nas poistovecuje sa njegovim telom, tako da "smo mnogi jedno telo, a po sebi smo udi jedan drugome" (Rim 12,5; 1 Kor 10,17; 12,12).

Prema Novome Zavetu je crkva usko povezano telo, sastavljeno od vernika bez razlike u pogledu rase, boje, pola ili statusa (Gal 3,26-28). U njoj su ljudi i zene, koji su svi verom jedno u Hristu, povezani prijateljskim vezama. Vernici trebaju da budu savrseno jedinstveni, sa ciljem da se Bozji zivot vidi u njima na isti nacin na koji je bio vidljiv u Isusovom ljudskom telu dok je bio na zemlji (Jov 14,9; 1 Tim 3,16).

Zalosno je reci, ali hriscanska crkva je u ovome pogledu zatajila; svet nije zaista imao priliku da u crkvi vidi kakav je Bog. Mi treba da shvatimo da je spasenje u Hristu vise nego samo nacin da svako od nas izbegne vecno prokletstvo. Svaka osoba spasena u Hristu je spasena "za dobra dela" (Efes 2,10; Mt 5,16; Kol 1,10; 1 Pet 2,12). Ova dobra dela treba da se pokazu u okviru crkve i treba da budu so i svetlo svetu. Sve dok mi koji se zovemo hriscanima ne budemo spremni da budemo orudje u rukama Svetoga Duha svet, u kojem ima vise od 75 procenata onih koji nisu hriscani, nece nikada zaista postati svedokom sile jevandjelja.

Apostol Pavle objasnjava da svaki clan crkve ima posebnu ulogu u odnosu na telo, koja mu je

dodeljena od Svetoga Duha (Rim 12,5-8; 1 Kor 12,14-26; Efes 4,11-15). Ovi tekstovi pokazuju da je svaki vernik darovan sa jednim ili vise darova Duha. Ti darovi se trebaju upotrebiti da bi se sluzilo samoj crkvi. Oni su isto tako i sredstvo kojim crkva svedoci Hrista, kao njegov predstavnik na zemlji. Crkva, kao Hristovo telo, treba da pokazuje Boga u telu.

Ni jedan pojedinac ne moze potpuno predstavljati Hrista, jer ni jedan pojedinac nije celokupno Hristovo telo. Samo kroz crkvu koja zivi u savrsenom skladu i poslusnosti sa uputstvima Svetoga Duha se Hristov zivot moze potpuno pokazati. Ovo ce se dogoditi pre Hristovog drugog dolaska. Biblija ovo naziva "tajna Bozja", koja ce se dovrсити "kao sto javi svojim slugama prorocima" (Otkr 10,7; Kol 1,25-27).

Ocigledno je da Sveti Duh ima vrlo vazno delo u crkvi, kao i u zivotu svakog pojedinacnog vernika. Prvo, Sveti Duh deli darove crkvi sa ciljem da ona razvije Hristovo telo dok ne naraste "u meru rasta visine Hristove" (Efes 4,13). Drugo, Duh daje darove crkvi da bi ona mogla pokazivati i svedociti Bozju silu izgnanom svetu.

Nazalost, nakon skoro dve hiljade godina crkva niti je narasla do punine u Hristu, niti je potpuno pokazala Bozji zivot u telu. Zar ne bismo mi, koji zivimo u dvadesetom veku, trebali doci Bogu u poniznosti i pokajanju za nas propust? Na kraju krajeva, to nije Bozja krivica, nego nasa. Mi smo ti koji su iskrivili jevandjelje i stavili sebe iznad Hristove stvari.

Govoreci o poslednjim danima Joilo je objavio "I posle cu izliti duh svoj na svako telo" (Joilo 2,28). On nastavlja i kaze,

Zato jos govori Gospod: obratite se k meni svim srcem svojim i posteci i placuci i tuzeci. I razderite srca svoja a ne haljine svoje i obratite se ga Gospodu Bogu svojemu ... Izmedju trema i oltara neka placu svestenici, sluge Gospodnje, i neka reku: oprostite Gospode narodu svojemu i ne daj nasledstva svojega pod sramotu, da njim ovladaju narodi; i zasto da reku u narodima: gde im je Bog? I Gospod ce revnovati za zemlju svoju i pozalice narod svoj (Joilo 2,12.13.17.18).

Ovo je duboko, iskreno pokajanje koje Bog strpljivo cekda da cuje od svog naroda. "Ja koje god ljubim one i karam i poucavam; postaraj se dakle i pokaj se" (Otkr 3,19). Kada crkva ovo ucini, tada ce Bog izliti svoj Duh i zemlja ce biti "obasjana njegovom slavom" (Otkr 18,1).

DUH, DUSA I TELO
KLJUCNE MISLI IZ 15. POGLAVLJA

1. Bog je nameravao da duhovna komponenta coveka - nas duh - bude sredstvo preko koga ce dolaziti u kontakt sa nama, mesto njegovog prebivanja u nama. Bog je kroz nas duh nameravao da upravlja nasom dusom (umom), koja bi onda kontrolisala nase telo.
2. Zbog Adamovog greha smo mi svi rodjeni bez Svetoga Duha da prebiva u nama - robovi Sotone i greha. To je nasa priroda pre obracenja. Kada iskusimo novorodjenje mi primamo Hristov zivot u osobi Svetoga Duha, koji zivi u nama.
3. Dusa (um) je sastavni deo nase licnosti koja nas osposobljava da mislimo, ucimo, izabiramo; ona je podrucje koje ukljucuje nase ideale, ljubav, mrznju i osecanja. Biblija cesto upotrebljava izraz **dusa** da jednostavno opise ljudsko bice (1 Moj 14,21; 2 Moj 1,5; Dela 2,41; Rim 13,1).
4. Dusa, sa njenim "ja", je nas prirodni zivot. Biblija ga naziva "telom", misleci pri tome na gresnu ljudsku prirodu.
5. Iskusenje dolazi na nas (kao sto je dosloi na Hrista) kroz gresne zelje tela, ali egocentricne zelje tela ne mogu biti zadovoljene bez saglasnosti uma.
6. Posto je Hristov um ili dusa je bila duhovna, on nije nikada popustio grehu; tako je on pobedio greh u telu kroz silu Duha (Lk 4,13.14). Tako mozemo i mi, ako imamo Hristov um, da "ne ugadjamo telu po zeljama" (Rim 13,14). Hristos nam je dao pobedu nad grehom u nasem umu ili dusi, preko Duha koji prebiva u nama.
7. Biblija opisuje treci sastavni deo nase ljudske prirode - telo - kao "telo greha" (Rim 6,6). Telo nije samo po sebi gresno, ali je princip greha prozeo njegove ude.
8. Spasavajuci nas Bog ne pokusava da promeni nase telo. Umesto toga, on ga je usmratio kroz krst i dao nam novi zivot - zivot njegovog Duha.

9. Telesnost se pokazuje na dva nacina: gresna dela i dela nase vlastite pravde. Bog osudjuje oboje kao bezakonje.

16. ZAKON I MILOST I

Jednoga dana, za vreme dok sam bio misionar u Ugandi, mladi Afrikanac mi je prisao sa ozbiljnom zeljom da svedoci o Hristu.

"Da li si spasen?" pitao je.

Nakon ubedjivanja da sam i sam hriscanin, ja sam postavio njemu isto pitanje. "Da li si **ti** spasen?"

"Slava Bogu, ja sam spasen" odgovorio je odusevljeno.

"Ako si spasen" odgovorio sam, "kako to da ja jos osecam miris **pombe** (vrsta tamosnjeg piva) u tvome dahu?"

Mladic se trgnuo i odgovorio u cudjenju: "Zar ti ne znas da smo mi spaseni miloscu, a ne delima?"

Ja sam ga zamolio da mi objasni sta je time mislio.

"Hristos je ucinio to sve" odgovorio je.

"Sada razumem" odgovorio sam. "Znaci on je ziveo savrsenim zivotom i umro kaznu za greh umesto tebe".

"Bas tako; vidim da si shvatio!"

"Ako je to istina", bockao sam ga, "onda je on isto tako otisao i na nebo umesto tebe?"

Naravno, on nije bio spreman da prihvati ovo.

Slicno ovom mladicu, mnogi hriscani danas ne razumeju biblijsko znacenje spasenja miloscu. Oni prihvataju ono sto nemacki mucenik, Ditrih Bonhofer, opisuje kao "jeftinu milost" - ideju da posto je Hristos sve ucinio, hriscani imaju slobodu da zive onako kako je to njihovoj gresnoj prirodi ugodno. Biblija, naravno, ne uci tako nesto.

Kako onda da razumemo predivnu istinu o spasenju miloscu? Da li je Hristos ukinuo zakon kada nas je spasio miloscu?

ODNOS IZMEDJU ZAKONA I MILOSTI

Povrsno gledano, zakon i milost izgledaju suprotni jedan drugome. Zakon zahteva poslusnost kao uslov za spasenje (Rim 10,5), dok milost nudi spasenje kao besplatan dar bez dela (Efes

2,8.9). Zakon osudjuje gresnika (Gal 3,10), dok milost opravdava gresnika (Rim 4,5). Restultat je da mnogi koji prihvate Bozji dar milosti završavaju odbacujući zakon. Ali, Biblija - Stari i Novi zavet - ne predstavlja milost kao suprotnu zakonu. Oboje imaju izvor u Bogu, a Bog nije u suprotnosti sa samim sobom.

Mnogi hriscani danas pokusavaju da rese odnos izmedju zakona i milosti kroz doktrinu o dispencionalizmu. Dispencionalizam deli Bibliju na vremenske periode ili dispencije i uci da je od Mojsija do Hrista spasenje bilo zasnovano na covekovoju poslusnosti zakonu pod starim zavetom. Sada, kaze dispencionalizam, posto je Hristos dosao i obezbedio vecno izbavljenje za covecanstvo, spasenje dolazi kroz novi zavet milosti; time je zakon ukinut.

Ovo ucenje ne samo da odbacuje jedinstvo Svetoga Pisma, nego je isto tako u suprotnosti sa jasnim ucenjem Novoga Zaveta. Bog je oduvek imao samo jedan nacin da spasi gresnike i to miloscu kroz Hristovo delo izbavljenja. Apostol Pavle kaze jasno u Rimljanima 4 da Avram, otac Jevreja, nije bio spasen obrezanjem ili delima ili drzanjem zakona, nego verom u Bozje obećanje o spasenju u njegovom Sinu Isusu Hristu.

Bog nikada nije dao zakon kao sredstvo spasenja; takva ideja je pogresna (Rom 9,30-33). Pavle ulaze veliki napor da ispravi ovu gresku u svome pismu Galatima (Gal 2,16; 5,4). Bozja prvenstvena namera davanjem zakona je bila da osvedoci covecanstvo o grehu (Rim 3,20), tako da dar spasenja moze postati od znacaja. "Tako nam zakon bi cuvar do Hrista, da se verom opravdamo" (Gal 3,24).

Zbog nase prirodne egocentricnosti nama nije potrebno mnogo da upadnemo u zamku legalizma, koji predstavlja pokusaj da se spasimo nasom poslusnoscu zakonu. U sredistu svake neznabozacke religije je ideja da se covek mora sam spasiti svojim dobrim delima. Biblija, medjutim, uci da je to nemoguće i da nasa jedina nada lezi u spasenju verom u Bozju spasavajucu milost (Rim 3,20.22). "Mislimo dakle da ce se covek opravdati verom bez dela zakona" (Rim 3,28).

NE POD ZAKONOM NEGO POD MILOSCU

Svaki novorodjeni hriscanin nije vise pod zakonom, nego pod miloscu (Rim 6,14). Sta to znaci biti "pod miloscu" i kako to utice na nas hriscanski zivot? Prvo, mi trebamo da jasno razumemo sta Biblija podrazumeva pod izrazima **pod zakonom** i **pod miloscu**.

POD ZAKONOM. Rec **pod** znaci "biti vladan, pod vladavinom necega". Prema tome, biti "pod zakonom" znaci biti vladan ili gospodaren zakonom. To znaci da je nas polozej pred Bogom zasnovan na nasim delima u smislu zakona, koji je otkrivenje Bozje izricite volje. Biti "pod zakonom" znaci opravdavati sebe pred Bogom nasim delima zakona. Zakon uvek dolazi kod nas i kaze, "Ucini ovo, nemoj da ucinis ono i tako ces ostati ziv" (Rim 10,5). Rezultat krsenja zakona je prokletstvo: "Proklet svaki koji ne ostane u svemu sto je napisano u knjizi zakonskoj da cini" (Gal 3,10).

U Edemskom vrtu, pre pada u greh, su Adam i Eva bili "pod zakonom". Bog ih je stvorio sa savrsenom, bezgresnom prirodom i stavio ih pod zakon. "I zapreti Gospod Bog coveku govoreci: jedi slobodno sa svakoga drveta u vrtu; ali s drveta od znanja dobra i zla ne jedi; jer u koji dan okusis s njega, umreces" (1 Moj 2,16.17). Adam i Eva su svojom neposlusnoscu ovoj zapovesti dosli pod smrtnu osudu; oni su izgubili svoj zivot. Ova smrtna presuda je

presla na celokupno covecanstvo, jer je ono bilo u Adamu kada je on sagresio i prema tome ukljuceni u njegov greh (Rim 5,12; 1 Kor 15,22).

Biti "pod zakonom" takodje znaci biti pod prokletstvom ili osudom zakona. Ovo nas takodje dovodi u nezgodan polozej; mi smo po prirodi "deca gnjeva" (Efes 2,3). Bez obzira kako dobro misljenje mi imali o nama samima, cinjenica je da smo rodjeni u izgubljenoj rasi. Pavle kaze "A znamo da ono sto zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svet da bude kriv Bogu; jer se delima zakona nijedno telo nece opravdati pred njim; jer kroz zakon dolazi poznanje greha (Rim 3,19.20).

Pavle nam kaze u ovim stihovima da smo ne samo osudjeni od strane zakona, nego je nemoguće da zadovoljimo njegove zahteve. Da bi nas spasio iz ove beznadezne situacije, "Bog posla sina svojega jedinorodnoga, koji je rodjen od zene i pokoren zakonu; da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinastvo" (Gal 4,4.5). Spasavajući nas iz položaja "pod zakonom", Hristos nas stavlja "pod milost". Ovo je položaj svih onih koji su prihvatili Hrista verom (Rim 6,14).

POD MILOSCU. Rec **milost** znaci iskazivanje naklonosti nekome ko to nije zaslužio. U duhovnom smislu Novi Zavet opisuje milost prvenstveno kao Bozju naklonost prema gresnicima koja ga je potakla da da "svog jedinorodnog Sina, da svaki koji ga veruje ne pogine, nego da ima vecni zivot" (Jov 3,16). Apostol Pavle opisuje milost ovim recima: "U kome imamo izbavljenje krvlju njegovom, i oprostjenje greha, po bogatstvu blagodati njegove" (Efes 1,7). Posto je po svojoj prirodi ljudski rod neprijatelj Bogu, ono sto je on ucinio spasavajući nas kroz svoga Sina postaje vise nego samo besplatan dar; to postaje milost. Mi smo spaseni miloscu (Efes 2,8.9; Rim 5,6-10). Ovo je razlog zbog koga je jevandjelje bezuslovna dobra vest.

Sta to znaci biti "pod miloscu"?

Kao sto smo to vec videli, celokupno covecanstvo je rodjeno "u Adamu" i prema tome rodjeno "pod zakonom"; "zakon vlada nad covekom dokle je ziv" (Rim 7,1). Hristos se ujedinio sa nama utelovljenjem i krstom, tako da smo mi umrli vladavini greha "krvlju Hristovom" (Rim 7,4). Svojim vaskrsenjem je Hristos i nas vaskrsao u vecni zivot i time nas ponovo rodio "za ziv nad" (1 Pet 1,3). Time smo vencani sa Hristom, drugim muzem i prema tome smo sada pod njegovom vladavinom. To znaci biti "pod miloscu".

Tako mi hriscani nismo vise pod zakonom u tom smislu da nase opravdanje ili spasenje zavisi od nasih pokusaja motivisanih vlastitim interesima da drzimo zakon. (Naravno, ovo je tacno stanje u kome se nalaze svi oni koji nisu prihvatili Hrista kao licnog Spasitelja). Oni koji su poverovali, koji su verom postali jedno sa Hristom, nisu vise pod zakonom, nego pod miloscu. Hristos je postao za nas ispunjenje, dovršenje svega onoga sto zakon zahteva od nas da bi smo bili pravedni (Rim 10,4).

Biti "pod miloscu" znaci upravo suprotno od biti "pod zakonom". Pod miloscu znaci da nismo opravdani pred Bogom na osnovu nasih dela - dela zakona. Mi smo potpuno opravdani na osnovu onoga sto je Hristos vec ucinio u svome zivotu, smrti i vaskrsenju. Hristova završena pravda, koju je on obezbedio u svojoj ljudskoj prirodi kao nasa Zamena, nas opravdava. Njegovom poslušnoscu zakonu i njegovom smrću, koja je zadovoljila pravdu

zakona, Hristos je postao pravda zauvek svima koji ce prihvatiti njegovu spasavajuću milost (Rim 5,17).

Nadalje, biti "pod miloscu" znaci da smo umrli zivotu greha, da je nas zivot sada sakriven u Hristu (Kol 3,3). Hristova smrt na krstu je bila zajednicka smrt kojom je celokupno covecanstvo umrlo u jednom coveku (2 Kor 5,14). Prema tome, kada se mi verom poistovetimo sa njegovom smrću, mi postajemo mrtvi grehu i vladavini zakona i postajemo zivi Bogu. Ovo je ono sto predstavlja nase krstenje - nasu zajednicu sa raspetim, sahranjenim i vaskrsnim Hristom. Rezultat je da sada, pod miloscu, mi hodamo u novini zivota (Rim 6,3.4). To znaci biti "pod miloscu" i ima vrlo vaznu primenu u nasem zivotu.

ZIVETI POD MILOSCU

Biti "pod miloscu" nas spasava od biti "pod zakonom", ali ovo ne znaci da je zakon time ukinut. Svaki onaj koji tako nesto uci izvrce jevandjelje. Opravdanje verom ne ukida zakon; ono ga utvrđuje (Rim 3,31).

Bozji zakon je vecan kao i sam Bog, jer je on njegova samopozrtvovna ljubav napisana u obliku zakona (Mt 22,36-40; Rim 13,8.10; Gal 5,13.14). U svojoj propovedi na gori je sam Isus objavio da on nije dosao da ukine zakon.

"Jer vam zaista kazem: dokle nebo i zemlja stoji, nece nestati ni najmanjeg slova ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši. Ako ko pokvari jednu od ovih najmanjih zapovesti i nauci tako ljude, najmanji nazvace se u carstvu nebeskome; a ko izvrši i nauci, taj ce se veliki nazvati u carstvu nebeskome" (Mt 5, 18.19).

Kada smo bili "pod zakonom" problem sa kojim smo se suocavali nije bio zakon, nego mi sami. Zakon je svet, pravedan i dobar (Rim 7,12). Greska lezi u nama, jer smo mi po nasoj prirodi telesni, prodani grehu kao robovi (stih 14). Bozji sveti zakon i nasa gresna priroda su nespojivi. "Jer telesno mudrovanje ... jer se ne pokorava zakonu Bozijemu niti moze" (Rim 8,7). Iz ovoga razloga prvi zavet ili stari zavet bio los.

"Jer kudeci ih govori: evo dani idu, govori Gospod, i nacinicu sa domom Izrailjevim i s domom Judinim nov zavet; Ne po zavetu koji nacinih sa njihovim ocima u onaj dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Egipatske, jer oni ne ostase u mom zavetu ... Jer je ovo zavet koji cu naciniti sa domom Izraeljevim posle ovih dana, govori Gospod: dacu zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovim napisacu ih, i bicu im Bog, i oni ce biti meni narod" (Jev 8,8-10)

Hristos nije ukinuo zakon na krstu. Umesto toga, on nas je spasio od toga da budemo pod zakonom. On je nacinio kraj nasim zajednickim gresnim zivotima koji su bili osudjeni zakonom. On nas je vaskrsenjem podigao iz mrtvih u novi zivot, zivot Duha, koji je u savrsenom skladu sa zakonom. Ovo je zivot koji je on ziveo u svojoj ljudskoj prirodi, zivot koji je silom Duha bio potpuno bio poslusan Bozjem svetom zakonu. Zakon nije nikada dat kao **sredstvo** spasenja, ali je uvek bio **merilo** (standard) hriscanskog zivota.

Hristos je jedanputa umro grehu i bio vaskrsnut da zivi Bogu (Rim 6,10). U 11. stihu, Pavle primenjuje ovu istu istinu na zivot krstenog vernika: "Tako i vi dakle držite sebe da ste mrtvi grehu a zivi Bogu u Hristu Isusu Gospodu nasemu".

Na osnovu cega se mi mozemo smatrati mrtvi grehu i zivi Bogu?

Na osnovu onoga sto je Hristos ucinio za nas u svojoj ljudskoj prirodi. Cistom miloscu nas je stavio u Hrista utelovljenjem, kada je bozanska priroda ujedinjena sa nasom kolektivnom ljudskom prirodom (1 Kor 1,30). To znaci da smo prilikom Hristove smrti grehu umrli i mi - u njemu. Tako je krst postao Bozja sila za spasenje od greha (1 Kor 1,18), kao i za spasenje od vladavine zakona (Rim 7,4-6). Vazno je primetiti kako Pavle primenjuje ovu istinu na svoj vlastiti zivot:

"Jer ja zakonom zakonu umreh da Bogu zivim; s Hristom se razapeh. A ja vise ne zivim, nego zivi u meni Hristos. A sto sad zivim u telu, zivim verom sina Bozijega, kojemu omiljeh, i predade sebe za meine" (Gal 2,19.20).

Prvo cinjenica koju treba da razumemo o zivotu pod miloscu je da zakon nije ukinut. Druga se odnosi na prvu: posto su hriscani "pod miloscu" ne znaci da mogu sada dazive kako im se svidja. Milost nam ne daje takvu vrstu slobode.

Dok smo bili pod zakonom, bili smo pod njegovom vlascu. On je zahtevao odredjene stvari od nas i mi smo bili duzni da ih zadovoljimo ili da podnesemo kaznu. Sada, pod miloscu, smo mi pod vladavinom milosti. Ovo znaci da je nas odnos sada sa Hristom, izvorom milosti, i mi treba da zivimo pod njegovom vlascu. Hristos je oboje - Spasitelj i Gospodar. Kakvog uticaja ovo ima na nas hriscanski zivot? Kao sto bi to Pavle rekao "svakojako". Evo dva Pavlova primera:

"Sta dakle? Hocemo li gresiti kad nismo pod zakonom nego pod miloscu? Boze sacuvaj! Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslusanje, sluge ste onoga koga slusate, ili greha za smrt, ili poslusanja za pravdu? Hvala dakle Bogu sto bivsi robovi grehu poslusaste od srca tu nauku kojoj se i predadoste. Oprostivsi se od greha postaste sluge pravdi" (Rim 6,15-19).

"Jer ste vi, braco, na slobodu pozvani: samo da vasa sloboda ne bude na zelju telesnu, nego iz ljubavi sluzite jedan drugome. Jer se sav zakon izvrsuje u jednoj reci, to jest: ljubi bliznjega svojega kao sebe" (Gal 5,13.14; 1 Pet 2,15-19).

Jasno je, prema tome, da ziveti pod miloscu znaci dozvoliti Hristu da zivi verom u nama. Ovo je ono o cemu je Isus govorio u Jovanu 15,4.5:

"Budite u meni i ja cu u vama. Kao sto loza ne moze roda roditi sama od sebe ako ne bude na cokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam cokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on ce roditi mnogi rod; jer bez mene ne mozete ciniti nista".

Treca vazna cinjenica koju treba da razumemo o zivota "pod miloscu" je u pogledu motivacije.

Nas stari odnos prema zakonu se moze opisati kao odnos straha. Ovo je iz jednostavnog razloga sto zakon ne moze da saoseca sa nasim slabostima i nesposobnoscu da zadovoljimo njegove zahteve. Zakon isto tako nije u stanju da nam pomogne da zadovoljimo njegove

zahteve. On može samo da zahteva poslušnost i osudi nas svaki put kada pogresimo. Prema tome, naša situacija pod zakonom će uvek biti ropstvo strahu od smrti (Jev 2,15).

Koliko je različita naša situacija pod milošću! Hristos nije kao zakon, on razume našu slabost i nesposobnost da budemo zaista dobri. On može da saosećava nama u našim borbama protiv iskušenja. On je bio u svemu nacinjen kao i mi i kusan u svemu kao i mi; on razume, saoseća i u stanju je da nam pomogne (Jev 2,17.18; 4,15).

Čak i više od ovoga: on nas je spasio od svega toga. On nas je spasio od straha od smrti, jer je umro za nas (Jev 2,14.15). On nas je izbavio od straha ropstva grehu, jer je osudio greh u telu - našem telu (Rim 6,22; 8,2.3). On nas je pomirio sa Bogom, tako da imamo blagoslovenu nadu neba i večnog života; mi možemo sada zvati Boga "Ava (dragi) oce" (Gal 4,4-6). Sve su ovo naše povlastice "pod milošću". To znači da mi Bogu ne služimo više prema slovu (iz straha), nego prema Duhu (iz iskrene zahvalnosti prema Hristu) (Rim 7,6).

Pod milošću naš odnos postaje odnos ljubavi i postojnja - ne odnos straha, kojeg smo iskusili pod zakonom. Strah od kazne nije više ono što motivise naša dela; umesto toga, ljubav prema Bogu nas tera da činimo dobro i živimo za njega (2 Kor 5,14.15). Isus je rekao, "Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite" (Jov 14,15; 1 Jov 5,3).

Biti pod milošću nas takođe oslobadja od naše egocentrične motivacije da činimo dobro da bi onda za to primili nagradu. Ni strah od kazne, ni nada da ćemo biti nagrađeni na nebu, nisu dovoljno snažna motivacija da nas osbosobe da činimo "dela zakona". Ali kada razumemo i počnemo ceniti **agape** ljubav, koja je za nas dovela Božjeg Sina na krst, mi ćemo rado služiti Bogu i drugima bez toga da mislimo na sebe ili na nagradu.

GRESENJE POD MILOŠĆU

Jedna od glavnih briga koje često salecu hriscane je ova: Ako nastavimo da gresimo iako smo pod milošću, kako to utiče na naš odnos sa Bogom? Da li mi gubimo naše opravdanje svakoga puta kada sagresimo? Da li, prema tome, trebamo ponovo biti obraceni nakon svake pogreske, jer bi inače bili izgubljeni za večnost?

Neki misle da je odgovor na ova pitanja DA. Ali oni koji veruju ovu vrstu "jo-jo" doktrine o spasenju nisu razumeli Božju bezuslovnu **agape** ljubav i biblijsko značenje spasenja milošću.

Prema Pavlu, nemoguće je da neko ko potpuno razume spasenje milošću i ko ceni Hristov krst nastavi da čini greh (Rim 6,1.2). Pravednost se dobija verom i ako je vera tu, tu će biti i pravednost - a u pravednosti nema greha (Rim 6,14-18).

Kada je Pavle u Rimljanima 6,14 izjavio da "greh neće vama ovladati, jer niste pod zakonom nego pod milošću", on nije time mislio da vernik **ne može** sagresiti, nego da greh više nema vlast da osudi ili kontrolise vernika, jer takva osoba nije više pod kontrolom zakona, nego pod milošću. U 1 Korincanima 15,56 Pavle kaže, "A zalog je smrti greh, a sila je greha zakon". Time on misli da sam greh nema silu da uništi osobu sve dok vlast zakona nije tu da osudi. Postoji vernik nije više pod vlašću zakona, greh ne može više doneti verniku večnu smrt kao osudu zakona. Vernik je izbavljen od sile greha.

ZLOUPOTREBA MILOŠĆU

"Samo trenutak" možda ćeš reći. "To je opasno učenje; ono će dovesti do raspustenog života". Tvoj strah je, naravno, sasvim opravdan. Zbog našeg gresnog stanja jevanđelje nije samo dobra vest, ono je isto tako opasna vest. Falsifikovana vera može lako postati zloupotrebljena za greh, kao što je to bio slučaj sa hriscanima kojima je Jakov pisao (Jak 2,19-26). Postoje vernici nisu više pod zakonom i postoje milost obilnija nego greh, može li hriscani nastaviti da čine greh dok su pod milosti? To je važno pitanje koje Pavle postavlja svojim čitaocima u Rimljanima 6. Njegov odgovor je nedvosmislen - NE! U stvari, Pavle upotrebljava celo 6. poglavlje da upozori hriscane da je stav da nije važno da li greše ili ne, jer su pod milosću, pogrešan.

Koje razloge navodi Pavle zašto hriscani koji su pod milosću ne trebaju dati mesta grehu?

Prvo, jer smo u Hristu umrli grehu. Mi smo otkazali naš odnos sa njim (stihovi 2 i 11). Drugo, našim vlastitim izborom smo postali Božje slugе, a on je začelnik pravde, a ne greha (stih 17). Iz ova dva razloga doktrina o spasenju milosću ne dozvoljava da hriscanin nastavi da gaji greh.

Očigledno je da ovo ne znači da se mi nikada nećemo spotaci i pasti. Kao mala deca u Hristu mi znamo da je propust da živimo po Božjem idealu problem hriscanskog života. Postoje još nismo naučili da potpuno razumemo jevanđelje ili da hodamo neprekidno Duhom mi padamo suviše često. Kako takve pogreške utiču na naš odnos sa Bogom? To pitanje zahteva odgovor.

Postoji zaista velika razlika između gresanja pod zakonom i gresanja pod milosću. Da bismo razumeli razliku, pogledajmo razliku između zakona kao pisane koda i Hrista kao žive stvarnosti. Kada ih uporedimo otkrićemo da su oni u jednom smislu jedno, dok su u drugom smislu sasvim suprotni.

Na primer, duh zakona je ljubav (Mt 22,36-40). Duh se može poistovetiti sa Hristom, koji je ljubav (1 Jov 4,8; Efes 5,1.2). Ipak, kada pogledamo na zakon kao pisani kod, on postaje zbirka pravila koje vaze za ljudska bića. Kao takav on ne može saosećati sa našim ljudskim stanjem ili nam pomoći. Sve što on može da učini je da zapovedi poslušnost i osudi svaku pogrešku (Gal 3,10).

Nasuprot zakonu, Hristos je osoba koja oseća i razume naše borbe; on je u stanju da nam pomogne, jer je i sam bio kusan (Jev 4,15). U ovom smislu se zakon i Hristos značajno razlikuju.

Sve ovo baca važno svetlo na problem gresanja. Kada smo gresili pre prihvatanje Božje spasonosne milosti u Hristu, mi smo samo prepoznavali da smo sagresili u odnosu na zakon, moralni kod ili zbirku pravila. Rezultat kojeg smo se bojali je bila kazna određena od strane zakona (Rim 1,18; Gal 3,10). Ali sada postoje vernici i nismo više pod zakonom, nego pod milosću, mi ne gresimo više samo protiv zbirke pravila. Kada sada gresimo, mi shvatamo da gresimo protiv osobe "kojemu omiljen i dade sebe za mene" (Gal 2,20). Ovo činjenica pravi ogromnu razliku u našem stavu prema grehu.

Recimo da voziš auto-putem brže nego što je ograničenje brzine i milicajac te zaustavi. Ti molis za milost i govoriš kako ti je žao što si vozio prebrzo. Koja je tvoja motivacija? Ako si

ikada bio zaista u takvoj situaciji, mislim da ces se sloziti sa mnom da su tvoji priznanje i pokajanje motivisani sebicnom brigom o samome sebi, a ne ljubavlju prema ogranicenju brzine ili milicajcu koji predstavlja zakon.

Posle toga ti vozis kuci (naravno sporije) i tada ucinis nesto nenamerno da uvredis tvoga muza ili suprugu, koga/ju zaista volis. U istom trenutku ti je zao zbog onoga sta si ucinio i ti priznajes to kajuci se. Koja je tvoja motivacija sada? Sigurno ne strah od kazne. Tebi je zao, jer si povredio nekoga ko ti je drag. Ovo je razlika izmedju gresenja pod zakonom i gresenja pod miloscu. Slucajno je ovo isto tako razlika izmedju Judinog i Petrovog pokajanja. Juda je bio motivisan brigom za sebe; Petar je bio motivisan ljubavlju. Oni koji grese pod zakonom se mogu samo pokajati u smislu straha od kazne ili zelje za nagradom - egocentricnim motivima. Pod miloscu pokajanje i priznanje su reziltat odnosa ljubavi sa Hristom. Mi smo stalno svesni toga sta su nasi gresi ucinili Hristu na krstu - oni su ga ubili! Kako moze onda hriscanin pod miloscu nastaviti da cini greh? To bi znacilo namerno razapinjati Hrista, a to je nezamislivo svakom ko ceni Bozji "neiskazani dar" (2 Kor 9,15).

Mi hriscani moramo nauciti da mrzimo greh, ne zato sto ce nas gresenje lisiti neba, nego sto nasi gresi odveli Hrista na krst i nastavljaju da ga izlazu javnoj sramoti (Gal 3,13; Jev 6,4-6). Legalista ne mrzi greh; on mrzi kaznu za greh. Takva religija je samo neznabostvo obuceno u hriscanstvo.

Posto nas Bog nije mogao spasiti samo time sto bi ignorisao zahteve svog svetog zakona, spasenje od greha je skupoceno. Plata za greh je smrt (Jez 18,20; Rim 6,23). Da bi nas spasio od osude zakona, Bog je morao zadovoljiti njegove pravedne zahteve. On je to ucinio time sto je stavio na Hrista, nasu Zamenu, bezakonje svih nas i zrtvovao ga kao jedinu vrednu zrtvu za nase spasenje (Isa 53,6.10.11).

Sta je bilo sa nasim pitanjem? Kako nase pogreske i gresi, cak i kada smo pod miloscu, uticu na nas odnos sa Bogom?

Spotaknuti se pod miloscu, pasti u greh, nas ne lisava opravdanja, niti nam donosi osudu. Ako smo poceli dovoljno da cenimo strahovitu cenu placenu za nase spasenje, takve pogreske stvaraju duboku mrznju prema grehu. Mi shvatamo da je svaki greh koga ucinimo bio znacajno ukljucen u Hristovu smrt na krstu.

ZAKON I MILOST I
KLJUCNE MISLI IZ 16. POGLAVLJA

1. Povrsno gledano, zakon i milost izgleda da su u potpunoj suprotnosti. Zakon zahteva poslusnost kao uslov za spasenje (Rim10,5), dok milost nudi spasenje kao besplatan dar bez dela (Efes 2,8.9).
2. Biblija uci da svaki hriscanin koji je ponovo rođen nije vise "pod zakonom", nego "pod miloscu" (Rim 6,14).
 - a. Biti "pod zakonom" znaci biti pod vladavinom zakona. To znaci da je nas opstanak pred Bogom zasnovan na nasim delima zakona. Biti "pod zakonom" takodje znaci biti predmet osude zakona.
 - b. Biti "pod miloscu" je sasvim suprotno od biti "pod zakonom".
3. Pod miloscu smo opravdani potpuno na osnovu onoga sto je Hristos ucinio u svome zivotu, smrti i vaskrsenju. Biti "pod miloscu" znaci da smo umrli zivotu u grehu "u Hristu" i da je nas zivot sada sakriven u Hristu (Kol 3,3).
4. Biti "pod miloscu" **ne znaci** da je zakon ukinut u nasem hriscanskom iskustvu. Opravdanje verom ne ukida zakon - ono ga utvrđuje.
5. Kada smo bili "pod zakonom", problem sa kojim smo se susretali nije bio zakon, nego mi

sami. Zakon je svet, pravedan i dobar. Mi smo telesni, prodani kao robovi grehu (Rim 7,12.14).

6. Zakon nikada nije bio dat kao sredstvo spasenja, ali ce uvek biti merilo (standard) hriscanskog zivota. Milost nam ne daje slobodu da zivimo kako nam se svidja.
7. Ziveti "pod miloscu" znaci dozvoliti Hristu da zivi u nama kroz veru.
8. "Pod zakonom" je motivacija za poslusnost strah od kazne. "Pod miloscu je motivacija za poslusnost ljubav i postovanje.
9. Ako gresimo "pod miloscu", mi ne gubimo nase opravdanje. Medjutim, iskreni hriscani ne mogu nastaviti da cine greh kada su "pod miloscu".
10. Mi treba da naucimo da mrzimo greh, ne zato sto se bojimo da ce nas on lisiti neba, nego zato sto su nasi gresi odveli Hrista na krst i nastavljaju da ga izlazu javnoj sramoti (Gal 3,13; Jev 6,4-6).

17. ZAKON I MILOST II

Jedan od razloga zasto su neki hriscani danas u nedoumici u vezi sa njihovim spasenjem miloscu je da nisu shvatili da Novi Zavet govori o dva aspekta spasenja. Mi smo proucavali ovu temu ranije u ovoj knjizi, ali posto tako mnogo hriscana upada u subtilnu zamku legalizma, potrebno je da ukratko ponovo pogledamo ova dva aspekta.

DVA ASPEKTA SPASENJA

Prvi aspekt spasenja je ono sto je Bog ucinio u Hristu pre nekih dve hiljade godina; drugi je ono sto Bog cini sada u svakome verniku i sto ce dovrstiti prilikom drugog dolaska. Novi Zavet opisuje prvu fazu kao "ti u Hristu", a drugu "Hristos u tebi" (Jov 15,4.5). Ova dva aspekta su povezana kao dve strane kovanice, ali se isto tako i razlikuju u najmanje cetiri podrucja.

KOPMPLETNO - PROGRESIVNO. Ono sto je Bog ucinio u Hristu - objektivne cinjenice jevandjelja - je zavrsono delo. U njemu stojimo savrseni i obezbedjen nam je svaki duhovni blagoslov koji pripada nebu (Efes 1,3; Kol 2,10). Nasuprot ovome, ono sto Bog cini u nama - subjektivno iskustvo jevandjelja - je nesto sto traje celoga zivota i nastavice se do drugog dolaska (Fil 3,12-14; Rim 8,24.25). Ovo je aspekt spasenja koji se moze videti neki put na nalepticama na automobilima - "Budi strpljiv: Bog jos nije zavrσιο sa mnom"!

UNIVERZALNO - INDIVIDUALNO. Ono sto je Bog ucinio u Hristu se odnosi na celokupno

covecanstvo, tako da je u njemu celi svet opravdan pred zakonom. To je bezuslovna radosna vest jevandjelja (Rim 5,18; 1 Jov 2,2). Ono sto Bog cini u nama, sa druge strane, se odnosi samo na pojedinacnu osobu, hriscanina koji je ponovo rodjen i koji je verom prihvatio Hrista kao licnog spasitelja (Rim 8,9.10; Efes 3,17).

BOZANSKO - LJUDSKO. Bozje delo spasenja u Hristu je delo koje je on ucinio sam, bez ljudske pomoci (Rim 3,21; Fil 3,9). Nasuprot tome, Bozje delo u nama ukljucuje nasu saradnju. To je razlog zbog koga smo upozoreni da "hodamo u Duhu" (Gal 5,16), da "obucemo u Hrista" (Rim 13,14) ili da "budemo u njemu" (Jov 15,4).

SPASENJE - SVEDOCENJE. Pravdu koju je Bog je obezbedio celokupnom covecanstvu u Hristu je puna zasluga. Ona nas jedina osposobljava za nebo, sada i za vreme suda (Efes 2,8.9; Tit 3,5). Pravednost koju Bog proizvodi u nama je, sa druge strane, nas ne moze spasiti. Ona je plod opravdanja verom i pokazuje i svedoci pravdu koju smo vec primili kroz Hrista verom (Efes 2,10; Tit 3,8).

Ovo je vrlo vazna razlika, posebno otkada mnogi gledaju na svoja dela trazeci u njima sigurnost spasenja. Nasa pravedna dela, iako su od Boga i njemu ugodna, ne doprinose ni najmanje nasoj spremnosti da idemo na nebo. Nasa dela su vazna, jer su ona najdelotvornije svedocanstvo Bozje spasavajuce sile. Kao sto je i neznabozacki filozof Nice jednom rekao, "Ako vi hriscani ocekujete da verujem u vaseg spasitelja, vi cete morati da izgledate mnogo vise spaseni"!

STAJATI U MILOSTI

Jedna od velikih prednosti koje imamo kao hriscani je da stojimo u milosti (Rim 5,1.2). Sta ovo znaci?

To znaci da ne samo da imamo mir sa Bogom u potpunu sigurnost u spasenje kroz opravdanje koje je Hristos obezbedio celokupnom covecanstvu, nego da takodje stojimo na poseban nacin u domenu Bozje milosti. Iako jos uvek imamo gresno telo, u nama boravi Duh, koji je u stanju da proizvede u nama Hristovu pravednost i osposobi nas da pobedimo svako iskusenje. Kroz Hrista mi imamo istinski Bozji zivot, tako da on sada moze da deluje u nama da "hocemo i ucinimo kao sto mu je ugodno" (Fil 2,13). Pre toga, dok smo jos ziveli pod zakonom i u nasoj vlastitoj sili, mi nikada nismo mogli imati slavu Bozju (Rim 3,23), ali sada, pod miloscu, se nasa situacija potpuno promenila tako da imamo nadu da cemo dozeti Bozju slavu - njegov zivot i samopozrtvovnu ljubav (2 Kor 3,17.18).

Apostol Pavle je cesto upotrebljavao rec **milost** u smislu bozanske sile koja ga je osposobljavala da radi delo i cini volju Bozju. "Ali po milosti Bozjoj jesam sto jesam, i milost njegova sto je u meni ne osta prazna, nego se potrudih vise od sviju njih, ali ne ja nego milost Bozja koja je sa mnom" (1 Kor 15,10; 2 Kor 12,7-10; Efes 3,7.8; 1 Tim 1,14). To znaci stajati u milosti i ova prednost pripada svakome verniku.

Za vreme sedmice molitve koju sam ja vodio na hriscanskom koledzu u Etiopiji, jedan student iz Egipta me je upitao: "Da li je to greh da hriscani nose oruzje za svoju zemlju i cak ubiju"? On se je uskoro trebao vratiti u svoju zemlju, koja je bila u ratu sa Izraelom, da odsluzi vojni rok.

"Da li znas za nekog mrtvog Egipcanina da se borio za svoju zemlju"? odgovorio sam. Podsetio sam ga da je on, kao hriscanin, mrtav i njegov zivot je sakriven sa Hristom (Kol 3,3). Nazalost, on on nije prihvatio ovu biblijsku cinjenicu. Dve nedelje kasnije on je u jednoj nesreci bio zgnjecen ispod skolskog traktora i proglasen mrtvim u obliznoj misionarskoj bolnici. Kada je medicinska sestra dosla da pokrije njegovo telo carsavom, videla je da njegove oci trepcu i povikala: "On je ziv"! To je bilo cudno i ocigledan odgovor na molitve njegovih skolskih drugova.

Kada sam ga nekoliko dana kasnije posetio u bolnici, pitao sam ga: "Kako si?".

Kroz zavojem povijene usne prosaptao je: "Ja sam mrtav i moj zivot je sakriven u Hristu".

Ja se secam uvek ovoga iskustva kao primera kako Bozji Duh radi u ljudskom zivotu. To znaci stajati u Bozjoj milosti.

Palve kaze da mi nismo duzni telu da zivimo prema njemu, nego Duhu (Rim 8,12.13). Drugim recima, nas posao nije da pokusavamo da zivimo - cak ni da pokusavamo da budemo dobri - nasom prirodnom snagom ili sposobnostima. U nama treba da zivi verom Hristov Duh. Zivot koga sada zivimo u nasem telu mora biti Hristov zivot koji smo primili verom (Gal 2,20). To je sve deo Bozjeg programa zivota pod miloscu.

Milost koja nas je spasila vladavine zakona ce sada nastaviti da zivi u nama i proizvodi rodove Duha - "ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdrzanje" (Gal 5,22.23). Protiv njih "nema zakona" (stih 24). Ovi plodovi su u skladu sa Bozjim zakonom, tako da je pod miloscu zakon kojeg nismo mogli drzati nasom prirodnom snagom ustvati ispunjen u nama (Rim 8,4).

Naravno, iako zivimo u domenu Bozje milosti, mi jos zivimo u ovome zlom svetu i zakon greha jos uvek zivi u nasim telima (Rim 7,22). Ali ovaj zakon greha ne treba da **vlada** ili da ima **prevlast** u nama, jer smo mi sada pod miloscu, ne pod zakonom (Rim 6,12-14). Nasom vlastitom snagom se mi ne mozemo meriti sa zakonom, kao sto to Pavle objasnjava u Rimljanima 7. Sila milosti je veca nego sva sila koju Sotona moze sakupiti kroz nase gresno telo. "Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moc daje" (Fil 4,13).

Stajati pod miloscu znaci, prema tome, biti pod vladavinom Hristovog zivota - zivota koji je pobedio i osudio greh u telu (Rim 8,3). Zakon greha koji je u nasim smrtnim telima ce uvek pokusavati da vlada nama kroz telo. To je nacin na koji mi dozivljavamo iskusenje (Jak 1,14). Koristeci se nasom gresnom prirodom, Sotona izvrci nase prirodne, od Boga date zelje tela u pozudu. On pokusava da nas nacini robovima tih pozuda, a ne njihovim gospodarima. Posto smo pod miloscu, mi posedujemo zivot i Bozju silu kroz koje mozemo "uteci od telesnih zelja ovoga sveta" (2 Pet 1,4). Svakoga dana, svakoga sata, mi verom dozvoljavamo Hristu da zivi u nama i "telu ne ugradjate po zeljama" (Rim 13,14).

U procesu postajanja hriscaninom mi smo prošli kroz radikalne promene. "Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar; staro prodje, gle, sve novo postade" (2 Kor 5,17). Hriscani nisu samo ljudi kojima su gresi oprosteni da bi mogli ici na nebo. Oni su ljudi u kojima je sve sto je nekada pripadalo starom proslo. Nas stari polozej pod zakonom, nas stari, gresni zivot, sve je to proslo Hristovim krstom. Sada, kroz njegovo vaskrsenje, mi smo postali novo storenje u

novom položaju "pod miloscu". Mi imamo sada novi život; mi smo deo božanske prirode (2 Pet 1,4). Kada razumemo ove istine i dozvolimo im da deluju u nama i kroz nas, mi se više nećemo ponasati kao pripadnici sveta kojima vlada "telesna želja, i želja očiju, i ponos života" (1 Jov 2,16). Mi ćemo se ponasati kao Božji sinovi i kćeri. Tako ćemo hodati u Duhu i odsajivati Božji karakter.

ZAKON KAO MERILO

U svetlu svega do sada rečenog, kako hriscani treba da gledaju na zakon? Da li on još uvek vazi za nas?

Odgovor je nedvosmislen - NE; zakon ne vazi za nas kao **sredstvo spasenja**. Odgovor je isto tako nedvosmislen - DA, ako govorimo o zakonu kao o **merilu ili standardu hriscanskog života**.

Jedan od razloga za pogresno shvacanje i suprotna misljenja o zakonu među mnogim iskrenim hriscanima je propust da shvate ono što je apostol Pavle rekao o zakonu. Sa jedne strane on govori u nekim stihovima tako o zakonu, kao da je on ukinut (Rim 7,1-10; Gal 2,19; 2 Kor 3,4-17; Efes 2,14-16). Sa druge strane možemo citirati druge tekstove da dokazemo da Pavle potvrđuje važnost zakona i potpuno odbacuje ideju da ga vera ukida (Rim 3,31; 7,12-22; 13,8-10; Gal 5,13,14).

Kako da resimo ovu prividnu suprotnost? Velik deo našeg problema da razumemo sve što Pavle ima da kaže o "zakonu" dolazi propusta da shvatimo da on u grckom jeziku nije imao posebnu rec ili frazu da izrazi ono što mi danas nazivamo "legalizam". Prema tome, Pavle je upotrebljavao isti izraz za pozitivne (da zakon vazi) kao i za negativne izjave o zakonu, kada ga ljudska bića koriste da proizvedu svoju vlastitu pravednost (koju je on osudio).

Ako citamo Pavlove poslanice pažljivo, naći ćemo da on podržava zakon kao merilo hriscanskog života, ali osuđuje svakoga ko ga upotrebljava kao zamenu za veru ili sredstvo da se zadobije pravednost koja inače dolazi samo od Boga. Proučavajući ono što Pavle govori o zakonu, od velike pomoći je zapaziti da kada on osuđuje ono što mi zovemo "legalizam", on često upotrebljava frazu "dela zakona" (Rim 3,20; 9,30-32; Gal 2,16; 3,1).

OTPADANJE OD MILOSTI

Mnogi hriscani veruju da kada je osoba jedanputa spasena u Hristu kroz veru, da ju ništa više ne može odvojiti od spasenja. To je velika prevara.

Istina je da je **pravda** koja spasava uvek u Hristu i postojeći je on na nebu gde ni jedan lopov nema pristupa, ona ne može biti dotaknuta. Ali **vera**, koja čini tu pravdu delotvornom je u nama i mi se možemo nje odreći ili ju napustiti. To je razlog zbog koga nas opominje da se držimo čvrsto naše vere po svaku cenu (Mt 10,22; Dela 20,24; 1 Kor 15,58; Gal 6,9; Jev 3,6; 4,14; 10,23).

Svaka osoba koja postane hriscanin automatski postaje izdajica Sotone, kneza ovoga sveta. Sotona ne gubi rado svoje podanike, tako da on uvećava svoje napore sedmostruko da zadobije osobu nazad (Mt 12,43-45). Kako on to čini? Sotona upotrebljava prvenstveno tri načina da kusa vernika da otpadne od milosti. On će pokušati bilo koji ili sve načine za koje misli da su neophodni.

1. IZVRTANJE JEVANDJELJA. Sotonin prvi način je da pogresno predstavi neke aspekte jevandjeoske istine i time odvraća naš pogled od Hrista na nas same. On čini da spasenje

izgleda kao da nije samo verom i da zavisi do izvesnog stepena od naseg vlastitog ponasanja. On je upotrebio ovaj nacin uspesno na crkvi u Galatima (Gal 1,6.7; 3,1-3). Sotona nas ne moze zbuniti, ako jednostavno verujemo istinu koju je Pavle naglasio onima u Galatima koji su bili u opasnosti da otpadnu od milosti:

"Izgubiste Hrista, vi koji hocete zakonom da se opravdate, i otpadoste od milosti. Jer mi duhom cekamo od vere nad pravde. Jer u Hristu Isusu niti sta pomaze obrezanje ni eobrezaje, nego vera, koja kroz ljubav radi" (Gal 5,4-6).

Biti pod miloscu znaci da je Hristos nasa pravda na svaki nacin i u svakom smislu reci. Kroz jevanjelje mi primamo Hristovu pravdu kao objektivnu cinjenicu (uracunata pravda) i kao subjektivno iskustvo (data pravda). Obe primamo samo kroz veru i nista ne mora biti dodato nasoj veri (Rim 1,17). Svako ko pokusa da se opravda pred Bogom i najmanje svojim vlastitim delima ustvari odbacuje da je Hristos njegova pravda. Takva osoba je otpala od milosti.

Jednostavno ne postoje dva nacina. Mi ne mozemo primiti Hrista verom, priznati da smo duhovno propali i da se sami ne mozemo spasiti, i onda tvrditi da se mozemo sami spasiti nekako imajući dobra dela koja doprinose nesto nasem spasenju. Ova prefinjena forma legalizma nas stavlja u opasnost da izgubimo Hrista potpuno.

Spasenje nije delimicno od Hrista, a delimicno od nas. Biti pod zakonom ili pod miloscu je totalno suprotno jedno drugome i ne moze se mesati. Mi mozemo ili primiti Hrista verom kao nasu potpunu pravdu u smislu naseg polozaia pred Bogom i naseg svakodnevnog zivota ili moramo pokusati da se sami potpuno opravdamo nasim drzanjem zakona, sto je nemoguće. Ili jedno ili drugo; mi ne mozemo imati pomalo od svakog.

2. LJUBAV PREMA SVETU. Ovo je Sotonin drugi nacin da prouzrokuje da vernik otpadne od milosti. On mase pred nama drangulijama ovoga sveta i pokusava da nas postepeno vrati u svet, dalje od Hrista. Ovo se dogodilo Dimasu. Pavle je pisao da ga Dimas "ostavi, omiljevsi mu sadasnji svet" (2 Tim 4,10). Novac, slava, polozej, zadovoljstva tela - ovo su samo neki od Sotoninih mamaca. Nas nacin da izbegnemo ove mamce je da uvek imamo pred ocima "neiskazano bogatstvo Hristovo" (Efes 3,8) kao sto je pokazano na krstu.

Iako smo doziveli spasenje verom u Hrista, to ne znaci da je nasa vecna sudbina sigurna. Samo oni cija vera izdrzi do kraja ce dobiti krunu zivota (Mk 13,13; Jak 1,12). Ako je nasa veza sa Hristom slaba, mi mozemo biti odvućeni od Hrista (Mt 13,22) i tako vera postaje borba kraja (1 Tim 6,12).

Dokle god smo ujedinjeni verom sa Hristom nase spasenje je sigurno, ali to ne znaci da je nasa vera sama po sebi sigurna. Sve dok ne dozvolimo da ona raste u nama kroz proucavanje Biblije, molitvu, bogosluženje i svedocenje, mi cemo biti podložni Sotoninim napadima. On ce nastaviti sa pokusajima da nas otrgne od Hrista ako je mogice. Tako se moze dogoditi da vernik zaboravi Hrista i crkvu i vrati se u svet. On ili ona moze otpasti od milosti i biti izgubljeni (Jev 6,4-6). Cak i tada, Spasitelj jos uvek voli izgubljenju ovcu i trazi ju da bi ju vratio u stado.

3. PROGONSTVO. Sotona moze upotrebiti i ovaj treci nacin da prouzrokuje nas otpad od milosti. Sotona je svestan toga da telo ne voli da pati. On moze prouzrokovati razlicite vrste

progonstva - fizicko, u drustvu ili psihicko. Sotona nece nikada uspeti u svojim pokusajima, ako mi cenimo "zajednicu" sa Hristom u njegovim mukama (Fil 3,10).

Progonstvo moze doci od strane sveta, od nase vlastite porodice ili crkve. Lose postupanje, pravljenje razlike i nepostenje u crkvi mogu da prouzrokuju u nama obeshrabrenje ili samosazaljenje, jer smo postali meta Sotoninih napada. On ce pokusati da nas okrene da se borimo protiv crkve, da ju napustimo i postanemo njen neprijatelj.

Sotona moze da nas progona i time sto ce naciniti nas zivot posebno teskim. Iskusenje je da nacinimo kompromis sa istinom i rezultat je da polako gubimo vezu sa Hristom. Ovo iskusenje mozemo pobediti ako se setimo da je i zivot naseg Spasitelja bio takodje tezak; on nije imao cak ni mesto gde da zakloni svoju glavu (Mt 8,20).

Neprijateljstvo sveta moze da ide cak tako daleko da znaci smrtnu opasnost. Pavle je upozorio Timotija, "A svi koji pobožno hoce da zive u Hristu Isusu, bice gonjeni" (2 Tim 3,12). Petar savetuje svojim citaocima,

"Budite trezni i pazite, jer suparnik vas, djavo, kao lav ricuci hodi i trazi koga da prozdere. Branite se od njega tvrdjom u veri, znajuci da se takva stradanja dogadjaju vasoj braci po svetu" (1 Pet 5,8.9).

Konacno, evo i upozorenja Svetoga Pisma o posledicama otpada od milosti: "A pravednik zivece od vere; ako li odstupa nece biti po volji moje duse" (Jev 10,38). Ovo upozorenje se ne mora odnositi na sve nas, jer 39. stih ide dalje i kaze, "A mi, braco, nismo od onih koji odstupaju na pogibao, nego od onih koji veruju da spasu duse".

Dok se radujemo u velicanstvenoj istini spasenja miloscu u Hristu, "... neka sam Bog mira da posveti vas cele u svacemu; I celi vas duh, dusa i telo da se sacuva bez krivice za dolazak Gospoda nasega Isusa Hrista. Veran je onaj koji vas dozva, koji ce i uciniti. ... milost Gospoda nasega Isusa Hrista s vama. Amin." 1 Sol 5, 22.23.24.28).

ZAKON I MILOST II
KLJUCNE MISLI IZ 17. POGLAVLJA

1. Mi smo, kao hriscani, pod miloscu. To znaci da iako jos uvek imamo gresno telo, u nama boravi Duh, koji je u stanju da u nama proizvede Hristovu pravednost i da nas osposobi da pobedimo svako iskusenje.
2. Hriscani nisu samo ljudi kojima su gresi oprosteni tako da mogu da idu na nebo. Oni su ljudi u kojima je sve ono sto je nekada pripadalo starome zivotu umrlo na Hristovom krstu. Da li zakon vazi za te hriscane? On ne vazi za nas kao sredstvo spasenja, ali sigurno vazi za nas kao standard hriscanskog zivota.
3. Da li osoba koja je spasena u Hristu kroz veru moze ikada da izgubi svoje spasenje? Da. Pravda koja nas spasava je u Hristu i ne moze se dotaknuti, ali vera koja cini tu pravdu delotvornom je u nama i mi je se mozemo odreci ili ju napustiti.
4. Sotona upotrebljava tri glavna nacina da iskusa vernika da otpadne od vere:
 - a. **IZVRTANJE JEVANDJELJA.** Sotona pokusava da nas ubedi da verujemo da spasenje nije samo verom, nego da ono do izvesne mere zavisi od naseg ponasanja.
 - b. **LJUBAV PREMA SVETU.** Sotona mase pred nasim ocima drangulijama ovoga sveta i pokusava da nas odvuce nazad u svet, dalje od Hrista.
 - c. **PROGONSTVO.** Telo ne voli da pati i Sotona to iskoristava. On donosi fizicko i duhovno progonstvo pokusavajući da slomi nase pouzdanje u Hrista.

18. SUBOTNJI ODMOR

Subota je više nego dan fizičkog i duhovnog opustanja. Ona je čak više nego dan kada imamo bogoslužje. Subota ima određeno značenje u pogledu spasenja - jasnu vezu sa večnim jevandjeljem.

Novi Zavet često upotrebljava rec **odmor** da opiše radosnu vest o spasenju ostvarenu kroz život Isusa Hrista (Mt 11,28; Jev 4,2.3). Čak od pada u greh, ovaj obećani odmor spasenja u Hristu je bio povezan sa subotom. To je razlog zbog koga su glavni praznici u Starome Zavetu padali na subotnji dan odmora - oni su ukazivali na Mesiju i njegovo delo spasenja.

ZNACAJ SUBOTE ZA BOGA

Rec **subota** znači "odmor" i prvo što otkrivamo o njoj u Starome Zavetu je da je subotnji dan pripada Bogu. On ga naziva "moj sveti dan" (Isa 58,13; "moje subote" (2 Moj 31,13). "Sedmi dan je odmor Gospodu Bogu tvojemu" (2 Moj 20,10). Posto je jasno da subota pripada Bogu, nazivati ju "jevrejskom subotom" nije po Bibliji. Da, ona je načinjena za čoveka (Mk 2,27), ali ne pripada čoveku - Jevrejину ili neznabožcu. Ona pripada Bogu.

Sledeće logično pitanje je: Zasto bi svemogući Bog, kojemu očigledno nije potreban odmor, ostavio po strani sedmi dan kao svoj posebni dan odmora? Odgovor Svetoga Pisma na to pitanje je da je Bog odvojio subotnji dan, dan odmora, da označi svoje savršeno i dovršeno delo stvaranja (1 Moj 1,31; 2,1-3; Jev 4,4). Ova činjenica postaje od izuzetnog značenja za naše razumevanje jevandjelja.

Ne smemo izgubiti iz vida da je subota **Božji** sedmi dan, ne naš. Bog je uzeo šest dana da stvori sve što čini našu planetu. Onda je odvojio (posvetio) sedmi dan kao njegovu subotu (2 Moj 20,11). Adam i Eva su stvoreni na samom kraju šestoga dana (1 Moj 1,26-31). Prema tome, Božji sedmi dan subota je bio ustvaru prvi čeli dan za čoveka. Dozvolite mi da objasnim zasto verujem da je ovo važno, posebno kada posmatramo subotu u svetlu našeg spasenja u Hristu.

Bog je radio šest dana stvarajući ovaj svet. On se odmorio tek kada je njegovo delo bilo savršeno i kompletno (1 Moj 26-31). Adam i Eva, sa druge strane, nisu počeli radom; oni su proveli prvi čeli dan života odmarajući se u Božjoj suboti. Tek posle "ulaska" u Božji odmor sledili su šest radnih dana. Čovečanstvo je počelo primanjem Božjeg dela kao potpuno besplatnog dara i tek onda je čovečanstvo moglo uživati svoje stvaranje za vreme ostatka sedmice.

Kao i stvaranje, spasenje počinje, ne nekim radom, nego odmaranjem u savršenom, završenom Isusovom delu koje je on ispunio u svome životu i smrti. Upravo kao što su Adam i Eva proveli svoj prvi dan u subotnjem odmoru pre nego što su počeli sa svojim radom, mi možemo uživati u blagoslovima spasenja tek posto smo se odmarali u potpunoj pravdi koju nam je Isus obezbedio. Iz ove perspektive gledano, subotnji odmor postaje temelj veličanstvene istine o opravdanju verom.

Kada je Bog odvojio ili posvetio subotu, on je usao u večni zavet sa čovečanstvom - odnos u

kojemu ljudi i zene treba da budu u stalnoj zavisnosti o njemu. Adam i Eva su time sto su sagresili izabrali da budu zavisni o sami sebi, a ne o Bogu, i time prekrusili zavet koji je Bog nacinio. Jedan od rezultata je bio da su izgubili pravi odmor kojeg je subota predstavljala. "U znoju lica svojega jesces hleb svoj" (1 Moj 3,19). Isus je dosao na ovaj svet sa posebnom namerom da obnovi ovaj odmor kojeg je covecanstvo izgubilo padom u greh (Mt 11,28). Cineci ovo, on je obnovio znacenje subote. Da bi primili radosnu vest o spasenju, mi se moramo vratiti ovom temeljnom principu subotnjeg odmora, koji je dat nasim prvim roditeljima.

Novi Zavet je jasan da je Isus Hristos bio posrednik preko koga je Bog dovrusio stvaranje (Jov 1,3; Efes 3,9; Kol 1,16; Otkr 3,14) i iskupljenje (Jov 3,16.17; Rim 3,24; 1 Kor 1,30; Gal 3,13; Kol 1,14; Tit 2,14; Jev 9,12; 1 Pet 1,18; Otkr 5,9). Kao sto je Hristos zavrusio stvaranje na kraju sestog dana i odmorio se u sedmom, isto tako je dovrusio iskupljenje na krstu u sestom danu i odmorio se u grobu sedmoga dana (Jov 17,4; 19,30).

Nadalje, Hristovo delo obnove, koje ce biti potuno ostvareno na kraju njegove nebeske sluzbe (1 Kor 15,24-26; Jev 2,13), je takodje povezano sa subotom (Isa 66,22.23). Njegovo delo obnove ce biti savrseno, dovruseno delo kao sto su to bili stvaranje i iskupljenje. Subota ima, prema tome, trostruko znacenje za nas - stvaranje, iskupljenje i obnobljenje.

Zbog toga sto je Hristos nas Tvorac, Iskupitelj i Obnovitelj, on ima potpuno pravo da nosi titulu "Gospodar subotnjeg dana" (Mk 2,28; Lk 6,5; Otkr 1,10). Kada ga je jevrejska nacija odbacila kao Mesiju, njihovo drzanje subote je izgubilo svaki znacaj. Iz ovoga razloga u Jevrejima poslanici pise, "Daklem je ostavljeno jos pocivanje (**sabbatismos**, "odmor drzanja subote") narodu Bozijemu" (Jev 4,9). Svako drzanje subote koje nije motivisano verom kao odgovor na Hristovu savrseno pomirenje na krstu je lazno i pripada spasenju delima staroga zaveta.

ZNACAJ SUBOTE ZA COVEKA

Bog je stvorio svet kroz Hrista za nase uzivanje. Mi nismo u nicemu doprineli stvaranju; mi smo ga samo primili kao dar Bozji. Premda subota pripada Bogu, kao sto smo videli, on ju je kao i ovaj svet nacinio u nasu korist (1 Moj 31,13; Jez 20,12; Mk 2,27). Bog je odvojio ili posvetio subotnji odmor da nas podseca da je on onaj koji se sa puno ljubavi brine o nama i da zavisimo od njega za sve nase potrebe.

Znacajno je da je nacinio subotnji zavet sa covecanstvom pre pada u greh. Prema tome, da Adam i Eva nikada nisu sagresili mi bismo jos uvek drzali Bozju subotu kao dan odmora. Kada je greh dosao na ovaj svet on je unistio znacaj koji je Bog prvobitno dao subotnjem odmoru. Greh je pobuna protiv nase zavisnosti o Bogu i zahteva da bude zavisan sam o sebi (Rim 1,21; Fil 2,21). Prema tome, kada nas je greh odvojio od Boga (Isa 59,2) subota nije mogla vise imati isti znacaj za nas. Covecanstvo je uvelo svoj vlastiti dan odmora -nedelju. Za razliku od Bozjeg dana od odmora, covokova zamena ne ukazuje na savrseno, gotovo delo - stvaranje ili iskupljenje. Ova cinjenica je vrlo vazna u pogledu na konacni obracun u velikoj borbi izmedju spasenja verom, simbolizovano Bozjom subotom, i spasenja delima, simbolizovano covekovom nedeljom.

Na krstu je Hristos dovrusio savrseno, potpuno iskupljenje sestoga dana, upravo kao sto je zavrusio savrseno delo stvaranja na kraju sestoga dana (Lk 23,54). Na ovaj nacin je on obnovio

subotnji odmor kojeg je dao u Edemu i koji je bio zaboravljen zbog greha. Sada svi koji primaju jevandjelje verom ponovo ulaze Bozji spasonosni odmor, čiji znak je subota (Jev 4,2.3; 1 Moj 31,13; Jez 20,12; Isa 58,13.14). U svojoj propovedi na gori je Hristos jasno ucio da ce nam se, ako prvo trazimo carstvo Bozje i njegovu pravdu, sve drugo dodati (Mt 6,33).

Drugim recima, jevandjelje je stvorilo nacin da se izbavimo iz zavisnosti o sebi samima, sto je izvor svih nasih problema, ka zavisnosti o Bogu, koja je izvor sve nase radosti i sreće. Jedno je sigurno - mi ne mozemo sluziti dva gospodara; ne mozemo sluziti sebi i Bogu (Mt 6,24-34). Ulaskom u Bozji odmor njegov dan odmora mora postati nasim danom odmora. Ovo je spoljasni znak da smo izabrali da zivimo samo verom. Drzanje subote motivisano ovim motivom vere je pravo drzanje subote.

ZAKON I SUBOTA

Pre nego sto posmatramo subotu u odnosu na Bozji zakon, potrebno je da se podsetimo da Bog nije dao zakon da bude sredstvo spasenja (Rim 3,28; Gal 2,16). Ovo je greska koju su Jevreji nacinili, greska staroga zaveta koji se završio vrlo jadno (Rim 9,30-33; Jev 8,7-11). Prema tome, svako ko drzi Bozju subotu da bi bio spasen ponavlja gresku Jevreja izvrce stvarni cilj subotnjeg odmora. Kada nacinimo drzanje subote uslovom za spasenje, mi ne ulazimo uopste u odmor. Time ne ukazujemo na dovršeno, potpuno spasenje. Umesto toga, mi izvrćemo subotu u nesto sasvim suprotno od onoga sto je bila Bozja namera sa njom; mi je cinimo srdstvom za spasenja delima. Takvo drzanje subote je uzaludno.

Kako onda treba hriscanin, koji je spasen miloscu kroz veru, drzati subotu?

Novi Zavet, posebno apostol Pavle, jasno uci da Bog nikada nije dao svoj zakon kao nacin spasenja. Ustvari, pre nego sto je Bog dao svoj zakon Jevrejima na Sinaju, on je rekao, "Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Egipatske, iz doma ropskoga" (2 Moj 20,2). Bog je prvo izbavio Izrael i **tek tada** dao Izraelcima svoj zakon. Mojsije je primenio ovaj princip posebno na drzanje subote (5 Moj 5,15). Premda nam Bog nije dao subotu kao sredstvo spasenja, on sigurno zeli da smatramo njegov zakon merilom hriscanskog zivota (Rim 13,8-10; Gal 5,13.14; 1 Jov 5,1-3; 2 Jov 6).

Prava motivacija za drzanje zakona, rekao je Isus, je ljubav (Mt 22,36-40; Jov 14,15). Stari Zavet se slaze sa tim (5 Moj 6,5; 3 Moj 19,18). Nasa gresna priroda ne moze proizvesti ovu ljubav, jer je to **agape** ljubav, samopozrtvovna ljubav, čiji izvor je Bog. Prema tome, Bog nam daje ovu **agape** ljubav kao dar kroz svog Svetoga Duha (1 Kor 12,31; 13,13). On nam ne daje ovu ljubav tako da bismo ju mi vratili njemu, to bi ucinilo Boga sebicnim! On nam daje tu nesebicnu ljubav tako da ju mozemo pokazivati drugima kao dokaz spasonosne sile jevandjelja nad nasim "ja" (Jov 13,34.35; Rim 5,5; 2 Kor 5,14.15). To znaci imati zakon zapisan u srcu (Jev 8,10).

Prve cetiri Bozje zapovesti su o nasem odnosu prema Bogu; drugih sest su o nasem odnosu sa nasim bliznjima. Posto **agape** "ne trazi svoje" (1 Kor 13,5), kako da drzimo prve cetiri zapovesti bez da ucinimo Boga sebicnim? Mi mozemo to da ucinimo secajuci se da je jedini nacin na koji mi mozemo drzati zakon kroz veru. Rezultat drzanja prve cetiri zapovesti verom je iskustvo novoga rodjenja i sa tim iskustvom dolazi da **agape** ljubavi, koja nas osposobljava da drzimo ostalih sest zapovesti o ljubavi prema bliznjima.

Novi Zavet malo govori o našem držanju prvih četiri zapovesti, jer jer je sve što Bog od nas zeli u pogledu našeg odnosa prema njemu vera (Jov 6,28.29; Jev 11,6; 1 Jov 3,23). On zeli od nas da imamo veru koja je motivisana iskrenim cenjenjem njegovog uzvisenog dara ljubavi, Isusa Hrista (Gal 5,6). Jedini način na koji mi možemo za Boga prihvatljivo držati četvrtu zapovest, zapovest o suboti, je vera - ući verom u Božji odmor. Time subota postaje, u ovom kontekstu, pečat opravdanja verom.

SUKOB SUBOTE I NEDELJE

Ono o čemu se ovde radi nije ono što mi obično mislimo - držanje subote protiv držanja nedelje. Mnogi iskreni hrišćani koji danas drže nedelju potpuno pocivaju u Hristu za spasenje. Oni drže pogresni dan iz pravog razloga. Slično njima, mnogi iskreni hrišćani koji drže subotu misle da će ih držanje subote spasiti. Oni drže pravi dan, ali iz pogresnog razloga. Oba gledišta se trebaju korigovati i ako mu dozvolimo Sveti Duh će to učiniti u nama vodeći nas u svaku istinu (Jov 16,13).

Kada je vadjelje o carstvu bude propovedano po celome svetu za svedočanstvo svih narodima (Mt 24,14), ono će podeliti čovečanstvo u samo dva tabora - vernike i nevernike (1 Jov 5,19). Tamo će biti samo oni koji potpuno pocivaju u Hristu i koji su ga definitivno odbacili. U poslednje vreme će svi koji dodju pod Hristovu zastavu obozavati Gospodara subote; njihovo držanje subote će biti spoljasnji znak ili pečat pravde koju su već primili verom, kao što je i Avramovo obrezanje bilo "pečat pravde vere koju imase u neobrezanju" (Rim 4,11).

U poslednje vreme će oni koji su namerno okrenuli leđa Božjem besplatnom daru spasenja u Hristu obozavati zmiju koja daje silu zveri (Otkr 13,3.4). Oni će uzdici nedelju kao čovekov dan odmora nasuprot Božjem danu odmora. Konacni sukob u poslednje vreme neće biti između dve grupe hrišćana, ili čak dva dana odmora, nego između dva suprotna načina spasenja. Borba će biti između subote, koja predstavlja spasenje samo verom, i nedelje, simbola spasenja ljudskim naporom.

Osnovna tema kroz celo Sveto Pismo je spasenje verom u suprotnosti sa spasenjem delima. Središte biblijske poruke je spasenje milosću delotvorno samo kroz veru (Avak 2,4; Rim 3,28; Gal 2,16; Efes 2,8.9; Jev 10,38.39; 11,1-40). Središte svake lazne religije je spasenje delima. U stara vremena je nedelja postala ne samo dan čovekovog fizičkog i duhovnog odmora, nego iznad svega ona je simbolizovala dan njegovog duhovnog odmora i obozavanja zasnovanog na neznabožackom verovanju da je sunce bilo najveći bog. Ovo je postalo posebno očigledno u rimskoj imperiji u Isusovo vreme. Od samog svog zasnivanja je nedeljni odmor bio neznabožacka tvorevina koja je predstavljala ljudsku pravdu u suprotnosti sa Božjom subotom, znakom opravdanja verom. Ova dva suprotna koncepta spasenja su u borbi još od pada u greh i ne mogu se nikako pomiriti.

Kada pravo je vadjelje o opravdanju verom bude potpuno obnovljeno i propovedano po celome svetu za svedočanstvo, svaka osoba će morati da načini izbor - za ili protiv Hrista (5 Moj 30,19.20; Isus Navin 24,13-15; Rim 9,30-33; Fil 3,3-9). U to vreme će subota postati Božji pečat, predstavljajući opravdanje verom. Držanje nedelje će, nasuprot, predstavljati zig zverin, predstavljajući odbacivanje Božje spasonosne milosti u Hristu (Otkr 14,10.11). Kada zakoni koji uspostavljaju svetkovanje nedelje budu zvanično uspostavljeni, oni će očigledno pokazati da je svet namerno i konacno odbacio Božju ponudu spasenja kroz njegovog sina.

Ovo je "mrzost opustosjenja" o kojoj je Hristos govorio (Mt 24,15). Oni koji i dalje budu uporni u nedeljnom odmoru odupiruci se namerno Bozjoj suboti ce tada primiti zla, Bozji gnjev nepomesano utocen (Otkr 14,9-11). Nasuprot njima, oni koji se tvrdoglavo budu drzali subote ce pokazati nepoljuljanu veru u Boga. Oni ce proci kroz vreme velike nevolje i oprati svoje haljine u krvi Jagnjeta (Otkr 7,14).

Mnogi hriscani ne razumeju prava priroda sukoba izmedju Bozje subote i covekove nedelje, jer imaju nejasnu predstavu o spasenju. Ali kada ova dva suprotna nacina spasenja dodju u zizu, istinska vaznost subote ce se moci jasno videti. U to vreme ce drzanje subote postati ispit vere.

Neka Bog da svakome od nas milost i hrabrost da u to vreme stojimo uz istinu. "Govori onaj koji svedoci ovo: da, doci cu skoro! Amin. Da, dodji Gospode Isuse. Milost Gospoda nasega Isusa Hrista sa svima vama. Amin" (Otkr 22,20.21).

SUBOTNJI ODMOR
KLJUCNE MISLI IZ 18. POGLAVLJA

1. Subota je vise nego dan fizickog i psihickog odmora. Ona je cak vise nego dan bogosluzenja. Subota ima znacenje u pogledu iskupljenja, jasnu vezu sa jevandjeljem.
2. Bog je odvojio subotu kao dan odmora da oznaci svoje savrseno idovrseno delo stvaranja (1 Moj 1,31; 2,1-3; Jev 4,4). Bog se odmarao tek kada je njegovo delo bilo savrseno i kompletno. Adam i Eva, sa druge strane, su proveli njihov prvi celi dan zivota odmarajuci se u Bozjoj suboti. Tek nakon nje su poceli sa svojim radom.
3. Kao i stvaranje, spasenje pocinje odmaranjem u savrsenom i dovršenom Hristovom delu - ne nekim delom.
4. Kao sto je Hristos dovršio stvaranje a kraju sestoga dana i odmorio se u sedmom, tako je isto završio iskupljenje na krstu sestoga dana i odmorio se u grobu sedmoga dana.
5. Kada je greh dosao na svet, on je unistio znacenje koje je Bog prvobitno dao subotnjem odmoru. Covecanstvo se pobunilo protiv Boga i zahtevalo da zavisi samo o sebi. Ono je uvelo i svoj vlastiti dan odmora - nedelju. Ova zamena nije mogla da ukazuje na završeno, savrseno delo - stvaranje ili iskupljenje.
6. Konacni obracun u velikoj borbi ce biti izmedju spasenja verom (simbolizovano Bozjom subotom) i spasenje delima (simbolizovno covekovom nedeljom).
7. Svi oni koji prime jevandjelje verom ponovo ulaze u Bozji spasonosni odmor, ciji je znak subota (Jev 4,2.3; 2 Moj 31,13; Jez 20,12; Isa 58,13.14).
8. Svako ko drzi subotu da bi bio spasen izvrce pravu prirodu subotnjeg odmora. Ako nacinimo subotu uslovom za spasenje, mi ne ulazimo u odmor i ne ukazujemo na završeno, savrseno delo. Time cinimo subotu sredstvom za spasenje delima - teretom.
9. U poslednjem sukobu se nece raditi o borbi izmedju dve grupe hriscana, ili cak dva dana od odmora, nego izmedju dva suprotna nacina spasenja. Sukob ce biti izmedju sedmoga dana subote, koja predstavlja spasenje samo verom, i nedelje, koja predstavlja spasenje ljudskim naporom.
10. Kada dva suprotna nacina spasenja dodju u zizu, istinska vaznost subote ce postati ocigledna. U to vreme ce drzanje subote postati ispit vere.

